

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2751

ЗАР ЈЕ ПРАВО НА ОДБРАНУ ЗЛОЧИН?

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

*„Да ђосѓодине
Најс,*

*ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагаѓи.*

*Ја се ње
нећу одрећи,
ѓа макар и завршио
свој животи у Хаѓу”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амлад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић,
Владимир Букановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Паја Момчилов,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Заштита људских права др Шешел

- Хитно изјашњавање о резолуцији

2

Тиранија Хашког трибунала

- Шешелјеви нови захтеви Трибуналу

4

Протестни скуп

- Слобода Шешелју

7

Пристаупница

- Брана Црнчевић српски радикал

12

Став - проф. др Коста Чавошки

- Шешел у штрајку глађу

14

Шта не зна Хаг?

- Шешел нема Ахилову пету

15

Конференција за новинаре

- Штрајк као једини излаз

17

Војислав Шешел

- Борац

23

Србија на испиту

- Најважнија битка за Шешелјево животно

25

Хашки инквизитори

- Библијско страдање др Шешелја

31

Одбрана/права на живот

- Хашки линч над др Шешелјем

32

Кршење људских права

- Шешел штити своја неотуђива права

37

Солидарност

- Поддршка хашких затвореника

41

Анкета

- Последње средство за одбрану достојанства

42

ХИТНО изјашњавање о резолуцији!

• У четвртак, 23. новембра одржан је први скуп узорења Српске радикалне странке са захтевом да се хитно закаже седница Скупштине на којој би се посланици изјаснили о Резолуцији о заштити људских права др Војислава Шешеља. Резолуцију су за хитан поступак потписала и предала 102 посланика 15. новембра!

Пише: Жана Живаљевић

У сред радне недеље у пет до дванаест испред Скупштине Србије више хиљада српских радикала и грађана окупило се како би на миран и достојанствен начин изразили протест што председник државног парламента ни осам дана после подношења Резолуције о заштити људских права др Војислава Шешеља не заказује седницу по хитном поступку. Процедурално су предлог за разматрање поменутог документа, предат давног 15. новембра, потписала 102 посланика! У њему се од највишег законодавног тела тражи да се изјасни у погледу заштите основних људских права грађанина Шешеља, који је 24. фебруара 2003. године добровољно отпутовао у Холандију, по сазнању да је такозвани Међународни кривични суд за злочине почињене на територији некадашње Југославије против њега подигао оптужницу. Будући истовремено и председник најјаче и најбројније опозиционе партије у Србији, др Војислав Шешељ је одржао и своје политичко обећање.

Оставио је своју породицу, супругу, децу, унуке, мајку и сестру, пријатеље и после пуне три године страдања, патње, више статусних конференција, после хиљаду и више дана оспоравања и успоравања, уцена, притисака донео по себе и оне који у себи још чују глас човека и којима значи, најтежу одлуку о штрајку главу како би изборио право да се према њему односе као према људском бићу. Осећајући јако ову страшну неправду, народ се једноставно ућутао, а они који су дужни да буду његов глас – побегли у мишје рупе пред сучавање са својим бирачима. Наоружан заставама од којих се простор између Скупштине и Председништва плавио као пучина, Војин је народ, Војина гарда стрпљиво чекала одговор оних који га у његовом одсуству и због његовог избивања воде.

Најгласније „Слобода за Воју“

Полиција је блокирала улицу Српских владара, а више хиљада грађана заједно са члановима Српске радикалне странке узвикивало „Слобода за Воју!“ и „Пустите Шешеља!“, пружајући подршку праведној борби др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу.

Молебан за Шешеља у Земуну

У земунском храму Светог оца Николаја 24. новембра на празник Светог великомученика Стефана Дечанског или Светог Мрате одржана је молитва за душу др Војислава Шешеља, доброг комшије, суграђанина, градоначелника овога града и свима драгог човека, истакао је старешина Ђорђе Поповић.

Стотину комшија, пријатеља, грађана и, наравно, чланова и симпатизера Српске радикалне странке помолило се за душу Војислава Шешеља, његово добро здравље и спасење, пошто, како је познато, у Шевенингену штрајкује главу пуне две недеље.

Шешеља у Хашком трибуналу. Окупљенима се обратио заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, који је изнео разлоге протеста и најавио дневне скупове до испуњења захтева – да председник парламента закаже седницу и изјасни се о Резолуцији о заштити људских права др Војислава Шешеља.

Потом је плава колона достојанствено и дисциплиновано направила обруч око Председништва Србије. Узвикивало се име заточеног радикалског лидера и прихватала позната песма „Од Тополе, од Тополе, па до Равне Горе...“ У међувремену се организованој поворци придружио и велики број пролазника, те је скупу, по проценама радикалских првака, присуствовало око десет хиљада грађана.

Имамо ли државу?

„Протест је организован како би се учинио притисак на председника Скупштине Предрага Марковића и владајуће структуре у држави да се заузму за живот др Војислава Шешеља, који је угрожен у Хагу. Први је захтев заказивање хитне седнице Скупштине, како би се она определила према Резолуцији о заштити људских права др Војислава Шешеља, а предата је 15. новембра, пре осам дана и потписала су је 102 посланика.

Поновиће нам се, изгледа, оно што се збило недавно: да руска Дума пре нас изгласа Резолуцију, а у Русији су је потписале чак четири посланичке групе – изјавио је за „Велику Србију“ народни посланик Српске радикалне странке Немања Шаровић. На питање зашто је организовано протестно окупљање на улици, тачније скуп узорења, Шаровић нам је одговорио – да се прекине завет ћутања који су јавности и медијима завели демократори на власти. Ово је најбољи начин да се види колики је револт због неправде која се чини грађанину Србије и једном од најпопуларнијих политичара у земљи.

Српска радикална странка поред протеста у престоници организује и свакодневна окупљања по центрима округа широм Србије. У битку с временом које живот значи, јер

Порука подршке Ноама Чомског
Ноам Чомски, највећи живи интелектуалац: Заиста ми је жао што се др Војислав Шешел налази у том стању и искрено се надам да ће се његова ситуација променити у корист његових основних људских права и права на правично суђење.

штрајк глађу утамниченог лидера српских радикала улази у трећу седмицу, укључила се целокупна патриотска домаћа и светска јавност. Сав терет пао је на активисте Српске радикалне странке, који захтевају што чешћа окупљања, јер је то једини начин да се чује истина, с обзиром на тајац у већини домаћих медија. Тако је, рецимо, за наредни дан, крај радне недеље, 23. новембар организовано једно преподневно окупљање у Земуну, испред цркве Светог Николаја, и друго у поподневном термину у београдском Дому синдиката.

Међу собом окупљени размењују утиске и информације о здравственом стању др Војислава Шешела после двонедељног гладовања. Искрено су забринути. Предраг Јевремовић је младић који, како нам каже, не може замислити Србију без човека какав је лидер српских радикала. „Само да се врати, значило би нам много, поново бисмо имали веру и наду да можемо напред, да подигнемо главу пред зулумом који нам се свакодневно догађа. Мислим да не смемо на себе преузети кривицу да нисмо све покушали, тачније, ја тако нешто не могу ни да замислим” – каже Предраг који су-

герише да окупљања не смеју престајати. Тако би се, сматра он, охрабрио народ, који не сме да покаже шта осећа и мисли.

Овај немилли догађај, немил зато што доводи у питање здравље и живот српског јунака, а ова их земља нема превише, на лица окупљених навукао је тугу и сенку. Ту су да подрже оправдане захтеве и борбу др Војислава Шешела за свет по мери Србије и сваке друге државе света – да живи како она хоће, а не онако како моћни скроје. Усамљени слободари увек имају народ уз себе. Слађана Вуковић из Земунa је општински одборник и силно забринута развојем или, боље рећи статиком ситуације: „Збуњена сам. Очекивала сам од своје државе, оних који њоме владају, да превазиђу анимозитете и ограничења која им намећу господари њихових каријера, да се у једној од оваквих ситуација понесу као државници, али је то пушта наопако. Они нису у стању да се солидарису, да буду браћа, да буду суграђани, добре комшије. Заборавило се да су управо они, да би склонили Шешела из Београда како им не би сметао да раде шта хоће, писали оптужницу против њега, а сада очекујемо од њих било какву реакцију. Ако неће да га бране, морамо их натерати” – каже Вуковићева.

Јелена са Врачара додаје: „Уосталом, Шешел и није у Хагу због себе, него да брани Србију и сваког Србина, јер је он последњи који може са ове напаћене земље да скине хипотеку коју су јој наметнули удружени непријатељи Српства споља и изнутра.”

А неки мудри људи писали су о тишини, да је опасно кад народ шаћути. Мркли мрак и мук надвили су се над Србијом.

Шешел се исповедио и причестио

Лидер српских радикала др Војислав Шешел се осећа све слабије, онемоћао је. Све су израженији симптоми неузимања лекова против високог крвног притиска и астме – има тахикардије и аритмије, све теже говори и често кашље.

Др Шешел се 20. новембра исповедио надлежном парохијском свештенику, протојереју Војиславу Билбији, а на Светог Арханђела, 21. новембра, се причестио.

**Незабележена тиранија Хашког трибунала
натерала Шешеља да дода још два захтева**

Шешељеви нови захтеви Трибуналу

Пише: Борис Алексић

Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке је 22. новембра, дванаестог дана штрајка глађу, одбио да се појави на статусној конференцији пред Трибуналом у Хагу. председавајући судског већа Алфонсо Ори је ту ситуацију искористио како би активирао наметнутог адвоката у приправности Дејвида Хупера, проглашавајући га заступником одбране. Ори је навео да Трибунал остаје при намери да суђење започне у понедељак, 27. новембра. На тај начин, привремени суд у Хагу је демонстрирао како замишља процес свом најзначајнијем политичком сужњу, којег држи у притвору већ четири године.

Пркосећи међународним правним нормама и стандардима, судије су попут лоших глумаца поступак професора Шешеља означиле као „реметилачко понашање”. Оправдано је први човек Српске радикалне странке такву изјаву назвао идиотском, јер чак и студенти права знају да бројне међународне декларације и резолуције признају право притвореницима на штрајк глађу, попут Токијске декларације (из 1975. године) коју је усвојила Међународна медицинска асоцијација (светско удружење лекара, основано 1947. године у Паризу). Признају га и у Европској унији.

Истог дана када је одржана статусна конференција, Војиславу Шешељу је саопштено да може да изнесе своје аргументе у поднеску ограничене дужине до 1400 речи. Интересантно је напоменути да ниједан правни поредак у свету, па ни само међународно право не ограничава дужину поднеска!

Суочен са оваквим понашањем и искушењима, који додатно ограничавају његова основна права, професор Шешељ је одлучио да прошири своје захтеве. У међувремену, председник Српске радикалне странке је обавештен да је укинута драконска мера којом су његовој супрузи Јадранки Шешељ биле забрањене посете. На овај начин је један његов захтев и испуњен.

Лидер радикала је упутио два нова захтева Трибуналу у Хагу. Први је да се у целости измени састав судског већа, односно да се из предмета одстрани пристрасне судије Алфонс Ори, Патрик Робинсон и Франк Хапфел. Наиме, они су у одсуству Војислава Шешеља, и то у току његовог дванаестог дана штрајка глађу, одржали статусну конференцију и активирали Дејвида Хупера као браниоца (интересантно је напоменути да Хупер долази из Енглеске, која признаје право притвореницима на штрајк глађу и не третира га као опструктивно понашање. Пример је познати протест заточених Ираца из 1981. године). Исто тако, готово да је постало обичајно правило да чланови већа већ више година доносе велики број незаконитих одлука којима се крше Шешељева најосновнија процесна права.

Други захтев се тиче дужине поднеска. Наиме, Војислав Шешељ тражи да се укине бесмислена измишљотина Трибунала у Хагу о дужини поднеска и бројању речи као општи правни акт којим се незаконито ограничавају права оптужених гарантована чак и Статутом као и Правилником о поступку и доказима Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију – МКСЈ.

Занимљиво је подсетити да је судија Алфонс Ори један од најближих сарадника Стивена Кеја, адвоката који је био наметнут Слободану Милошевићу. Њихов трећи партнер са којим Кеј има заједничко ортачко друштво Михаил Владимиров (Холанђанин), својевремено је изјавио како ће Милошевић „сигурно бити осуђен за најтеже злочине”. Сву тројицу, дакле и Орија, и Кеја, као и Владимирова је пре него што су се прихватили посла обучавала америчка невладин организација Цели (CELLI), коју је формирала Америчка адвокатска комора (АВА). Цели је иначе позната по томе што је припремила највећи број докумената и „експерата” у

процесу против Слободана Милошевића (иначе, иста организација спроводи реформу правосуђа у Србији!). Значи, председник судског већа Алфонс Ори, који је у међувремену напредовао у звање судије, прошао је обуку Тужилаштва!

Сваком човеку који се суочи са оваквим чињеницама јасно је да судско веће у поступку против Војислава Шешеља представља продужену руку Тужилаштва. По Трибуналу у Хагу тако изгледа међународна правда у XXI веку.

Када говоримо о бесмисленом ограничењу које је уведено и за Војислава Шешеља, а тиче се дужине поднеска, подсетимо да га је до сада Тужилаштво затрпало са хиљадама страница ирелевантног материјала и то често на енглеском језику. Упутство о дужини поднесака и захтева донео је председник Трибунала Клод Жорда. Они су отишли толико далеко да су чак прописали и величину папира и фонта, иако је свуда у свету нпр. жалбу могуће написати и руком, на мањем или већем папиру итд. Када су већ то урадили, није им био тешко ни да одреде фонт, као и размак између редова код поднесака и захтева! Захтеви, на пример, не смеју прећи 3 хиљаде речи, док је за жалбу предвиђено 9 хиљада речи, али и 4 и по хиљаде (15 страна) за поднесак којим се тражи дозвола за улагање интерлокуторне жалбе! Уколико неко жели да напише дужи поднесак мораће да упути молбу судском већу. На овај начин Трибунал у Хагу је бирократизовао суђења. Може се очекивати да би следећи потез био постављање аутомата (попут оног за кафу) који ће након убацивања опгужнице и одговора на исту избацити коначну пресуду. Ово би била нова верзија инстант Трибунала, не много далека од садашњег МКСЈ.

Било како било, председник Трибунала је овом одлуком злоупотребио и прекршио овлашћења која има. Наиме, по правилима МКСЈ он не може да ограничи дужину поднесака и захтева опгуженима, али може то да уради за своје службенике и бирократски апарат.

Пример о ограничењу поднесака не постоји нигде у свету.

Значи, председник МКСЈ једноставно није имао овлашћења да донесе Упутство о дужини поднесака и захтева. Он такво право нема ни по Статуту МКСЈ, ни по Правилни-

ку Трибунала. Међутим, правни основ за ову одлуку је према образложењу пронађен у Правилнику о поступку и доказима. Овакво образложење је у потпуности неприхватљиво јер се заснива на погрешном тумачењу и приказивању норми Правилника. Оне ни у ком случају не овлашћују председника МКСЈ да донесе наведено Упутство. Такву могућност он није имао ни по Правилу 19 у којем су одређене дужности председника. Овлашћења која извиру из ових норми се свакако тичу његовог права да пропише дужину аката које сачињавају службеници МКСЈ, нпр. у унутрашњој преписци, или у односу на лица којима се суди.

Очигледно је да је председник овог привременог суда приграбивши себи законодавна овлашћења, прописао себи самом могућност да одређује дужину поднеска и захтева који улажу заточеници! Овим се очигледно задира у основна људска права, сужава могућност квалитетне одбране и уводи неравноправност странака јер Тужилаштво као орган МКСЈ добија премоћ над одбраном. Упутством се крши и сам Правилник као и Статут МКСЈ јер је председник Трибунала за себе присвојио непостојеће овлашћење.

Исто тако, члан 20 Статута је општи члан којим се одређује експедитивно и правично суђење. Ова одредба би пре свега требало да штити основна права окривљених, како је то и уобичајно у бројним националним законодавствима, али и у међународном праву. Њен превасходни задатак је да онемогући предуго задржавање опгужених у притвору (дакле у питању је још једно правило које не важи за Војислава Шешеља). Ипак, према правној пракси њена сврха ни у ком случају не сме да буде сужавање права окривљених. Међутим, поменути Упутством се права проф. др. Војислава Шешеља брутално крше, док се сам акт председника суда претвара у ново оружје у рукама Тужилаштва.

Примера ради, међународно право, као и национална законодавства, од кад постоје, покушавају да суђења учине што бржим и једноставнијим. У том циљу бројне међународне организације и државе су издале на десетине упутстава и правилника. Тако је и Савет Европе 7. фебруара 1995. године објавио Препоруку бр. R (95) 5, којом се третира по-

менуто питање са акцентом на другостепени (жалбени) поступак. Иако се ради о опширној препоруци, знатно дужи од Упутства МКСЈ, у њој се нигде не помиње ограничење дужине поднесака и захтева, већ се за убрзање поступка пред судом предлажу друге мере, које подразумевају убрзање рада судског већа и судске администрације. Оптужени може да уложи жалбу које год дужине жели, а може и руком да је напише. Исто тако, дужина поднеска (нпр. жалбе) није ограничена нити у државама континенталног правног система, нити у државама англосаксонског права. Међутим, она би могла да буде ограничена пред војним судовима. То би онда значило да МКСЈ у свом непрекидном правном труљењу прераста у војни суд. У таквим околностима судије МКСЈ би своје протескне одоре могли ускоро да замене војничким униформама.

Исто тако, остаје непознато којим критеријумом и међународном правном праксом се користио председник суда при изради Упутства. Људи су различити, али и равноправни пред судом у својој различитости. Неком је потребно две стране да би образложио своју одбрану, а неком знатно више. То зависи и од оптужнице. Можда МКСЈ очекује од окривљених да кратко напишу да су криви, и ништа више? Овим Упутством се окривљени пред Трибуналом приморавају да сами себе ограничавају у својој одбрани и на тај начин можда и изоставе неке важне чињенице од значаја за поступак. Они су сада приморани да претходно обављају посао судија МКСЈ, тј. да процењују која је чињеница више или мање важна. Ево још једног предлога. У оваквој ситуацији председник суда би могао окривљенима да изађе у сусрет и да део енормно високих примања судија усмери на њих, а нарочито на оне који имају најмање средстава за одбрану.

Упутство о дужини поднесака и захтева чије укидање тражи Војислав Шешељ није праведно нити објективно јер не води рачуна о различитој дужини поднесака и захтева на енглеском и српском језику. Практично је немогуће на ова два језика написати текст исте дужине. Чак и када се ради о

истом – српском језику, уколико се исти текст пише на два различита писма – ћирилице и латинице, постојаће нека разлика у њиховој дужини, која за важне и дугачке поднеске није занемарљива.

Посебан аспект ове приче би била чињеница према којој судије често дозвољавају Тужилаштву да прекорачи лимит прописан за дужину поднесака, док професор Шешељ та права нема.

Најпознатији штрајкови глађу

Махатма Ганди

Махатма Ганди је био у затвору током 1922, 1930, 1933. и 1942. године. Познат по свом мирном отпору енглеском режиму, Ганди је упорно штрајковао глађу. Свесни његовог угледа у свету, Енглези нису имали намеру да му дозволе да умре у затвору. Познате личности у свету су тада тврдили да Ганди не би себе исцрпљивао опасним штрајком да није имао добар разлог за тако нешто, јер је штрајк глађу увек последње, застрашујуће средство које остаје као одбрана затвореницима чија су права брутално погажена. Ганди је два пута штрајковао глађу, први пут против британске власти у Индији и други пут супротстављајући се аутократском режиму у независној Индији.

Суфражеткиње

Почетком XX века суфражеткиње су често штрајковале глађу у британским затворима. Међу њима најпознатија је била Мерион Данлоп, чији протест је започео 1909. године. Енглеске власти су је убрзо пустиле на слободу јер нису желеле да од ње направе жртву. Борећи се за заштиту својих права у Уставу и северно-америчке суфражеткиње предвођене Алисом Поул су штрајковале глађу.

Штрајк глађу Ираца 1981. године.

Ирски републиканци су 1980, и 1981. године у енглеским затворима започели штрајк глађу тражећи да их третирају као ратне заробљенике према међународним конвенцијама. Десет затвореника је штрајковало дуже од 46 дана узимајући само воду и со. Неки од штрајкача су су у току свог протеста изабрани за чланове парламента. Већина је преживела, а њихова жртва је ојачала позицију Ирске у међународној јавности.

Акбар Гањи

Гањијев штрајк глађу је добар пример односа западних земаља према овом чину. Он је још један доказ да земље ЕУ као и САД често примењују двојструке стандарде. Акбар Гањи је био ирански новинар који је затворен 22. априла 2000. године. Штрајковао је глађу од 19. маја 2005. Њега је заступала група адвоката од којих је један добио и Нобелову награду. Гањи је из затвора упутио два писма „слободном човечанству“ а његовом протесту је пружио подршку у САД и ЕУ. Председник Џорџ Буш је тада позвао Иран да ослободи Гањија одмах и безусловно, назвавши целу ствар кршењем људских права.

Са првог протестног скупа, 19. новембра у београдском Дому синдиката, правни стручњаци, интелектуалци, истакнуте јавне личности, грађани и српски радикали поручили:

Стрпљењу је дошао крај – слобода Шешељу!

- Шеф Шешељевог тима за одбрану Томислав Николић поручио власницима и грађанима да ће српски радикали испунивши председничков завет
- Александар Вучић најавио, зависно од Шешељевог здравственог стања, учешћалије, можда и дневне пројекције. Има времена за кампању – Шешел најпречи

Пише: Жана Живаљевић

На платоу испред Дома синдиката гурали су се грађани, истакнуте јавне личности, прваци, посланици, чланови и симпатизери Српске радикалне странке да деветог дана војводиног гладовања у шевенингенској тамници пружи своју подршку његовим оправданим захтевима и изразе протест због ћутања званичне Србије.

„Прошле су четири године откако је др Војислав Шешел вољом политичара одвојен од породице, деце и пријатеља и бори се да буде човек, не да би одбранио себе, већ да би бранио Србију.

Девети је дан да не једе ништа, пије само воду, а окупио се данас овде најбољи део Србије да му пружи подршку у оправданим захтевима да виђа своју супругу и децу, региструје правне помоћнике по сопственом нахођењу и вољи, прима документацију на матерњем језику и не гледа у судници браниоце у приправности које му је наметнуо Хашки трибунал:

Истовремено се на свим пунктовима у Србији потписује петиција подршке Шешељу, за свега неколико дана оверило је више од две стотине хиљада грађана. Очекујемо милион потписа, планирамо два, а ако се укаже потреба и свакодневне протесте током наредне недеље и могуће је да се они прошире и по градовима Србије – истакао је генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић.

Надживеће нас Шешел!

– Надживеће нас Војислав Шешел. Надживеће и оне ситне душе, заузете кампањом за изборе, јер је јак и непобедив.

Милошевићева судбина је била трагична и опомињућа и ми ћемо одбранили Војислава Шешеља. Српска радикална странка неће имати још дуго стрпљења. А све оне хашке слуге које одобравају полетање авиона са „србетином“ у Холандију, при погледу на своје жене и децу треба да се замисле, јер им је још мало времена остало да изађу на прави пут.

Војислава Шешеља брани српска елита, не она која је у бесцење купила фабрике или ведри и облачи људским животима. Али он своје битке бије сам. Ми ћемо његову битку у Србији добити, јер нас је он овакве створио и ићи даље, ово је обећање Српске радикалне странке – најавио је Шешелов заменик Томислав Николић.

Хаг је мали Сибир за политичке противнике

Један од најбољих стручњака за међународно право, признати и осведочени антихашки борац, иницијатор Одбора за заштиту српског народа од Хашког трибунала 1995. године, др Смилја Аврамов подржала је основане захтеве свог дугогодишњег пријатеља др Војислава Шешеља због којих штрајкује глађу. Имајући у виду најтеже злоупотребе међународног права под фирмом суда у Хагу, она је упутила Шешељу поздраве, жеље да истраје у свом протесту и изразила уверење да ће се вратити својој деци, породици и Србији.

Потресно и дирљиво писмо подршке Иване и Стеве Жигона Јуниора Војиславу Шешељу нагнало је сузе на очи многих грађана, који су својим доласком у Дом синдиката изразили солидарност са лидером српских радикала.

Проф. др Мирко Зуровац, Шешелов пријатељ из сарајевских дана, одржао је једну од својих најузвишенијих, најискренијих, најпоучнијих беседа.

„Људска историја пуна је парадокса: више су владали снага и насиље него ум и разумност. Борци за истину увек су били у тежој позицији, јер је храброст ствари називати пра-

вим именом, јер је храброст потребна за истину.

У Србији се двадесет година исписују најстрашније странице људске историје, а они који су спровели геноцид над Србима, основали су и суд да суде својим жртвама.

Трибунал није институција права, већ монструозна политичка творевина направљена да казни народ који се дрзнуо да брани своју слободу. Такозвани Међународни кривични трибунал за бившу Југославију је у ствари наказни суд за најистакнутије вође српског народа у свим српским државама. Они су свети ликови праведне српске борбе, која нам је наметнута. Међу њима је место и за Војислава Шешеља (на овоме месту репортеру се учинило да је у професоровом оку заискрила суза).

Циљ оснивања овога суда био је и остао да се српском народу наметне колективна кривица и одговорност, уз прекрајање његове историје са несагледивим последицама, а то режисери зла могу само уз наш пристајак; оних који сарадњу са Хагом прихватају као обавезу, иако је она уствари капитулација. Марионетска власт у Србији пристаје на беспоговорну сарадњу са антисрпским судом, јер је он мали Сибир за политичке противнике.

Они од двехиљадице чврсто верују да се у Србији не може доћи на власт без помоћи западних србомрзаца.

Један немачки генерал јавно је оценио да владе два Зорана распродају земљу пред затварање, издају је с уживањем. Он је ствари назвао правим именом, а актуелна власт чини то исто, само с пањеничким изразом лица.

Нису најправеднији они који побеђују – то су најјачи, али док постоји и један праведник на земљи, нада у право неће бити угашена.

Духовна слобода темељ је сваке слободе и неосвојива је: не може се продати, одузети нити предати ономе који је нема. Њој се не учи. Ова изворна слобода, за коју се наш народ борио током целе своје историје, темељ је сваке политичке, људске и грађанске слободе.

Слободнији је Шешељ од разметљивих владара и послушника. После ове неизвесне авантуре у коју је наш народ гурнут сопственом слабошћу и туђом силом, надамо се да ће успети још једном да стане на своје ноге и да се усправи, и да свако добије по заслуги. Издајник клетву, јунак и херој част и поштовање. Србија ће знати да своје хероје уздигне до митске величине и казни издајнике, кад стане на своје ноге” изрекао је честити естетичар с београдског Филозофског факултета.

Освета потомака

„Оно што се Шешељу догађа у Хагу је најблаже речено – свињарија”, рекао је књижевник и публициста Брана Црнчевић и изразио наду да „ћемо и ми моћи да издржимо овде, кад може он тамо”. Црнчевић је поновио да Хаг четири године не може да скупи доказе против Шешеља, а да се у Србији, као у претхришћанско време, радикали проглашавају за главног непријатеља.

„Све док је Војислав Шешељ у затвору – ја сам радикал и замрзавам сва своја друга политичка убеђења, изузев радикална. Може ме разрешити само Војислав Шешељ кад се врати”, закључио је Црнчевић.

Солидарност са праведном борбом Војислава Шешеља изразио је и проф. др Славенко Терзић. Велики историчар је подсетио скуп да су Тужилаштво и Трибунал у служби разбијача Југославије и злочинаца на њеној територији и да не презају ни од чега како би ућуткали истину. Они одузимају право оптуженима да се сами бране, прекрајају историју спроводећи ревизију и историјски реваншизам према српском народу – компромитовањем Срба пред светом од стране потомака њених деденијских непријатеља.

„У Трибуналу добро знају да је Шешељ опасан, наоружан истином и доказима који ће раскринкати превару. А сваки Србин који још није окупаторе прогласио за ослободиоце, мора да покаже солидарност са Шешељем у овом преломном тренутку”, рекао је др Славенко Терзић.

У име савести отаџбине

У име дводеценијског познанства са радикалским прваком, због прогона најбољих и најчеститијих Срба, због тога што је оптужба против Шешеља злурада инсинуација и што се тражи глава за вербални деликт, зато што Србија ћути, доајен Националне опере Живан Сарамандић јавно је подигао глас за слободу и испуњење захтева честитом др Војиславу Шешељу.

Говорећи без папира и из срца, велики уметник је инсистирао да се заточеном Шешељу обезбеди минимум људских права због којих своје здравље доводи у опасност. Он је подсетио да су захваљујући хашкој правди кољачи и главосече на слободи, док недужни Шешељ чека суђење, уместо да је код куће са својом децом и породицом. Хаг не зна шта ће са њим, али човечанство није изгубило савест, рекао је познати певач.

„Окупили смо се данас овде зато што убијају једног човека и није им први пут. Потражујући своја права, Шешељ је починио грех препознавања наказе. Србија је, као и Шешељ, на робији и нико не персонификује Србију и Српство као он. Суд убија једног човека и једну земљу, а то је већ урадио Милошевићу.

Где су сада они што их „све ране рода боле”, ал’ ниједна наша? Зашто нам њихови ментори неће опростити злочин који су над нама починили? То је патологија.

Знам, Шешељу, да ме нећеш послушати. Ниси више младић из Зенице, не олакшавај им посао, врати се у судницу, присабери се и покажи им колике су мизерије – врати им све оно што су ти учинили. Не дај да те убију – због деце, Јадранке, Србије, нас којима требаш” поручио је свом пријатељу велики песник Рајко Петров Ного.

Хаг опаснији од Пагчева

Народ је давно спознао смисао хашке правде и дао свој допринос: „кадија те тужи, кадија те брани, кадија ти суди”, објаснио је проф. др Оливер Антић, следећи говорник на

протесту у Дому синдиката. Он је изједначио смисао хашког процеса и линча. „Пилати и Бранковићи силом, лукавством и преваром су часног човека довели пред одлуку да се сам преда делатима.

Загађење које испушта Хаг опасније је од онога у Панчеву, јер га могу спречити они у којих је и мач и погача.

Али, несаломиви дух ломи сваки мач, јер сече погачу увек праведније од мача. Варају се наши да је Европа Брисел, још мање Хаг. Европа је слобода, Европа је данас овде”, оценио је подршку Шешелу др Антић.

Лидија Вукићевић обратила се скупу као Српкиња, мајка и радикал чији је председник једна од најумнијих српских глава др Војислав Шешел.

Она је истакла да је најважније да се симбол овог поштењог, честитог и напањеног народа врати у своју земљу, породици и пријатељима. „Велика је срамота делити се данас и не бити заједно кад један човек страда и ја не могу да не поздравим званичнике да буду овде и да им је овде место, да Шешел заједно избавимо. Велика је срамота толико не волети своју једину земљу. Желим председнику здравље, за све остало побринуће се он сам”, рекла је позната глумица.

Придружио јој се колега Предраг Милетић, а затим и некадашњи министар у Влади Републике Српске и блиски сарадник Радована Караџића, издавач Мирослав Тохол. „Само Срби доказују оно што не мора нико на свету и зато Шешел у ери људских права мора штрајком глађу да тражи право да буде човек, да виђа породицу, да чита на матерњем језику и да се сам брани.

Али с њим гладују и монаси у Светој гори и херцеговачким манастирима, слободари по планинама и ма колико изгледало другачије – бави се Србија Шешелем, мисли Србија на Шешел”, рекао је Тохол.

Скупу се обратио и песник из Српске Црне Горе Желидраг Никчевић: „Страшно је мало људи спремних да сведоче истину на своју штету, а оних спремних да то чине по цену живота готово и да нема. Један од таквих је Шешел”.

Дочекаћемо га у Великој Србији

Крешендо протеста био је надахнути говор новинара, пица и публицисте, антихашког лобисте и борца Љиљане Булатовић. „Ја као ратни хушкач и посестрима Војислава Шешела и један од милион јака Ратка Младића, тражим данас заједно са вама слободу за Војислава Шешела, Ратка Младића и све часне Србе и смрт за Хашки трибунал. Тражим суд за такозване демократе и невладине хијене које не признају за људе Србе и радикале.

У Шевенингену се истина плаћа главом, а Шешел је неправедно утамничен и ставио је Србију на тежак испит савести и поштења – да га призна за човека и свог грађанина.

Мора Србија да подигне оптужницу против оснивача и финансијера Хашког трибунала, против раштимовањог хора несоја због удруженог злочиначког подухвата против свог народа, за острашћену предизборну кампању против једног непријатеља, против невладиних организација које владају јавним мњењем и медијима, за расизам према Србима и радикалима.

Верујем да ћемо дочекати Војислава Шешела на челу Велике Србије, тражим слободу за честите људе и генерале Војислава Шешела и Ратка Младића.”

Равно сто угледних српских адвоката потписало је петицију којом подржава сва четири захтева због којих Шешел штрајкује глађу у Шевенингену. Двојица од њих, Драгомир Томашевић и Горан Петронијевић, са праксом и у Хагу, нису само присуствовали протестном скупу, већ су и правнич-

ки описали каквој су све тортури изложени оптужени Срби, и, посебно, лидер српских радикала.

Драгомир Томашевић је био у тиму за одбрану некадашњег председника Србије и Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића, а као члан Управног одбора удружења Слобода прочитао је саопштење у коме ова организација пружа пуну подршку Војиславу Шешелу.

Томашевић је навео дугачак списак докумената, повеља, декларација и резолуција, чак и чувени параграф 21. Правилника Хашког трибунала, којима се и оптуженима и притвореницима гарантују људска права чак и у „проклетој авлији савременог доба”.

Угледни адвокат је предложио да се са протестног скупа у Београду упути захтев за ослобађање Шешела и свих српских заточеника, као и за распуштање илегалног трибунала.

Томашевићев колега, адвокат Горан Петронијевић истакао је да су методи дискриминације и поред Правилника у Хагу бројни. „Шешел није једнак ни са ким и у гору је позицији од свих, јер је најопаснији – он зна све. Где су гаранције власти за грађанина који се предао Хагу? Зато је, после година патњи, тек сада, када је дара превршила меру, одлучио да скрене пажњу јавности на своје муке. Шешел, стекао сам утисак, више смета у Хагу, него што треба неким овде”, рекао је на скупу Петронијевић.

Скуп је затворио легендарни српски генерал Божидар Делић који се прославио јунаштвом у рату на Косову и Метохији.

„У 21. веку враћа нам се 17. век, када се судило без доказа и те судбине допали су најбољи Срби и Шешел међу њима. Поручујем му да нам је потребан, потребан је Србији, својој деци, својој породици.”

Први протестни скуп у знак подршке Војиславу Шешелу, одржан деветог дана његовог штрајка глађу, био је и опомена свима у Србији код којих је закржљала савест, да ће их војска честитих, правдољубивих и неустрашивих, кад за то дође час, подсетити на то да свако (с)трпљење има границе.

Руска Дума захтева извештај о кршењу људских права др Шешеља

Пише: Дејан Мирковић

Кршење људских права проф. др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу и штрајк глађу су изазвали велику пажњу у Руској Федерацији. Нехумани и нељудски поступци такозваног међународног трибунала према проф. др Војиславу Шешељу су подстакли руске парламентарце, јавне личности, интелектуалце и саму државну Думу да реагују.

Случај кршења људских права проф. др Војислава Шешеља од стране Хашког трибунала, био је и предмет дискусије у Думи 17. новембра. Говорили су посланици из готово свих партија. Они су указали на двоструке стандарде и кршења људских права. На пример, посланик Квицински из Комунистичке партије Руске Федерације (КПРФ), који је тражио и да се усвоји налог Комитету за међународне послове Думе, говори о кршењу људских права проф. др Војислава Шешеља, а посланик Глотов из коалиције „Родина” говори о „бруталном кршењу међународних норми”. Посланик Островскиј из ЛДРП бираним речима говори о проф. др Војиславу Шешељу као о „пријатељу целокупног руског народа”. Током расправе дат је предлог да се упути налог Комитету за међународне односе Думе (да затражи од Министарства иностраних послова Руске Федерације информацију о томе како се поштују људска права проф. др Војислава Шешеља. Такође, депутати траже и реаговање Комисије за проучавање праксе поштовања људских права и основних слобода), што подржава и Константин Косачов, посланик Путинове „Јединствене Русије” и председник Комитета за међународне односе (интересантно, председавајући је констатовао да је Косачов нагло изменио свој донекле уздржани став од претходног дана). Затим је предлог стављен на гласање, и за њега је гласало 334 посланика, или 95 посто. Донет је званичан налог руске Думе.

Дакле, готово сви руски депутати из опозиције, али и из Путинове владајуће партије, су реаговали поводом штрајка глађу проф. др Војислава Шешеља. Треба истаћи да ништа слично није постигла целокупна досовска дипломатија и плаћени лобисти у другој најважнијој представничкој институцији на планети, америчком Конгресу (иако су се трудили из све снаге да умиљостиве своје „пријатеље” из САД зарад различитих захтева).

Првобитно су, истог дана, депутати руске Думе (30 депутата углавном из партија КПРФ, коалиције Родина, али и неки независни) потписали Изјаву подршке Војиславу Шешељу. У њој се тражи од Хашког трибунала да „буду испуњени основни захтеви Војислава Шешеља и да се не доводи у опасност његово здравље и живот”. Изјаву су потписале и тако угледне политичке личности као што су Сергеј Бабурин, Димитриј Рогозин али и генерал Родионов (бивши министар одбране) и генерал Николај Сергејевич Леонов (генерал КГБ у пензији, један од дугогодишњих руководиоца Одељења за аналитику, Латинску Америку и контраобавештајни рад, по западним медијима пријатељ и сарадник садашњег председника Руске Федерације, данас професор на угледној академији за међународне односе МГМИО, блиској Министарству иностраних послова), који се посебно заинтересовао за кршење људских права проф. др Војислава Шешеља.

Највећа руска опозициона странка, Комунистичка партија Руске Федерације и њен председник Геннадј Зјуганов лично, су одмах стали у одбрану проф. др Војислава Шешеља. У изјави Централног комитета КПРФ и посланичког клуба те партије се између осталог истиче:

„Комунистичка партија Руске Федерације захтева од руководства Руске Федерације као државе-члана Савета безбедности ОУН да сазове хитно заседање Савета безбедности за доношење хитних мера како би се спречило убиство Војислава Шешеља које се припрема.

Савет безбедности ОУН дужан је да коначно прекине рад противзаконитог „трибунала”, који срамоти саму идеју међународног правосуђа”.

Осим највеће руске опозиционе партије, огласио се и Одбор за успомену на Слободана Милошевића, у чијем су руководству (између осталих угледних личности) и тако утицајне и познате личности као што је Сергеј Бабурин, заменик председника Думе и председник парламентарне партије „Народна воља”, и генерал-пуковник Леонид Ивашов, потпредседник Геополитичке академије и бивши начелник Главне управе за међународну војну сарадњу. У саопштењу се истиче:

„Одбор за успомену на Слободана Милошевића већ се изјашњавао против рада нелегитимног Хашког трибунала, који нарушава норме морала и права. Овај пут његова жртва постао је лидер Српске радикалне странке Војислав Шешељ. Дана 10. новембра ове године у знак протеста против забране посете родбине и против услова за његово учешће у судском процесу српски политичар објавио је штрајк глађу.

Ми изражавамо револт против рада Хашког трибунала, који је већ довео до смрти низа оптуженика, међу којима је Слободан Милошевић. Преносимо Војиславу Шешељу речи подршке, желимо му победу у борби за његова права.

Захтевамо:

- да се забрани делатност Хашког трибунала;
- да се пусти на слободу Војислав Шешељ, за чију кривицу не постоји никакав доказ;

— да се спроведе независна истрага околности смрти Слободана Милошевића и других затвореника који су преминули у току рада Трибунала.”

Овај захтев су потписали и други чланови руководства Одбора: доктор правних наука, председник Друштвеног трибунала за злочине НАТО-а у Југославији, Јоле Станишић; председник Међународног савеза словенских новинара; В.Н. Тетекин, заменик главног уредника листа „Совјетскаја Русија”, члан ЦК КПРФ; Јелена Громова, песникиња, координатор „Антиглобалистичког отпора”.

О кршењу људских права проф. др Војислава Шешеља су извештавали и руски медији. Тако званична руска агенција РИА Новости наводи да депутати Думе намеравају да организују предавање о Хашком трибуналу, са посебним нагласком на случај проф. др Војислава Шешеља. О проф. др Војиславу Шешељу извештава и „ИА РОСБАЛП” и читав низ руских антиглобалистичких сајтова. За поштовање његових права се боре и интелектуалци млађе генерације, познати у руским научним круговима, као што су магистар историјских наука Ана Филимонова (предавач на МГМИО и експерт за Ватикан) и магистар правних наука Олга Четворикова.

Ове чињенице нам указују на следеће закључке. Русија је искрени савезник целокупног српског народа. Само је она спремна да брани праведне захтеве српског народа. Проф. др Војислав Шешељ има велики углед не само у нашој земљи, већ и у великој светској сили Русији. Зато досовски политичари у Скупштини, влади и председништву и њихови медији ћуте и не реагују, а вест о реаговању Думе се скрива и не износи се у контролисаним медијима. Али, истина се не може сакрити. Руска јавност, али и интелектуална и политичка елита, захтева да се поштују људска права проф. др Војислава Шешеља.

Председнику Српске радикалне странке, политичком затворенику Међународног трибунала за бившу Југославију, доктору Војиславу Шешељу

Драги Војиславе!

Са дубоком забрињеношћу примили смо вест о Вашем ширајку злаћу у знак протеста против многобројних кршења основних правних норми, која се чине у нашој земљи у Хаџу.

Тамо су одбачене чак и сенке правде. Мада, ипак је очекивати нешто друго од органа чији је основни циљ да учврсти резултате агресије НАТО против Југославије 1999. године. Делатности овог нелегалног Трибунала дискредитује и саму идеју међународног правосуђа.

Одлучно подржавамо Ваше праведне захтеве. Потребно да се за њих бори ширајком злаћу показује колико су далеко отишле судије и функционери Трибунала у намери да Вас униште и морално и физички.

Ми знамо да је један од разлога због којих Вас НАТО зони непромењиви правац Српске радикалне странке према очувању историјских пријатељских односа са Русијом.

Ваша самопрегорна борба против нашој земљи Трибунала изазива дубоке симпатије широких слојева руског друштва, које Србију сматра нашим пријатељем и савезником од давнина.

Ми користимо све могућности да ипак ново обрађимо јавност на самовољу коју исказује Хашки трибунал и да задржавамо интегритет рада овог незаконског органа.

Желимо Вам да издржите у овој борби, да очувате здравље и енергију који су толико неопходни за победу праведне одбране Србије од напада на њену независност и територијалну целиност.

Са искреним поштовањем,

Николај Рижков, председник Савета министара СССР (1985-1990), члан Савета Федерације Руске Федерације

Генадиј Зјуџанов, председник ЦК Комунистичке партије Руске Федерације,

Сергеј Бабурин, заменик председника државне Думе Руске Федерације, председник партије Народна воља,

Сергеј Глоин, депутат државне Думе Руске Федерације,

Леонид Ивашов, генерал-пуковник, вицепредседник Академије за геополитичке проблеме.

**Конференција за новинаре Српске радикалне странке
одржана у суботу, 11. новембра 2006. године**

Шешел штрајкује глађу

На ванредној конференцији за штампу Српске радикалне странке која је одржана у суботу 11. новембра 2006. године, генерални секретар Александар Вучић упознао је посленике седме силе и јавност са одлуком др Војислава Шешела да штрајкује глађу. Вучић је овом приликом описао ток догађаја:

„Даме и господа новинари, председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешел, почео је у Притворској јединици у Шевенингену штрајк глађу јуче у 18 часова. Председник српских радикала, др Војислав Шешел, после готово четворогодишњег малтретирања, спровођења праве тортуре и мучења, решио је да на овакав начин целокупној домаћој и светској јавности покаже шта се у Хашком трибуналу дешава. Војислав Шешел је престао да једе било шта, не пије ништа, сем чисте воде. Дакле, не постоји било какво пиће које садржи некакве калорије или хранљиве материје или било шта друго. Војислав Шешел је престао да користи лекове, а користи лекове „прилазид плус“ за крвни притисак ујутру и увече, „серетиде“ за астму, оба су за хроничне болеснике, ви знате шта то значи, наравно, и знате шта то све може да изазове, „диклофен“, витаминске пакете и неће узимати те лекове уопште док траје штрајк глађу. Војислав Ше-

шел одбија сваку врсту медицинске помоћи.

Он је испоставио четири захтева, који морају бити испуњени, да би се штрајк глађу прекинуо. То су, прво, укидање рестриктивних мера дискриминаторног карактера у погледу посета Јадранке Шешел, које су заведене на основу лажних сумњичења од стране Тужилаштва Хашког трибунала; друго, регистравање правних саветника др Војислава Шешела и нормализовање услова за припрему одбране; треће, достављање судских тужиочевих докумената искључиво на папиру и на српском језику; четврто, Хупер и О’Шија морају да се одстрани из предмета др Војислава Шешела и укине одлука о именовању бранилаца у приправности, јер за њу нема упоришта ни у Статуту ни у Правилнику о поступку и доказима. Војислав Шешел ће прекинути штрајк глађу по испуњењу захтева.”

„Разлози“ насмејали Претресно веће

Вучић је детаљније образложио захтеве: „Под тачком један, Војислав Шешел је тражио да се укину рестриктивне мере око посета Јадранке Шешел, зато што је у образложењу Секретаријата наведено да је он њој преносио некаква имена заштитених сведока у тренутку док није знао име ни

једног јединог заштићеног сведока. Тек пре два дана је сазнао за име једног или двојице заштићених сведока. И то је чак насмејало и Претресно веће. Одлука није промењена.

Под два: регистровање правних саветника. Шта значи то? Дакле, погледајте како су прљаво играли у Хашком трибуналу. Саопштили су му пре два дана ко је заштићени сведок, један или два. Војислав Шешел то никоме не сме да саопшти ни да јави. Чим би јавио било коме, прекршио би правила и изоштили би га од остатка света. А како да припрема одбрану, ако не може да саопшти то својим правним саветницима, нити било коме другом. Дакле, то што они раде, то је такво дивљање и то је таква тортура која је небележена на кугли земаљској.

И наравно, Војислав Шешел не жели да има било шта са онима које му натурају као тобожње браниоце, и потпуно је јасан тај његов захтев. Ви знате председника Српске радикалне странке, знате колико је одлучан, и знате, такође, да он није неко ко лако ступа у штрајк глађу. Он је то једанпут чинио у Зеници. И тада је једва преживео, а ово све што се дешава у Хашком трибуналу, када би се језички могло правилно рећи, пошто то не може да буде несвршени глагол или глаголска именица, ово што ради Хашки трибунал се може назвати самоубијањем Војислава Шешела.

Ми ћемо свакодневно одржавати комуникацију са новинарима, али ћемо организовати и протестне скупове, извештавати вас о здравственом стању Војислава Шешела, и позваћемо све људе у Србији који нешто значе, интелектуалце свих струка, да се обрате јавности и да кажу може ли се оваква неправда трпети и да дигну свој глас против безаконја и тираније Хашког трибунала."

Штрајк као последња одбрана

Конференцији за штампу присуствовао је књижевник Брана Црнчевић, који је подржао, како је истакао оправдане захтеве др Војислава Шешела следећим речима:

„Очигледно је, мислим да је свима познато да ја нисам обожавао Хашког трибунала и да, где год могу, то кажем, напишем и потврдим. То потврђујем и данас овде, са разликама који су потпуно јасни. Ја очекујем да у оваквој прилици, кад се један, како демократори воле да кажу, грађанин Србије, нађе у тешкој и безизлазној ситуацији, сви, а посебно његови политички противници, покажу поштовање према свом политичком противнику. Наравно да ће бити протеста и наравно да ће се тешко доћи до тврдог уха власти, али било би згодно, корисно, поштено и интелигентно кад би они чиниоци власти који имају могућност да протестују код Хашког трибунала, и сами протестовали. Нека изаберу макар оне захтеве Војислава Шешела који им се чине природним. Мени су природна сва четири, али не оспоравам да они кажу да је неки захтев за њих неприродан, ако им је потребан такав уступак.

Војислав Шешел је приступио последњој одбрани. Штрајк глађу је последње средство које затвореник у свету примењује, не би ли до уха света дошла његова судбина. Судбина Војислава Шешела је тешка, компликована и тражи подршку људи који говоре истим језиком, мисле макар слично, а могуће је и различито, јер ни то није проблем. Војислав Шешел је затвореник коме су подметнули под ноге један тежак пут, који је невероватно тешко издржати, а он је упоран човек, и ако издржи то са неким тешким последицама, они који говоре овим језиком и они који могу нешто да учине за њега, јављају се као сукривци једном ад хок суду који се намеравао на Србе и има намеру да искористи сва средства, не би ли их уназадио, уништио и доказао да су геноцидни.

Борба Војислава Шешела није борба једног човека, једне странке. Она би морала да прерасте у борбу једног народа, који зна да га у Хашком трибуналу унижавају и да нема других начина да се бори него истином."

Протесте намеће ситуација

На новинарско питање о евентуалним протестним окупљањима, у случају да се погорша здравствено стање др Војислава Шешела, Вучић је одговорио:

„О свему ћемо вас обавештавати. Могу одмах да вам кажем да ћемо у некој од великих београдских сала организовати протестне скупове. Да ли ће то бити Дом синдиката, или Сава центар, или нека друга сала или хала, још из техничких разлога не можемо да вам кажемо. А рећи ћемо вам и зашто. Ми смо то сазнали синоћ у шест, и, није тајна, и није нас срамота да признамо, иако смо знали да је у неком тренутку и тако нешто је могуће, сви смо били у релативном шоку и тек од синоћ и јутрос су кренули и тим за одбрану др Војислава Шешела и наши штрабови да раде и организуваћемо све онако како смо се са нашим председником договорили.

Оно што је сасвим сигурно, српски радикали никада неће никакве немиле или сукобе производити.

Ми ћемо већ данас направити комплетну мејлинг листу, послаћемо у све амбасаде у Београду, послаћемо на многе адресе ширум света, од руске Думе, Савета Европе, Европског парламента, до свих светских институција, информацију о почетку штрајка глађу др Војислава Шешела, о томе како и на који начин су му урушавана људска права и слободе, од тренутка када је отишао у Хаг. Тражићемо реакцију парламентарца пријатељских земаља. То је оно што ћемо на међународном нивоу да радимо, а овде у домаћој јавности ћемо свакодневно обавештавати, тражити подршку свих интелектуалних кругова, наравно, и у свету, али и у земљи, и покушати да извршимо неку врсту притиска на оне који одлучују, да покушају да буду нормални и да прихвате оно што цивилизација намеће као рационално решење. Јер, овде нема ни један једини захтев који је тражење птичијег млека, овде нема ниједног захтева у којем се тражи нешто што није нормално, рационално и разумно. Војислав Шешел не тражи бољу храну, Војислав Шешел не тражи не знам шта. Он само тражи право да се брани. Он тражи право да буде човек и ништа више, апсолутно ништа више."

Последице по здравље су неминовне

На питање да ли радикали очекују да и овога пута изостаје реакција државних органа Србије, Вучић је одговорио да је нису ни тражили:

„Господин Црнчевић је говорио о томе шта би било морално, али ја од неморалних људи не очекујем ништа морално. Али, ви знате да би било пристojно, ако ништа друго, да се сваки човек по овом питању огласи", и додао: „Ја нисам медицински експерт, али смо медицинске експерте, дакле лекаре, питали пред почетак ове конференције за новинаре и они су нам рекли да је неузимање „прилазида плус" веома, веома опасна ствар. Шешел је хронични болесник, то значи да му је до краја живота та куратива преписана. То ће изазвати сужење крвних судова, повећање крвног притиска, као што ће и неузимање лека „серетиде" значити додатно гушење, посебно у јутарњим часовима, али као што сам рекао, он је одбио сваку врсту медицинске помоћи у току штрајка глађу. Он је озбиљан човек и он се не игра са тим, он ће прекинути штрајк глађу тек испуњењем захтева, а ви размислите и сами шта то све значи. Ја сам то помало уз лексичке грешке назвао покушајем или убијањем једног човека свим овим што су радили у претходном периоду."

Брана Црнчевић

приступио српским радикалима

• Господине Црнчевићу, ви сте доказани пријатељ Српске радикалне странке, зашто сте сада одлучили да званично приступите странци?

Ту сам са вама све док је господин Шешел у затвору јер ме само он може разрешити те обавезе. Читав низ околности је у питању, у питању је то што је овде модерно да се овде каже да нико неће са том странком, а ја на то одговарам – ево, ја и моји пријатељи хоћемо. У овако тешким тренуцима за Воју Шешела који чами у Хагу без разлога, и ми смо се придружили не само овој изборној кампањи, него и начелно.

• Данас је десети дан штрајка глађу Војислава Шешела, а државни органи се не оглашавају. Како то коментаришете?

Они су се једном огласили – кад је он отишао тамо. И они су сукривци зато што се он тамо нашао и наравно да се задовољавају половицима одговорима Хашког трибунала да је све под контролом – да ће Шешела, евентуално, на силу хранити инфузијом или не знам ни ја чиме. Међутим, сигурно је да то неоглашавање државних органа за свог грађанина, уз то угледног грађанина који је криво оптужен, представља драстично кршење свих принципа односа државе према јединки.

• Не знам да ли сте чули, неки високи функционери Демократске странке су имали крајње нељудске изјаве, па су чак прокоментарисали, мислим конкретно на Ђиласа, да Шешел то ради управо сада због изборне кампање?

Па ја мислим да је то Ђилас рекао управо због изборне кампање. Јер је њима непријатно да док су у добром положају, док једу, све у име Србије, неко у име Србије гладује. Они покушавају да докажу малтене да је Шешел на дијети. Отприлике је таква једна глупа изјава такође била речена, а то спада у њихову предизборну кампању. Све што се дешава другима њих не занима.

• Може ли ова храбра и тешка борба већ сада да се окарактерише као победа?

Она у извесном смислу јесте победа – решити се на последњи корак, изложити живот опасности, због тога да би доказао да си невин, није дано свим људима и обичним смртницима, јер би било много мртвих, кад би се људи понашали искрено и доследно, као што се понаша господин Шешел. Ја хоћу да верујем да он неће поклекнути, али да ће неко поклекнути у Хагу.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

шифра општине

Број чланске карте 403089

Општински одбор _____

Месни одбор _____

Бирачко место _____

Приступница

Име и презиме БРАНА ЦРНЧЕВИЋ

Име родитеља ЂУРА

Матични број _____

Место становања БРА

Адреса _____

Телефон _____

Општина Н. БЕОГРАД

Република _____

Школска спрема _____

Запослен _____

Занимање _____

Датум учлањења: 19.11.2006.

Упознат сам са Статутом Српске радикалне странке и добровољно приступам у чланство

Својеручни потпис

Брана Црнчевић

(Због заштите приватности редакција „Велике Србије“ задржава право да не објављује све податке из приступнице господина Бране Црнчевића)

Проф. др Војислав Шешел у штрајку глађу

Пише: Проф. др Коста Чавошки

Већ четврти дан проф. др Војислав Шешел налази се у штрајку глађу. Како је то изузетно опасан и по самог проф. Шешела потенцијално погибелан начин борбе, ваља одмах рећи да је штрајк глађу *ultima ratio* – последње средство којем се прибегава када су сва друга средства исцрпљена. Па због чега је проф. др Војислав Шешел прибегао том последњем средству?

Први разлог је сама хашка оптужница, која је на климативим ногама. После пада берлинског зида и укидања деликта мишљења у свим посттоталитарним земљама, Војислав Шешел је први широм света познат оптуженик коме је стављен на терет деликт мишљења који је извршен држањем такозваних запаљивих говора. Тек касније, када је Карла дел Понте разабрала да тзв. деликт мишљења не може бити разлог ни за оптужбу ни за осуду, уврстила је Војислава Шешела у некакав „здружени злочиначки подухват“ како би на њега превалила одговорност за недела других, који са Шешелем нису били ни у каквој вези.

Други разлог за штрајк глађу је недопустиво дуг притвор пре отпочињања суђења. Као што сви добро знате, проф. др Војислав Шешел је 24. фебруара 2003. године добровољно, својом слободном одлуком отишао у Хаг и предао се Хашком суду. Иако сви међународни акти о људским слободама и правима утврђују да ће се ухапшеном лицу судити без непотребног одуговлачења, односно у разумном року, Шешелу ни после три године, осам месеци и 18 дана није отпочело суђење, а није ни пуштен да на слободи сачека почетак суђења и да се слободно бави политиком, како је то иначе допуштено оптуженим Арбанасима. Да Хашки суд нема намеру да Војислава Шешела злоставља, ојади и сатре, Шешел би сада био међу нама, пошто му суђење још није почело.

Трећи, посебно важан разлог је наметање бранилаца Војиславу Шешелу, иако је он већ на првој статусној конференцији обавестио Претресно веће да ће се, сходно правилу 45д Правилника суда, сам бранити пред судом, а да ће му у припремању властите одбране пред овим судом помагати неколико квалификованих правних саветника који ће чинити његов стручни тим. Претресно веће је одбило да региструје правне саветнике које је Шешел именово, и тиме га је дискриминисало чак и у односу на Слободана Милошевића над којим је у Хагу извршено судско убиство.

У овом погледу постоји савршена аналогија између случаја покојног Слободана Милошевића и случаја проф. др Војислава Шешела. Слободан Милошевић се током протеклих пет година сам бранио пред судом, а у припремању одбране помагала су му три стручна саветника – један професор Правног факултета у Београду и два адвоката. Управо тако замишља и припрема своју одбрану и проф. др Војислав Шешел. Уместо да без поговора прихвати одлуку проф. др Војислава Шешела да се, уз помоћ свог стручног тима сам брани, 9. маја 2003. Претресно веће је одлучило да се проф. др Војиславу Шешелу именује стенд бај (у при-

правности) бранилац и наложило секретару суда да он именује таквог „браниоца“. Дана 5. септембра 2003. секретар суда именовоа је београдског адвоката Александра Лазаревића за Шешелевог стенд бај браниоца. Чим се уверио да проф. др Војислав Шешел не жели никаквог наметнутог браниоца у кога нема поверење и да с таквим браниоцем уопште не жели да комуницира, Александар Лазаревић се сам повукао. Секретар суда повукао је именовање Александра Лазаревића, да би 16. септембра 2004. године за Шешелевог стенд бај адвоката именовоа холандског адвоката Тјарда Едуарда ван дер Спула. Пошто је после подуже ујдурме у суду и ван овог суда Тјарда Едуард ван дер Спун одустао, напослетку су за адвокате у приправности (стенд бај) именовани енглески адвокати Дејвид Хупер и Андреас О’Шиа.

Сви ови наметнути адвокати, укључујући и последњу двојицу, прекршили су члан 5 Кодекса о професионалном понашању одбране пред Међународним трибуналом, тиме што су прихватили своје именовање за стенд бај браниоца противно вољи оптуженог проф. др Војислава Шешела. Тиме је најпре повређено право оптуженог да, сходно правилу 45 д сам себе брани пред овим судом, о чему је оптужени Шешел обавестио Претресно веће већ на првој статусној конференцији. Чим је сазнао да му је принудно намет-

нут други стенд бај бранилац, проф. др Војислав Шешел је одлучно изјавио да уопште неће да га види, а камоли са њим о било чему да разговара. То такође значи да оптужени Шешел никада неће дозволити наметнутом стенд бај браниоцу да било шта предузима у његово име и да га пред овим судом брани. Отуда наметнути браниоци постају неетички када у име оптуженог, који их неће, примају судске списе и глуме некакву одбрану.

У прилогу I Кодекса о професионалном понашању одбране пред Међународним судом чланом 4/2 је утврђено да, заступајући клијента, бранилац мора „поштовати одлуке клијента везане за циљеве заступања”, а у члану 7 изричито је наглашено да „бранилац мора стално информисати клијента о статусу ствари које се налазе пред судом”. Стога се поставља питање како наметнути енглески адвокати могу уопште сазнати одлуке свог клијента ако овај неће да им их саопшти, и како ће обавештавати свог клијента о статусу ствари пред судом ако овај неће да их слуша. Другим речима, поменута господа су пристала да буду стенд бај браниоци иако унапред знају да улогу правог браниоца оптуженог неће моћи да одиграју. Штавише, ако клијент неког адвоката не жели као браниоца, онда бранилац не постоји, а онај који и даље изиграва браниоца нечасна је и неморална особа.

Још је горе што се наметањем браниоца битно мења статус одбране оптуженог. У добро постављеном судском поступку постоје три потпуно одвојене и независне стране: оптужба и одбрана, које су међусобно супротстављене и судско веће, које је изнад супротстављених страна и независно у односу на сваку од њих. Ако суд без ваљаних разлога намеће некакве стенд бај браниоце, а добро зна да оптужени

не само што жели да се сам брани, него је као професор права у стању да то на ваљан начин обави, он то не чини у интересу одбране оптуженог него зарад неког другог циља. Нама се чини да наметнути браниоци имају задатак не само да контролишу, него и да осујете одбрану проф. др Војислава Шешела.

Наметање стенд бај бранилаца противно слободној вољи оптуженог представља тешку повреду члана 14, става 3д Међународног пакта о грађанским и политичким правима који зајемчује сваком оптуженом „да се сам брани или уз помоћ правног заступника по свом избору”. Другим речима, за одбрану оптуженог, према овим одредбама, постоје само две могућности: да се сам брани или да га брани правни заступник по његовом властитом избору.

Ако, дакле, Хашки трибунал учестало и далекосежно крши не само правила поступка која је сам себи прописао, што је иначе нечувено у цивилизованом свету, него и најважније међународне акте који зајемчују основна људска права, шта онда преостаје оптуженом који је жртва тог суда и чија се права немилеце газе? Проф. др Војислав Шешел је сигурно добро промислио и закључио да се том хашком Минотауру, који је уништио већ једанаест српских живота и који је и даље жедан српске крви, једино може супротставити тако што ће у тој неравноправној борби заложити и властити живот. Та његова жртва заслужује свако поштовање и пред њом треба да погну главе наши садашњи главари који трабуњају о „сарадњи” са Хашким трибуналом као услову за улазак у Европу, која баш у овом часу намерава да нам отме Косово.

У Београду, 14. новембра 2006.

Персона нон грата

Шта не зна тзв. Хашки трибунал

Шешељ нема Ахилову пету

Пише: Проф. Радислав Ђук

Проф. др Војислав Шешељ одавно већ није само наш српски гигант: он је у друштву којем и припада, у друштву једног Солжењицина, Сахарова, Харолда Пинтера, Петера Хандкеа, Мишела Колона, Нелсона Манделе и других часних људи, великих бораца за истину и правду.

Нећемо, наравно, из уста проф. др Војислава Шешеља чути: „Часни суде“.

„У цара Тројана козје уши“, те поучне приче сетисмо се у невољи.

Да би се разумело, у преводу на све светске језике ово би значило: истина се не може сакрити.

Ова проста истина могла би бити коначни адут нашег јунака, проф. др Војислава Шешеља, коме већ више од три и по године тзв. Хашки трибунал, политички суд и ништа друго, тражи Ахилову пету не би ли, некако, подвалама успели да свету неистину пласирају као истину.

Али, није им јасно да су се намерили на гиганта, у историјским размерама.

И узалуд се служе подвалама и фалсификатима; тај лажни суд, у историјском смислу, нема шансе да добије овај процес. Не вреди им ни то што је тужилац Карла дел Понте у оптужницу, у којој је на почетку био само деликт мишљења, запаљиви говори, уврстила и „учешће у такозваном удруженом злочиначком подухвату“.

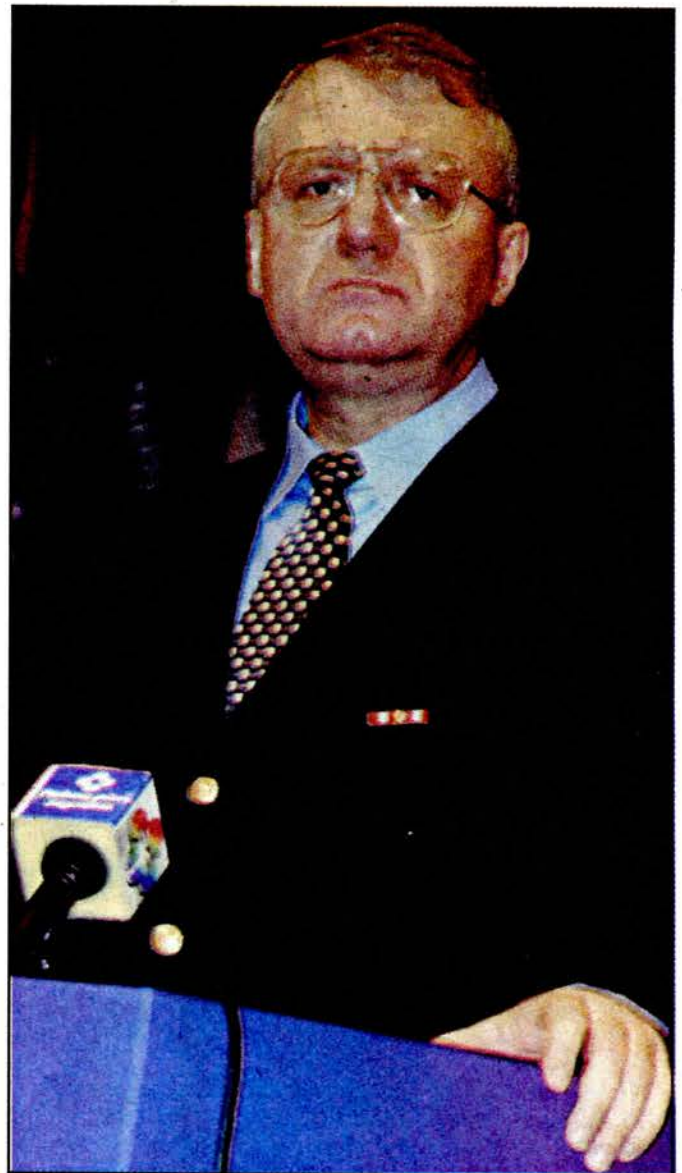
Заиста чуди да овај политички суд, за кога читав свет зна да је финансиран парама многих антисрпски настројених појединаца и неких влада и са тужиоцем Карлом дел Понте, знаној (по Би-Би-Сију) као „нови Гестапо“, није, размишљајући с ким се ухватио у коштац, спознао најпростију ствар: да Шешељ, српски јунак, нема рањивио место, Ахилову пету.

Не зато што је Шешељ наш, али људи таквог кова кроз историју и није било баш много. У скорије време, присећамо се, та врста великих људи су, на пример, Солжењин и Сахаров, Нелсон Мандела... Додајте и ви, поштовани читаоци, још неко име, што неће бити тешко ако знамо одлике које су потребне. То су људи које моћни системи нису могли сломити. Велики совјетски дисиденти, који су поменути, херојски су бацили изазов средини која их је окруживала, демонстрирали су гордост и нису ни по коју цену хтели да одступе од својих схватања. А онда су овенчани славом.

Једна анегдота. Један Рус отвара 2000. године Енциклопедију, тражи одредницу „Брежњев“. С тешкоћом је налази. Ситним словима тамо је исписано: „Брежњев Леонид Иљич. Политички радник у епохи Сахарова и Солжењицина“.

Антиглобализам

И његови пријатељи, и његови противници једнодушно признају: у сусрет правди, како је он поима, Шешељ је ишао не осврћући се. Чему нас он учи? Томе како савест, морал, свест о слободи постају главном мотивацијом живота, који

га руководе, дају компас. Али са савешћу, моралом, свешћу о слободи – није лако у животу. Исмевају их, људе тог кова, у ово време потрошачког друштва.

Није лако бити човек без мрље а бавити се политиком, у општу корист, у овом времену.

Чувени Мајкл Чосудовски, универзитетски професор из Канаде, дао је дефиницију којој врсти људи се отварају сва врата у новом светском поретку. Гангстерима. Они су, у ствари, алатка капитал(ист)а. Они ни у ком смислу не нарушавају систем. „Гангстери могу лако да се искористе, баш зато што нису никоме одговорни... Најједноставније је и

најпрактичније да се на чело држава и влада поставе овакве барабе а не неко ко би био одговоран својим грађанима," закључује један од најцитиранијих људи на свету.

Пошто Војислав Шешел није таквог кова, него политичар кога народ цени и воли, морао је бити склоњен. Тако се човек без мрље нашао у Хагу а не у фотелји председника Србије. Но, ако не јуче и данас, то ће, свакако, бити сутра.

У вези с тим, зар Нелсон Мандела није живи пример. Био је у затвору, и то чак три деценије, па је, уз највеће почести и признања, изабран за председника Јужноафричке Републике.

А занимљив је и „случај“ Данијела Ортега (1945).

Познат по блиским везама са Фиделом Кастром, Хугом Чавезом и Евом Моралесом, бивши марксистички револуционар, некад познат под именом Ел команданте, победио је недавно на председничким изборима у Никарагви. Његова победа свакако представља повратак још једног противника глобализма у Латинској Америци, али и више од тога добро упозорење да сила, ипак, има ограничене моћи.

Ортега је био већ председник Никарагве након успешног обарања диктатора Анастасија Сомосе, али мимо воље САД које су га виделе као „главну претњу стабилности“ у Централној Америци. Тадашњи амерички председник Роналд Реган чак је наредио да се минирају луке у Никарагви и дао зелено светло ЦИА да наоружа побуњенике, тзв. контраше. У грађанском рату погинуло је око 60.000 Никарагванаца, док је ионако сиромашна економија поново опустошена... Три пута га је Вашингтон онемогућавао да се врати на власт, да би се на крају, ових дана, како рекосмо, Ортега нашао поново у седлу. И он је – под лажном оптужбом – провео једно време у затвору.

Ломе ребра противницима

Бити частан и велик, како је то тешко.

За ову прилику, подсетићемо се још неких часних људи, којима су истина и правда испред свега другог.

Посветимо пар редака и Мишелу Колону, белгијском интелектуалцу, публицисти, једном другом диву у борби за истину.

Док је у време НАТО агресије на Србију учествовао у демонстрацијама подршке Србији, пред седиштем НАТО-а, Мишелу Колону, који је организовао протест полиција је поломил пет ребара и добио је фрактуру лобање.

На том месту и у бројним наступима по западној Европи, Колон је, износећи врло прецизне податке, поткрепљене географским картама и изјавама твораца „новог светског поретка“, разобличавао политику САД и савезника из НАТО-а према Србији и Србима. Он је посебно указао на срамну улогу медија у многим акцијама светских моћника, а нарочито у припреми јавности на Западу за агресију НАТО и током самог бомбардовања наше земље.

Ломљењем ребара овом светски познатом интелектуалцу, ипак, нису затворили уста.

Мишел Колон је аутор текстова у којима је оптужио САД да желе да контролишу главне путеве нафте који од блиског Истока преко Балкана снабдевају Европу. Ко контролише те путеве, контролише и индустрију Европе, што свакако представља интерес САД.

Колон је позивао на подршку Србији, земљи која је једина могла снаге да се одупре диктату једне велике силе и њеном настојању да све земље Балкана, као и многе на другим континентима, потчини својим интересима и својој визији глобализације.

Империјалистичкој политици се, како говори овај пример, свет супротставља, а да има и успеха у томе, имамо најновији пример из далеког Хондураса, из америчког предворја.

Узмимо, примера ради, и Харолда Пинтера, великог британског писца јеврејског порекла који је прошле године добио Нобелову награду за књижевност. Шта смо у вези с тим овде, у нашим строго контролисаним медијима, подвргнутим највећој глобалистичкој цензури, могли да прочитамо? Само вест, и то у пар редака. Ако бисте се упитали зашто и потражили објашњење, онда бисте, свакако, стигли до жељене информације.

Ево о чему се ради.

Због симпатија према Србима славни, светски признати драмски писац Харолд Пинтер поново се, не по први пут, нашао на удару британских „демократских интелектуалаца“.

Харолд Пинтер, тај велики писац и човек, рекао је како у његовој домовини Великој Британији настоје да га ућуткају. Рекао је: „Стало им је да ме некако ућуткају“.

А зашто да га ућуткају?

Таксативно речено, ево зашто:

- Агресију НАТО-а јавно је назвао „бандитском акцијом“.
- Рекао је: „Милошевић је одбио да пољуби америчку стражницу и Клинтон је ударио српски народ у главу“.
- Рекао је: „Окружен сам непријатељским новинарством зато што изражавам своје мисли“.

На крају, писац светског угледа изазвао је својеврстан политички и културни шок када је ставио потпис на петицију за пуштање Слободана Милошевића из затвора.

Добро би било да су ове редове прочитали неки наши назови интелектуалци који се ишчуђавају због речника проф. др Војислава Шешела у тзв. Хашком трибуналу, оних епитета изречених о Карли дел Понте, Ван дер Спулу и другима.

А шта рећи о Петеру Хандкеу, кога ми зовемо пријатељем Срба?

Њему су нови инквизитори Европе, повампирени дух инквизиције који је поново почео да кружи Европом (додуше сада не тражећи, као у она времена, ломачу и гиљотину) скинуо са сцене представу у чувеном француском театру „Комеди-Франсез“ и то зато што је, без дозволе новог светског поретка, отишао на сахрану некадашењег председника Србије Слободана Милошевића и још се „дрзнуо“ да одржи говор. У објашњењу, тај јадни директор позоришта, кога ће историја памтити само ради изругивања, је своју одлуку образложио, замислите, овим речима: „Петер Хандке је својим говором у Пожаревцу извргао руглу рад ратних дописника наше (западне) штампе“.

Лицемери! Творци лажи и обмана!

Ватикан

И тамо у Хагу, зар нисмо сведоци, настоје да се реализује веома распострањена пракса приказивања фикција као чињеница и да се, уобичајеном делатношћу, прикрију такве намере.

Ми знамо, драга браћо и сестре, да је проф. др Војислав Шешел ушао у пространство велике историје с ореолом светски познате личности. Медији још успешно постижу да се то не види, али та пракса је давно већ, како знамо, на крају остала без резултата. Личним примером Шешел је већ ушао у срца младих на свим континентима. Ко у то сумња, нека се распита. Пожртвовање за друштвену корист је нешто што се, на крају, цени више од свега. Такав је Шешел. Прича о њему неће се писати у форми биографије већ у жанру житија. Житије води читаоца ка одговору на питање: шта нас тај пример учи, драга браћо и сестре? И стварно, шта нас тај пример учи?

На примеру Војислава Шешела видимо да је у одређеним историјским околностима могуће остати свој, бити свој. Могао је, као неки, да се „примири“ и склони главу пред ве-

личином новог светског поретка, пред чврстином НАТО-а и разних агентура, пред свемоћном власти у земљи. Он је, међутим, рекао: не, хвала, и потчинио се сопственом циљу. Једног дана кад се пробудимо, знаћемо: свемоћност силе је испарила, срушио се пројекат глобализма, а пала је и Римска курија која је, заједно с Немачком, потпалила ратни пожар и грађански рат у бившој Југославији и изазвала небројене жртве.

Онима који нису у стању да виде истину и да се с њом упознају Шешел је пружио прилику, не једну већ више. Треба отићи до књижаре и узети његове књиге.

Ми који не носимо *очале*, браћо и сестре, узмимо у руке књиге проф. др Војислава Шешела, аутора српске библије „Идеологије српског национализма” и других књига у којима нам је речено да нам је Ватикан заједно са Немачком и англосаксонским савезницима проузроковао рат, распирио хрватски усташки национализам и јасно се ставио на њихову страну у борби против Срба и, још, на крају крајева, дао покриће бомбардовању Србије од стране НАТО-а. Ако је ово мало, а јесте, да би се разумео „историјски контекст” догађаја, онда лепо узмите у руке Шешелеве књиге: „Ватикан главно Сатанино гнездо”, „Понтифекс максимум сатанистичке цркве Јован Павле Други”, „Римска курија вечито жедна српске крви”, „Антихристов намесник зликовачки римски папа Бендикт Шеснаести”.

Ставимо *наочаре* уместо *очала* које нам дају у руке, посебно у Београду.

Наш витез Војислав Шешел који се бори са хашком аждајом има својства потребна да је победи: храброст, знање, постојаност, истрајавање, посвећеност, способност да сагледава људе око себе, и надасве снажну личност која иде у свом науму до краја.

Шта рећи на крају?

Да не смемо допустити да макијавелизам победи.

Часни људи против макијавелиста

Политика и морал, по Макијавелију, не противрече међусобно, али се не налазе у директној зависности. Сумња са знаком питања била је претворена у убеђење са знаком узвика. У резултату је испало да политика (по Макијавелију) може бити само неморална и подмукла, владар силан, а циљ увек оправдава средство.

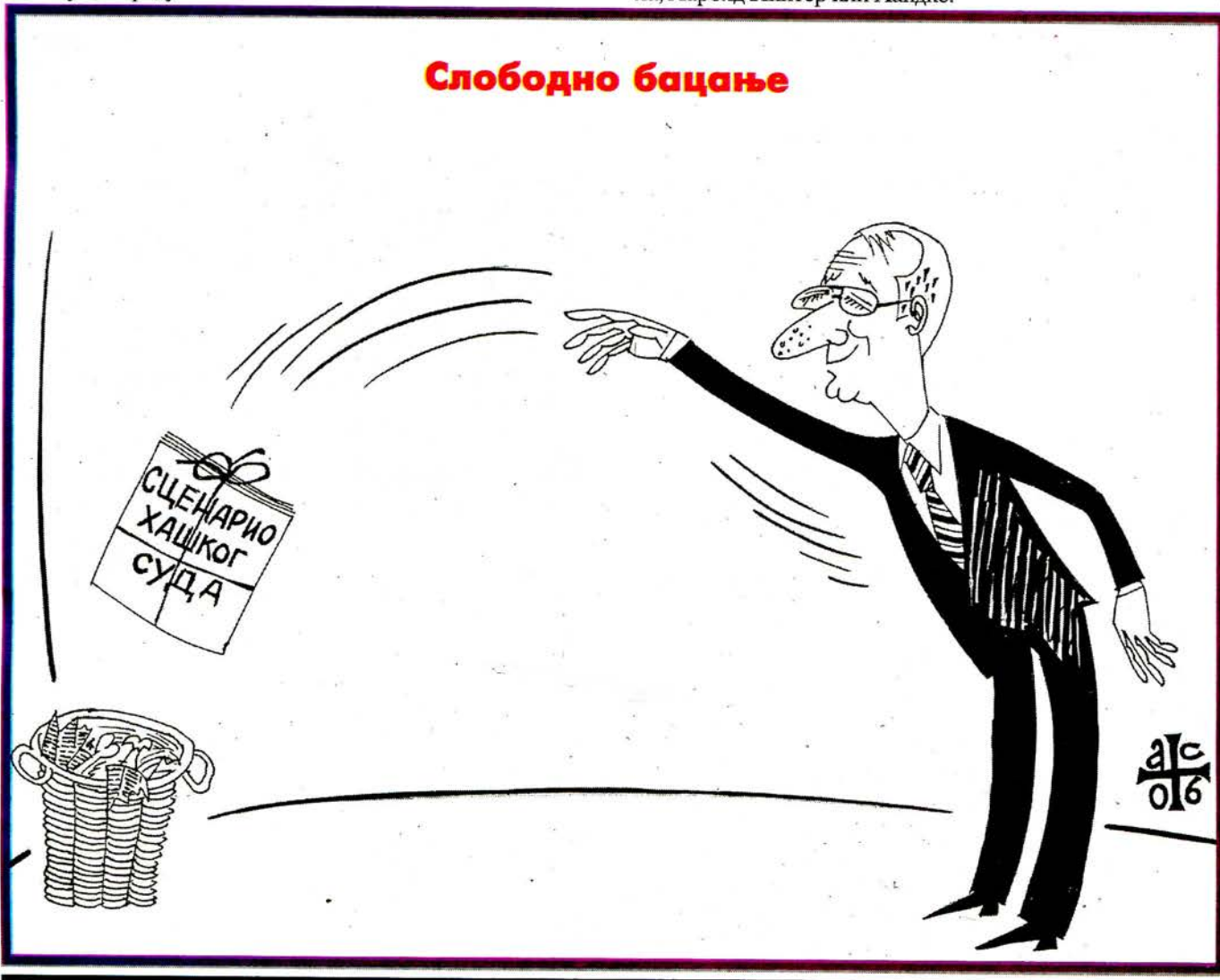
Иван Грозни је био макијавелиста, исто и као Дракула, као што је био и Стаљин а такав је, очигледно, био и Зоран Ђинђић.

Листа је, наравно, дугачка. Допишите, поштовани читаоци, и на овом месту ваше „фаворите”.

Ови „праведни тирани” не би требало да добију битку.

Свим правдољубивим људима требало би да су срцу прирасли људи од части, какав је наш српски јунак проф. др Војислав Шешел, који је већ и светски јунак колико и наш, као што су и речени Шешелеве саборци Солжењицин, Мандела, Харолд Пинтер или Хандке.

Слободно бацање

**Конференција за новинаре Српске радикалне странке
одржана у недељу, 12. новембра 2006. године**

Штрајк као једини излаз

Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке, демантовао је наводе Трибунала да брине о здрављу затвореника:

„Даме и господа новинари, изјава портпарола Трибунала, Рефика Хоџића, да је здравље притвореника најважније за Хашки трибунал представља врхунац дрскости, безобзирности и лицемерја. Они који су директно или посредно убили осам притвореника и затвореника да на такав начин говоре о здрављу људи, то нема апсолутно никаквог смисла. Али, Рефик Хоџић мора да зна једну ствар – Војислав Шешел неће дозволити да му на силу дају инфузију или примењују било какве медицинске мере које они мисле да на силу могу да проводе.

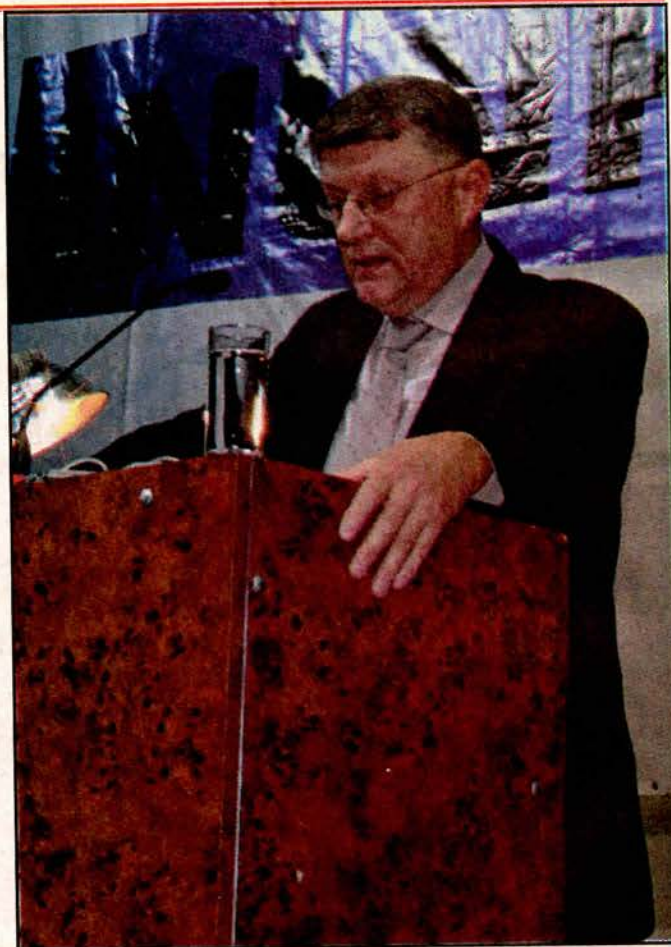
Војислав Шешел је ступио у штрајк глађу да би се испунили основни цивилизацијски захтеви. То што Хоџић мисли да они имају начина – можда, ако га подвргну најтежој могућој тортури, ако почну да га туку и буквално физички убијају. Војислав Шешел јутрос није ишао у шетњу. Он је храбар, одважан и релативно добре воље, колико је то могуће, наравно, али, разуме се да већ после четрдесет и нешто сати осећа прве знаке слабости. Ми ћемо вас свакодневно извештавати о његовом здравственом стању. Он ће сада ређе звати. Као што знате, он има могућност да позива телефоном, и да би сачувао енергију и снагу, зваће нешто ређе него раније, али бићете информисани о његовом стварном здравственом стању, а не ономе што говоре убице из Хашког трибунала и њихови представници. То заиста представља врхунац хипокризије – да они кажу да им је здравље притвореника и затвореника најважније.”

Хаг је упознат са захтевима на статусној конференцији

Поводом медијских манипулација о упознатости Трибунала са Шешелевим захтевима, Вучић је демантовао такву могућност:

„Са друге стране, што се захтева тиче, па није могао ни да зна Рефик Хоџић, пошто су из неких агенција у Србији пожурили, надајући се да ће их обавестити како Шешел није кренуо у штрајк глађу, па да причају како је реч о преварантима, па су нашли мученика, пошто он појма нема шта му се предаје у петак, јер су им суботе и недеље нерадни дани. Пошто то није добио у петак у 9,00 ујутру, онда ни не зна шта су захтеви. Упознати су они добро са захтевима, истакнути су им ти захтеви и на последњој статусној конференцији и на претходним статусним конференцијама, па сада нека воде рачуна шта ће да раде.

Ми смо обавестили највећи део међународне јавности, остаје нам данас да то урадимо са Уједињеним нацијама, бројним агенцијама у Уједињеним нацијама, али готово свим најзначајнијим институцијама у Европи већ смо послали, посебно пријатељским земљама, Русији, Кини и неким другим. Ми смо на све адресе послали и апеле, а ускоро ће

се и на нашем интернет сајту, и за целокупну домаћу јавност, али и међународну, појавити једна врста петиције подршке председнику српских радикала др Војиславу Шешелу. Ондама могу да вам кажем да ће први наш већи скуп бити у Дому синдиката у следећу недељу у 11,00 часова, а да ће на конференцијама за новинаре обраћању медијима присуствовати српски интелектуалци, многи који ће изражавати свој протест због понашања Хашког трибунала. Очекујемо да велики број људи из света дође у Београд, али и из својих места, где год да живе и где год да раде, да подрже праведну борбу проф. др Војислава Шешела.”

Недостојни притисци за сваку осуду

Обећање да ће свакодневно подршку Шешелу јавно пружати познате и угледне личности, радикали су одржали и на другој ванредној конференцији за медије, када им се обратио најпознатији српски цивилиста проф. др Оливер Антић:

„Српском народу је било потребно више од 400 година да искаже тада највећу могућу замисливу неправду, у време турског ропства, а то је она позната максима „кадија те тужи, кадија ти суди“. Хашки трибунал је успео да у веома кратком времену ову максиму унапреди, да тако кажем иронично. Они су успели да овој максими додају и свој кључни допринос, а то је – кадија те тужи, кадија ти суди, али кадија те притом и брани. Ако се човеку који је доктор права, о чијој интелигенцији овде не треба ни говорити јер то је општепознато, намеће против његове воље бранилац, и то притом Енглец, онда је то врхунски цинизам, апсурд, да не помињемо кршење људских права, јер то је данас свакоме јасно. Како сада да се један поносан човек, невин човек, разборит човек, бори против овог утамничења, односно овог ропства које је наметнуто њему, и не само њему, на почетку двадесет првог века, који су неки назвали веком људских права.

Како се борити, када се физичком силом неко утамничи, па се спрема тужилац четири године, а за то време притвореник труне на робији, а онда потом тачка по тачка оптужнице, коју су спремали четири године, пада и све се руши као кула од карата, и то чак пред тим и таквим Трибуналом. Управо у тој мери у којој падају тачке оптужнице, сада се појачава притисак на окривљеног, а притисак је не може бити недостојнији – ограничења посета, забрана посета, забрана комуникације, значи не може чак ни супруга да му дође у посету, не допуштају да људи које је он изабрао да му помогну у одбрани контактирају са њим. На то такав човек може да одговори својом слободом духа, јер он је слободан, разуме се, у духовном смислу и он на овај начин, користећи ту највишу и најопаснију, духовну слободу, изражава свој протест, показујући слободу која угрожава његов физички интегритет, који је већ угрожен од стране овог противправног утамничења.

Мислим да сваки честити човек који у себи има минимум осећања правде и правичности мора да се придружи овом протесту и да пружи пуну подршку Војиславу Шешељу.”

Приморан на штрајк

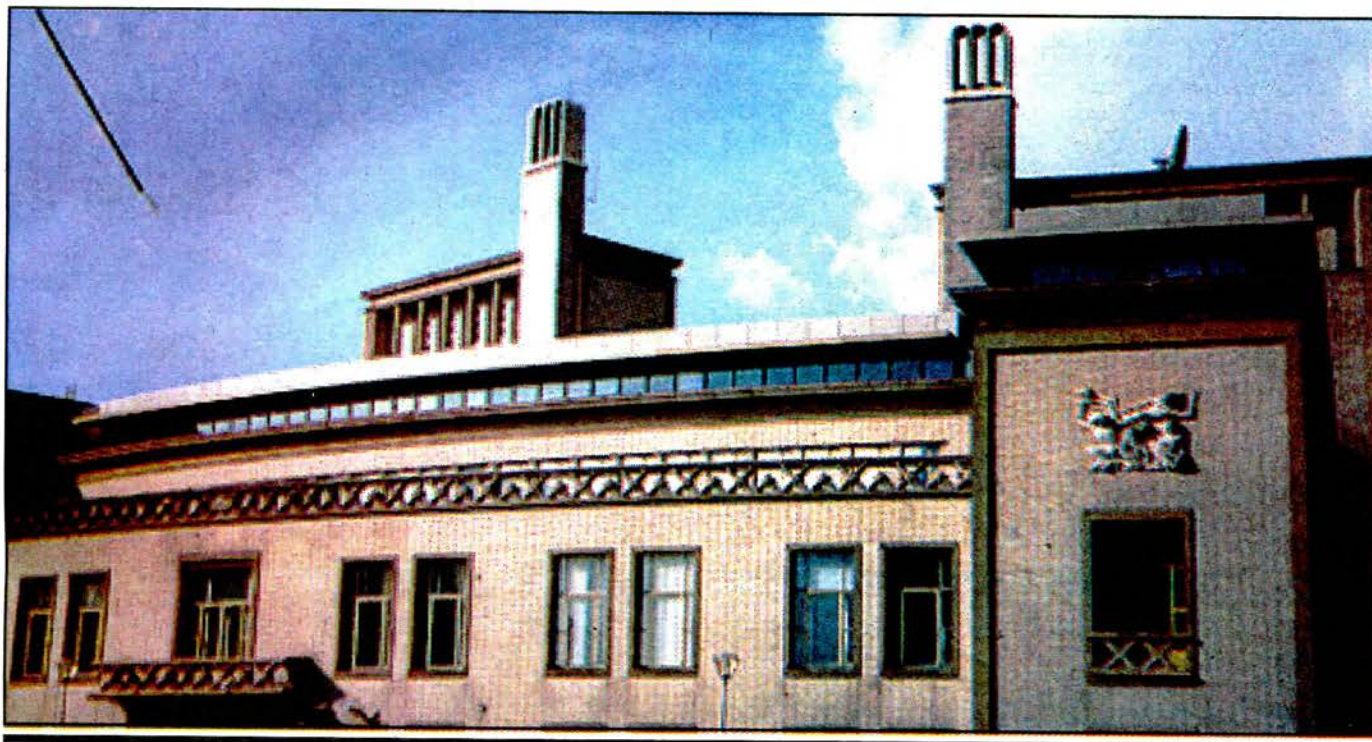
Новинар „Франкфуртских вести” питао је челнике српске радикалне странке да ли мисле да је можда Хашки трибунал учинио много тога као у случају Милошевић, да упра-

во Војислава Шешеља доведе, што кажу, до крајњих граница, да нема куда него да ступи у штрајк глађу? Вучић је одговорио:

„Војислав Шешељ је човек који зна шта је штрајк глађу. Неколико људи који су веома угледни у Србији, најугледнији академици, професори, јавили су ми се и рекли – Војислав је можда једини човек у Србији који то веома стриктно схвата, врло озбиљно томе приступа и томе приступа у најтежим тренуцима и околностима. Ми смо давно разговарали о могућем штрајку глађу. Ако се сећате, пре две године сам у Бору рекао да не бих искључио ни ту могућност, а онда су новинари то погрешно пренели, па ми је Војислав рекао да се у штрајк глађу улази само у најтежој ситуацији и када не постоји никакав излаз. Пробајте, па да видите како је то. То је нешто што је апсолутно језиво. Да ли треба да вам објашњавам како се сужавају крвни судови ако не пијете те лекове, како се повећава притисак итд., и какве све проблеме са здрављем можете да имате. Дакле, он је то урадио зато што је буквално био натеран и приморан на то, буквално. И зато она врста безобразлука Рефика Хоџића, али не неког Рефика Хоџића, него прљаве машинерије која се зове Хашки трибунал, јесте врхунац најгорег лицемерја, а у свему томе још саучествују и поједини домаћи медији.

Војислав Шешељ је млад човек, мислим да је пред њим будућност и не бих се сложио са вама, али сам сигуран да Хашки трибунал мора да испуни ове захтеве. Ако они мисле да се погађају, ваљда су до сада могли да схвате да са Војиславом Шешељом нема нагодбе, да Војислав Шешељ није трговац. Да је хтео да се бави трговином, бавио би се тиме. Он се бави политиком, у његовој политици нема трговине. Дакле, или ће испунити сва четири захтева или ће се штрајк наставити, па нека размишљају шта ће и како даље да раде. Мислим да је битна и ширина подршке, посебно у домаћој јавности, а тек очекујемо реакције из света, а биће их, верујте ми, очекујемо у наредних десетак дана и реакцију руске Думе и многих других националних и међународних организација и институција које ће стати у одбрану права Војислава Шешеља да се брани.

Ја сам јуче рекао, и то морам да поновим, он само жели да буде човек и ништа више, да му дају она права која имају и сви други, ништа више од тога.”

Одговор је допунио и Оливер Антић:

„Погледајте само ове такозване невладине организације и појединце који су и те како реаговали на веома сумњиве неправде, а у оваквој очигледној неправди нигде их нема. Па где су сада разне домаће и иностране хуманитарне и не знам које све организације, које су се повукле у мишје рупе. Вероватно су то добри трговци, под знацима навода, па не очекују сада профит од овога.”

Непоколебљив да истраје до испуњења захтева

Новинари су питали да ли Шешелјеви сарадници, пријатељи и родбина страхују да ће неузимање лекова оставити теже последице по његово здравље. На озбиљност ситуације у којој се налази, приморан на њу, радикалски првак, још једном је упозорио Александар Вучић:

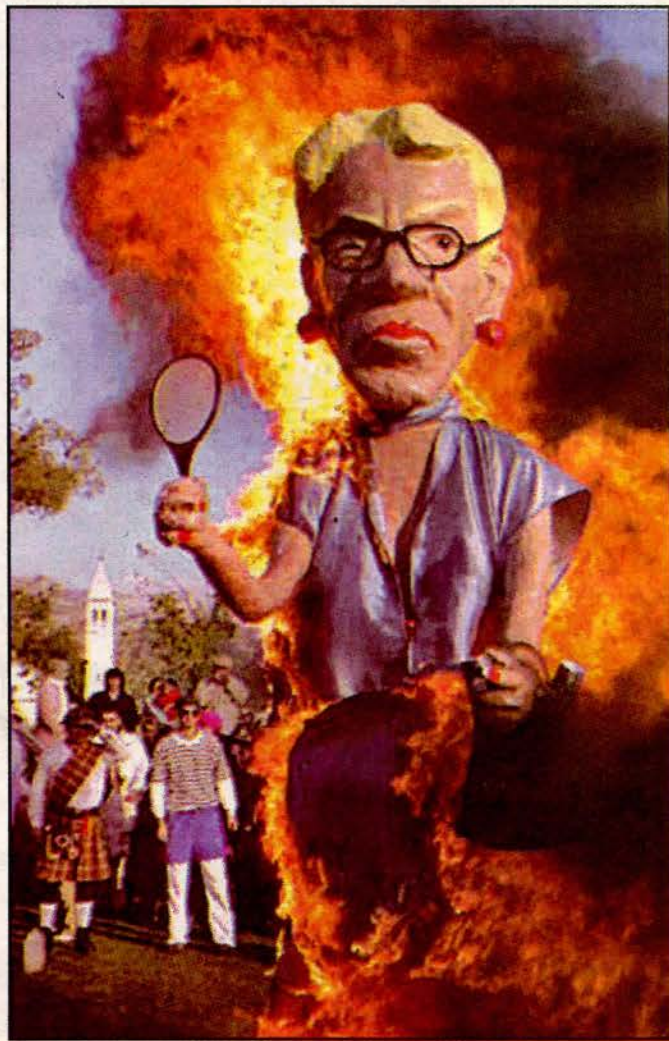
„Он је свестан тежине свега. Није то прича за малу децу коју су овде у Србији спроводили лажни политичари, који су причали глупости о штрајку глађу, а лично сам их гледао док једу јагњетину и пију кока-колу на трећем спрату Скупштине Србије. Војислав Шешел не једе ништа, не пије ништа сем воде, не узима лекове, не узима никакве витамине. Ви са витаминима, са лековима, са чајевима и не знам чиме, можете релативно дуго да издржите. Наравно, уз много проблема, али релативно дуго. А без тога то је веома, веома критично. Он због овог другог лека, „серетиде” мислим да је име том леку, има проблеме, то је лек за астму. Он због тога има јутарња гушења. Довољно је да наиђе буквално траг дима и да му направи стравичне проблеме. Очигледно то неке не интересује, пошто је много паметан Рефик Хоџић и они у Хашком трибуналу, али Војиславу Шешелу неће давати никакву, како они кажу, на начине на које они мисле, куративу или било шта друго.

Дакле, то је наша реакција. Ако они мисле да ће му на силу давати неке лекове или нешто, то неће моћи, пошто видим да им је то главна накана, јуче су то најавили. Они могу да се побрину за здравље др Војислава Шешелја тако што ће да испуне сва четири захтева. Ти захтеви нису ништа, сем оног што заиста припада Војиславу Шешелу, што припада

сваком човеку, ништа друго, да види своју жену. Смејало се Претресно веће Тужилаштву које каже – јесте, Шешел није ни видео заштићене сведоке. Па како сте, лудаци једни, могли да кажете да је Војислав Шешел рекао имена заштићених сведока која није ни видео. И смеје се Претресно веће, али та одлука је и даље на снази.

Жалбено веће донесе решење да може Шешел да се брани, а онда сутрадан донесу одлуку о именовању Хупера и његовог помоћника О’Шија да они воде главну реч у поступку, да они буду браниоци у приправности. Чему то води? Војислав Шешел сазна пре два-три дана име заштићеног сведока, у складу са правилима Трибунала треба да јави некое овде да припреми материјал – он не сме то никоме да јави. Истог тренутка када би јавио, тобоже би прекршио правила и укинули би му сваку врсту комуникације, зато што неће да му региструју правне саветнике. Па како да припреми одбрану? Шта да ради, да се претвори у муву па да лети из Хага до Београда да би се сутра ујутру вратио? Не разумем. Ти људи нису нормални. Стварно немам другу дефиницију. Чувао сам се тешких речи, видите да се трудимо да на најпристојнији начин говоримо о најтежој теми. Ти људи једноставно нису нормални. Зар они мисле да им је Шешел као и сви други?

Ми смо питали Војислава, ако постоји и један посто могућности да ови зликовци остану при том ставу, Војислав је рекао – ја немам друго шта да радим, ја немам избора, сатеран сам уза зид. Ја овим браним право и да се браним, и да живим, и да постојим као човек. Војислав ће истрајати на својој одлуци и своју реч неће погазити.”

Борац

Пише: мр Дејан Мирковић

Проф. др Војислав Шешел је 11. новембра 2006. године у 18 сати почео штрајк глађу. Он је престао да узима храну, лекове за висок крвни притисак и астму, одбија сваку медицинску помоћ, не пије ништа осим воде. Проф. др Војислав Шешел тражи да буду испуњени његови легитимни захтеви. То су: укидање рестриктивних мера у вези са посетама његове супруге Јадранке Шешел, регистравање правних саветника које је он одабрао, достављање судских докумената на српском језику, укидање одлуке о именовању такозваног браниоца у приправности Дејвида Хупера и његовог помоћника.

Вест о отпочињању штрајка глађу је изазвала велику узнемиреност код чланова Српске радикалне странке, али и код свих патриота и добронамерних људи у Србији, Црној Гори, Републици српској и на територији бивше Републике Српске Крајине. Зебња се поново увукла у све српске домове. Тек заборављене трагичне слике из марта 2006. године, када је у Хашком трибуналу судско-медицински убијен Слободан Милошевић, поново су почеле да се помаљају. Узнемиреност је изазивало и подсећање на двогодишњицу од убиства Јасера Арафата (тровање) који је страдао од исте оне глобалне руке као и Слободан Милошевић. Свима је данас јасно да се проф. др Војислав Шешел налази у суду у коме нема правде и иза кога стоје перфидне и мрачне снаге које су данас генератор глобалне неправде, од Ирака, Палестине, Гвантанама па до Балкана.

После скоро 4 године проведене у притвору, проф. др Војислав Шешел се нашао на можда највећем испиту у свом животу. Он је са штрајком глађу започео финалну борбу са Хашким трибуналом. Та борба је тако страшна да су због ње узнемирени сви добронамерни људи у нашој земљи. Сви са зебњом и са страхом посматрају тај страшни обрачун. Са зебњом, јер знају да је проф. др Војиславу Шешелу нарушено здравље још у сарајевском затвору. Са страхом, јер знају како је моћан непријатељ против кога се проф. др Војислав Шешел бори. Али и са поносом, јер знају да је истина оно што је једна велика руска историчарка недавно рекла за проф. др Војислава Шешела. „Он је ратник“.

Свестраност

У Русији се историјским личностима одаје признање речима да су они „велики синови свог народа“. То су људи који у себи спајају врхунску интелектуалну свест и личну храброст. Проф. др Војислав Шешел поседује велику интелектуалну снагу и образовање академика. Нажалост, већина наших академика и врхунских интелектуалаца није спремна да изађе из својих салонских кругова јер их то може изложити ризику западног ветра, који носи све пред собом на Балкану, од деведесетих, па све до сада. Зато су они спремни само да критикују и да се ишчуђавају над неким појавама и грешкама које се дешавају у ковитлацу политичког живота, али нису у стању ништа конкретно да ураде или да понуде

алтернативу. Проф. др Војислав Шешел поседује снагу и храброст најхрабријег борца на фронту. Он је по томе сличан војницима из елитних одреда. Као и они, проф. др Војислав Шешел презире „људско ништавило“¹⁾. Али, проф. др Војислав Шешел је у предности и над најхрабријима од њих. Њега не интересују материјална добра и богаћење, нико га не може наговорити нити преварити да пређе на другу, антипатриотску страну. Зато се он није колебао за време постојања од 5. октобра 2000, када је друштвени и социјални муљ носио све пред собом, разарајући институције, партије, државу и онај остатак српског националног поноса и снаге који је постојао након 10 година перфидних напада глобалиста из САД.

Штрајк глађу

Какав је ризик свесно преузео и колико је страшно искушење у коме се сада налази проф. др Војислав Шешел, показује пример из осамдесетих година. Он описује тадашњи свој штрајк глађу и последице које он изазива. „Петог дана навече ми је позлило. Имао сам јаке болове у стомаку. Цицеро је оборил сигнал поред врата, а стражар је одмах звао лекара. Убрзо су од куће стигли начелник и командир страже. Лекар је констатовао да сам хладном водом иритирао празан желудац. Извагао ме је и установио да сам од доласка у затвор ослабио 8 килограма. Са тешком муком сам стајао на ногама. Још трећег дана сам престао да устајем из кревета, не обазирјући се на стражаре претње, а и сувише мало воде сам узимао, што је допринело да брже клонем... У понедељак, осмог дана штрајка, поново су ме одвели у амбуланту. Лекар је констатовао да имам тахикардију. Колико се сећам, измерени притисак је био 90 са 60. Утврдио је да ми се здравствено стање битно погоршало. Четвртог дана штрајка дошла ми је у посету супруга, која је, иначе, била у деветом месецу трудноће... Руке су ми изгледале као одре-

неле. После двадесетак дана, лекарски налази су показали да је дошло до отказивања функције бубрега, поремећаја рада јетре, срца итд. После двадесетог дана су ми лекари саопштили да се налазим у озбиљној животној опасности и да је последњи тренутак да прекинем са штрајком. Без двоумљења сам одбио... У понедељак ме је стражар који ради на посетама и пријему пакета обавестио да ми се родио син.

Недуго затим дошао је један од лекара, који су ме редовно обилазили, и затворски болничари. Честитали су ми, чак су се са мном изљубили, питали ме какво ће бити синовљево име, онда ме убеђивали да је баш то прави моменат да обуставим штрајк. Опет безуспешно... Проф. др Војислав Шешел пише и о последицама по његово здравље које су остале и након завршетка штрајка: „Крвни притисак ми се убрзано нормализовао, као и функција јетре. Али, касније ће се испоставити да сам у том периоду постао жртва врло подмуклог обољења које се тешко открива. Оболео сам од туберкулозе бубрега”.²⁾

Кршење људских права – двоструки стандарди

Проф. др Војислав Шешел је био принуђен да ступи у штрајк глађу. Њему је ускраћено право на поштено и фер суђење и право на приступ суду. Та основна људска права гарантује члан 14 Међународног пакта о грађанским и политичким правима из 1966. године, члан 8 Америчке конвенције о људским правима из 1969. године и члан 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода из 1950. године. На пример, у члану 6 Европске конвенције се наводи да свако ко је оптужен има право на правичну и јавну расправу у разумном року, пред непристрасним и независним судом. Проф. др Војислав Шешел се налази пред судом који је изузетно пристрасан и антисрпски настројен. То показује и упоредна анализа случајева Момчила Крајишника, који је добио 27 година казне само зато што је био председник Скупштине РС, и Насера Орића, који је добио само две године. Сличан закључак произлази и када се упореде двоструки стандарди који се примењују у случају Рамуша Харадинаја, коме се дозвољава да се брани са слободе и да учествује у јавном животу зато што се добровољно предао Трибуналу, а проф. др Војиславу Шешелу се све то ускраћује. Хашки суд је толико антисрпски настројен да чак и прекраја историју Балкана и српског народа, јер се он у појединим случајевима упушта и у разматрање српске средњовековне историје. Такође, преко 10 српских оптуженика је умрло, најпознатији је случај судско-медицинског убиства

бившег председника СРЈ Слободана Милошевића. Колико је независан Хашки суд говори и анализа америчког професора Роберта Хајдена презентована у вашингтонском центру „Вудро Вилсон”. Хајден је тада изнео следеће примере: прво је подсетио да је у јулу 1995. године подигнута оптужница против Милана Мартића због кршења правила и обичаја рата због ракетног напада на Загреб, а затим је рекао: „Оно што је занимљиво јесте да се у оптужници наводи да је напад извршен пројектилама чије су бојеве главе носиле касетне бомбе. Чудно је, међутим, да Хашки трибунал уопште није реаговао на НАТО напад на Ниш 7. маја, када су касетне бомбе пале на тржницу, усмртивши 15 људи, кад је погођена и главна болница у граду. Током ваздушне кампање на Југославију уништено је 9 болница, а према писању дневника „Филаделфија инквјајер” амерички функционери одбране истичу да су амерички новинари бацили 1100 касетних бомби на Косово”.³⁾

Хајден као пример за непристрасност суда износи и изјаву потпарола НАТО Џејми Шеја из друге половине маја 1999: „НАТО је пријатељ суда. НАТО обезбеђује фондове за рад тог трибунала. Земље НАТО свакодневно подржавају његове активности”.

Роберт Хајден посебно истиче да су такозване тајне оптужнице Хашког трибунала нешто што ни шпанска инквизиција није примењивала (Хајден је изнео да су у инквизицији постојали само тајни сведоци). Дакле, такозвани Хашки суд је далеко од тога да је непристрасан и независан.

Проф. др Војиславу Шешелу се ускраћује и право које предвиђа члан 6 Европске конвенције, да се брани лично или путем браниоца кога сам изабере. Познато је да проф. др Војислав Шешел одбија сваки контакт са наметнутим браниоцем Дејвидом Хупером. Проф. др Војислав Шешел хоће да искористи право које му даје члан 6 Европске конвенције да своје сведоке лично испитује, као и право из истог члана да на језику који разуме буде обавештен о природи и разлозима оптужбе против њега. Такође, проф. др Војиславу Шешелу се ускраћује и право на равноправност странака у поступку: Тужилаштво располаже милионима долара и тимовима сарадника, а проф. др Војиславу Шешелу се ускраћује чак и телефонски позиви.

Антиглобалиста

Јасно је да се само против проф. др Војислава Шешела примењују посебне методе у Хашком трибуналу. Јасно је да се само њему овако грубо крше људска права. Зато је веома опасна његова ситуација данас у Хашком трибуналу. Перфидни ментори тог несуда су свесни да је проф. др Војислав Шешел српски патриота али и први антиглобалиста на овим просторима. Зато покушавају да га спрече да изнесе истину о догађајима на простору бивше СФРЈ, али и истину о томе ко је данас глобални хегемон и извор неправди у свету. Јустин Поповић је написао „Стога је и величанствено и опасно бити човек”.⁴⁾ Додајмо, посебно је то опасно бити у Хашком трибуналу. Велики владика Раде је написао: „Тврди је орах воћка чудновата, не сломи га, ал’ зубе поломи!”⁵⁾

Напомене:

- 1) П. П. Његош, „Горски вијенац” Граматик, Подгорица, 2000. стр. 16.
- 2) Шешел В., „Хајка на јеретика”, Српска радикална странка, Београд, 2000. стр. 443-446.
- 3) Према news.beograd.com
- 4) Поповић Ј., „Достојевски о Европи и Словенству”, Наследници Оца Јустина и манастир Ђелије код Ваљева, Београд, 1999. стр. 357
- 5) П. П. Његош, „Горски вијенац” Граматик, Подгорица, 2000. стр. 48

**Конференција за новинаре Српске радикалне странке
одржана у понедељак, 13. новембра 2006. године**

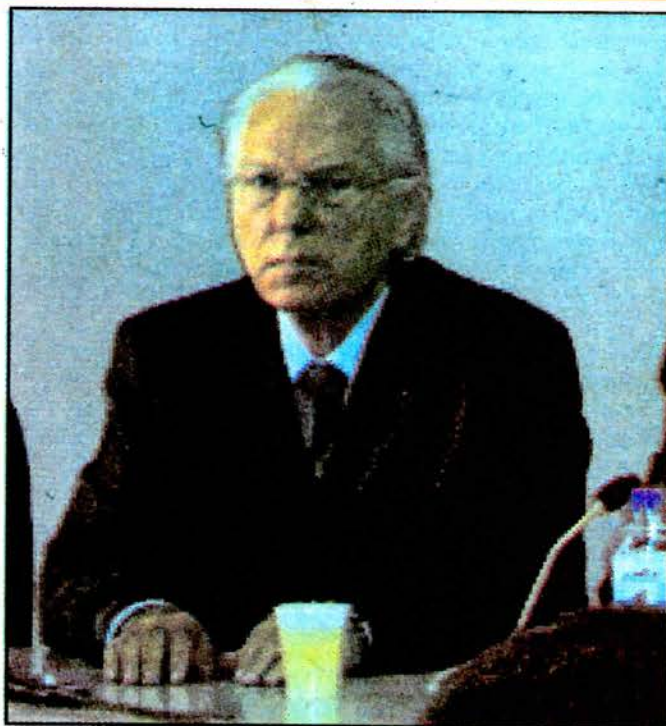
Најважнија битка за Шешељев живот

О драматичном штрајку глађу на који се Војислав Шешељ одлучио због ускраћивања елементарних права, а на који трећег дана нису реаговали ни српски званичници нити Трибунал, **Томислав Николић** је посленицима седме силе на ванредној конференцији за штампу пренео следеће:

„Даме и господа новинари, од петка у 18 часова, откада је, на ванредној седници Комитета за одбрану Војислава Шешеља, Војислав Шешељ својим сарадницима рекао да је од тог часа ступио у штрајк глађу, Српска радикална странка је ушла у борбу за његов живот. Др Војислав Шешељ је, као свет то зна, добровољно отишао у Хаг, као слободан човек против кога је подигнута оптужница за најтежа кривична дела, у жељи да у једној равноправној борби између тужилаца и одбране докаже своју невиност, чак није ни инсистирао на томе да тужилац треба да докажу његову кривицу. Кршећи сва правила на којима је свет саздан, а свет је саздан на слободи човека, Хашки трибунал је, ево скоро четири године, задржао у притвору проф. др Војислава Шешеља без назнака да би суђење могло да почне. У међувремену је Хашки трибунал мењао своја правила, пошто је једини суд на свету који је овлашћен да сам себи доноси правила за рад, и тако је реаговао на сваки покушај др Војислава Шешеља да се организује фер суђење. На крају је дискриминација према проф. др Војиславу Шешељу постала толика да је он прибегаво једином начину на који може да се бори. Ми немамо за њега ниједан савет. Човеку који штрајкује глађу немате шта да кажете. Нити – штрајкуј, нити – немој. Све је сада у његовим рукама, и у рукама оних који су лажно формирали некакав суд и дозволили том суду да се обрачунава са Србијом и са светском правдом.

Нама се јутрос јавио др Војислав Шешељ. Он осећа прве знаке малаксалости, престао је да узима лекове. Болује од хроничне астме, хроничног високог притиска и има чиреве на желуцу. Долазио му је лекар али је Војислав Шешељ одбио да га прими. И неће примити лекара све док има свест. Кад изгуби свест, онда, наравно, неће моћи да утиче на то. Ми смо се већ од јутрос обратили целокупној светској јавности, Организацији уједињених нација, припремамо писма за амбасаде свих држава које су акредитоване у Београду.

Послали смо у име Стручног тима за одбрану др Војислава Шешеља на адресе у Хагу један поднесак у складу са правилима Хашког трибунала у коме Претресно веће, секретаријат и Секретаријат извештавамо да је др Војислав Шешељ ступио у штрајк глађу. Изнели смо његова четири захтева. То уствари не би требало да буду захтеви. Први захтев је да се укине дискриминација посета за његову породицу. На основу лажне приче Тужилаштва да је супруга др Војислава Шешеља откривала имена некаквих сведока у Хашком трибуналу донета је одлука да јој се забрани директан контакт са Војиславом Шешељом. Тражили смо да суд коначно при-

зна правне саветнике Војислава Шешеља. Очекује га процес у коме нема никакву помоћ.

Тражили смо да му суд у складу са својим правилима омогући да на српском језику добије документацију која се тиче суђења и тражили смо да се из суднице удаље такозвани браниоци у приправности Хупер и О'Шија, које је суд одредио да против воље др Војислава Шешеља бране др Војислава Шешеља.”

Србија на испиту

Заменик председника Српске радикалне странке истакао је: „Борба за Војислава Шешеља биће императив Српске радикалне странке, све ћемо подредити том циљу. Заиста нас нити на унутрашњем нити на спољнополитичком плану осим тога више ништа не интересује. Ово је морални испит за све грађане Србије, посебно за оне који се налазе на било каквим функцијама извршне власти. Да ли им је савест чиста, ако је више од 10 грађана Србије изгубило живот у Хашком трибуналу? Ако је Војислав Шешељ у штрајку глађу, у штрајку до смрти, ви знате о каквом се озбиљном човеку ради. Како ли они спавају, кад су нам говорили да је то суд у коме свако може да докаже своју невиност, кад су нам говорили да треба спасавати државу и народ тако што ће човек да се подвргне добровољном одласку у Хаг, а та-

мо је правда? Да ли сањају све људе који су изгубили живот, изгубили главу у Хашком трибуналу? Како могу још да траже да неко буде изручен, и како их не интересује судбина грађана Србије који се налазе у Хашком трибуналу? Они затварају врата Хашког трибунала за сваком ко се тамо нађе. И како очекују да грађани Србије са њима уопште сарађују? Ово је испит за Војислава Коштуницу првенствено, и његову владу и наравно, испит и за оног манекена, председника Србије, и испит за Српску радикалну странку. Видећете, ми ћемо тај испит да положимо.

Војислав Шешељ зна какве је сараднике оставио овде. Ово је испит за све грађане Србије, и ми ћемо позвати грађане Србије да кажу шта осећају пред овим зликовачким, злочиначким делом Хашког трибунала. Ово је криминал који спроводе Уједињене нације. Позивамо све слободномислеће људе, све интелектуалце у Србији, све људе за које је бар 1.000 грађана у Србији чуло, који се баве различитим професијама да кажу шта мисле о овоме. Јуче сте чули једно мало, жуто ђубре шта мисли о томе. Па нека, нека свако каже шта мисли о овоме, нека се радује онај ко може да се радује неправди и туђој смрти, али нас интересују честити и поштени људи, шта ће они рећи, и наши политички супарници и они којима је наша политика на срцу. Овде се ради о судбини Србије, видећете, видећете то јако добро."

Сви против једнога

Николић је реч дао угледном српском адвокату Сави Анђелковићу, који је упутио писмо Одбору Адвокатске коморе Београда и Адвокатске коморе Србије:

„Захваљујем се новинарима који су присутни, јер у овој ситуацији треба пренети виђење многих људи. Ја овог тренутка долазим из Адвокатске коморе Србије и Адвокатске коморе града Београда, десетак хиљада адвоката у земљи Србији на брдовитом Балкану. Један сам од оних који се од групе адвоката пријавио да каже своје виђење ове ствари. Нека основна начела, као што је право на одбрану не може

Хашки суд да одузме посредним путем, а све ово што се забрањује господину Војиславу Шешељу је класичан пример забране права на одбрану. Ја сам веровао да се догађај описан у „Проклетој авлији“ неће више никада поновити, ни у Турској, отоманској. Нажалост, погрешно сам – у центру Европе проклета авлија влада по принципу велике большевичке ујдурме: приведи га, ухапси, наћи ћемо му нешто за оптужење. Како бих волео да схватите да ја овде нисам дошао да браним већ сам дошао да искажем свој протест као човек и као адвокат. Налазим да због свега тога што раде судије у Хагу треба цивилизована Европа да устане, посебно професори из области права, адвокати, да им кажу да то не може и да не сме. И садржина мојих писама, које је рекао господин Николић да ће вам дати у копији, које сам данас предао Адвокатској комори Србије, Адвокатској комори Београда, је уствари један протест – како се то може и сме радити у центру Европе, у XXI веку, где и птице већ говоре о неким прокламованим људским правима, а ту где би баш требало да покажу да постоје та загарантована људска права и да свако има права да се брани на начин и под условима како је то предвиђено одређеним правилима Хашког трибунала, то се онемогућава кад се ради о господину Војиславу Шешељу.

Захваљујем се свима вама што сте присутни јер сам уочио да је већ почела нека рестрикција у погледу протока ових информација, а ја сматрам да овде није у питању Војислав Шешељ. Он је само повод да размислимо озбиљно где смо ми, где ми то идемо, ко су ти људи који суде, да ли су они достојни тог свог позива, свог посла. Због тога позивам уважене професоре Правног факултета, уважене адвокате, уважене тужиоце, судије да се овде изјасне. Јер, основно начело Декларације о правима човека је да је сваки грађанин света невин док се супротно не докаже правоснажном пресудом. За мене је сваки затвореник Хашког суда слободан човек коме нису одузета права, а посебно не право на одбрану и залагању се, због чега сам и овде, да бих кроз овај мој мали протест казао да ја једноставно не могу да делим судбину

Прејака реч

једне велике срамоте и бруке цивилизоване Европе, где једна група названа судијама у Хашком суду жели, очигледно злонамерно, да погази неке институције и установе које су загарантоване у праву већ 2000 година, јер ми припадамо такованом римском праву. Из којих разлога они то чине ја то не знам, али сматрам да је то недопустиво и да, ако ништа друго, морају да остваре ова права која припадају господину Војиславу Шешељу. Ја сам спреман да одговорим на неко, евентуално, посебно питање. Захваљујем се што сте ме са слушали."

Ни државне гаранције ни заштита

Угљеша Мрдић, новинар Радио „Фокуса“ питао је господин Анђелковића како то да још увек нико од надлежних државних органа није реаговао, а ево, прошло је већ неколико дана како др Војислав Шешељ штрајкује глађу. Сава Анђелковић је одговорио: „Сматрам да ми још увек припадамо некој политичкој подели у глави, а да смо мање професионалци онда када бисмо морали да будемо, и мој позив се односи и на извесне представнике ове државе, јер, за разлику од многих других наших људи, који су одведени са разним пратњама и специјалним авионима, и дате су им велике гаранције, господин Шешељ је отишао сам. Отишао је тамо где још не постоји никаква оптужница, већ су је скупљали преко својих сарадника и доушника, да би га на неки начин оптужили, и требало је да га пусте да се брани са слободе. Ми не можемо ништа сем да их прозовемо."

Одговор је допунио Томислав Николић:

„Само да вас подсетим да амерички амбасадор у свакој држави у свету има право да се умеша у сваки судски процес у коме је оптужен амерички држављанин, и да Америка тако штити своје држављане, чак и оне оптужене за најтежа кривична дела, апсолутно доказана, чак и када је изречена правоснажна пресуда. Србија треба да размисли о томе, о Уставом прокламованом начелу заштите наших грађана, било где у свету. Наравно, и Холандија би требало да се замисли, иако је суд под јурисдикцијом Уједињених нација, да ли је могуће да се на тлу једне демократске земље овакав чудовишни поступак води против једног грађанина, па макар да Холандија нема јурисдикције. Нека откаже гостопримство Хашком трибуналу. Па није ваљда за један казамат дала гостопримство на територији своје земље и није ваљда да ће због кирије и закушине коју плаћају за коришћење просторија изаћи на зао глас као држава у којој су у XXI веку овако драстично кршена људска права једног слободног човека. Ми очекујемо реакције власти у Србији и она мора да буде само на један начин – Србија мора да се забрине над судбином Војислава Шешеља. Немој после уопште да постављају питање ко ће још отићи у Хаг."

Некада су се дизали на устанке...

Новинар аустријске телевизије питао је за детаље Шешељевог гладовања и начине комуникације у новонасталим околностима. Томислав Николић је одговорио:

„Што се комуникације тиче, још увек је та једнострана комуникација могућа. Војислав Шешељ је јутрос звао неколико нас, његових сарадника али то ће можда моћи још неко време, постоји могућност да сами то укину или да он више не буде у могућности да иде до говорнице. А он је, извињите, мислио сам да сви знају, он је одбио храну и лекове. Воду пије. Само воду, чисту воду. Од лекова је користио два пута дневно „прилазид плус“ од пет милиграма, некакву замену која је тамо била, користио је непрекидно лек против астме и лекове против чирева у желуцу. Антибиотику је требало да добије против чирева у желуцу, и због болова у кичми привремено „диклофен“."

На питање да ли се може очекивати да ова ситуација помери суђење, Николић се изјаснио:

„Не знам колико дуго ће тај штрајк глађу трајати али тешко је замислити да би неко човека који је штрајковао глађу јаким брзо могао да изведе пред судију. Али све је могуће. У Хашком трибуналу је могуће да кажу да он није способан, па да ће браниоци да га бране у његовом одсуству. Све је тамо могуће."

О будућим активностима странке везаним за борбу за Шешеља, Николић је најавио:

„Ми смо формирали један тим који ће у целој Србији водити акције. Биће у различитим правцима, биће свеобухватне, масовне акције али заиста смо и сами изненађени. Мада морам да вам кажем да смо Драган Тодоровић и ја пре месец и по дана у посети стекли утисак да је спреман, чак је рекао да је извршио све прегледе и да је скоро потпуно здрав, а било шта да му се деси биће последица штрајка глађу, али заиста смо били неспремни за овај његов чин. Први озбиљнији скуп на коме ћемо исказати свој протест биће у недељу у Дому синдиката у Београду са почетком у 11 часова. Свакодневно ћемо одржавати конференције за штампу и на њима ћемо увек имати познате и стручне људе који нису чланови Српске радикалне странке."

На питање каква би реакција државних органа била примерена, Шешељевог заменик је одговорио:

„Мислим да овог часа из Министарства правде треба неко да оде у Хашки трибунал да утврди околности под којима се припрема суђење нашем држављанину, да утврди да ли је заиста Хашки трибунал све припремио тако да му буде онемогућена одбрана, да ли су његови захтеви у складу са међународним правом. Знате шта, ја државу не могу да учим шта треба да чини. То су правила која свака држава и њени чиновници на свету знају. Требало је да то све имају на уму кад су почели да изручују наше грађане. Требало је да обезбеде те услове за наше грађане да би их изручивали. Е, зато смо се ми изборили да се не примењује непосредно у Србији такозвано међународно право. Зато што бисте могли да кажете, чим затражи, изручујте – не. Држава мора да пита: а где га изручујемо; каква је оптужба; да ли је то кривично дело било предвиђено нашим законодавством; да ли је казна која је тамо предвиђена виша од оне која је предвиђена у нашој земљи за такво кривично дело? Министарство правде је сложен део извршне власти. То није ово што раде Стојковић и сви његови претходници, Батић и сви њихови претходници. Од тога зависи читав живот у једној држави."

Није бачен грађанин који добровољно оде у Хаг или кога ухапсе па га тамо одведу. Па није бачен лавовима. Па и гладијатори су имали или копље или штит, нешто, кад их баце у арену пред лавове. Нека одбрана је увек постојала. Не може државу да не интересује онај ко је оптужен за ратни злочин. Шта хоће, да сви буду осуђени за ратне злочине, је ли то држави одговара? Је ли одговарало да Милошевић буде оптужен за злочин геноцида? Којој би то држави у свету одговарало да њен председник буде осуђен за злочин геноцида?! Само Србији. И само Србији није интересовао нико у Хагу. Ни како су људи тобоже извршили самоубиство, ни како су лечени од најтежих болести."

Можда је ово и борба Војислава Шешеља за све оне који су пре њега изгубили главу у Хашком трибуналу. Пре много година Европа је дрхтала пред оваквим изливима беса и подизала се на устанке против овог. Ово је сада, ваљда, цивилизована Европа, Европа са најширим могућим демократским стандардима. А људска права – па то је основ живота у свету, људска права и слободе. Шта друго имате за шта се вреди борити, нов телевизор, нов ауто?"

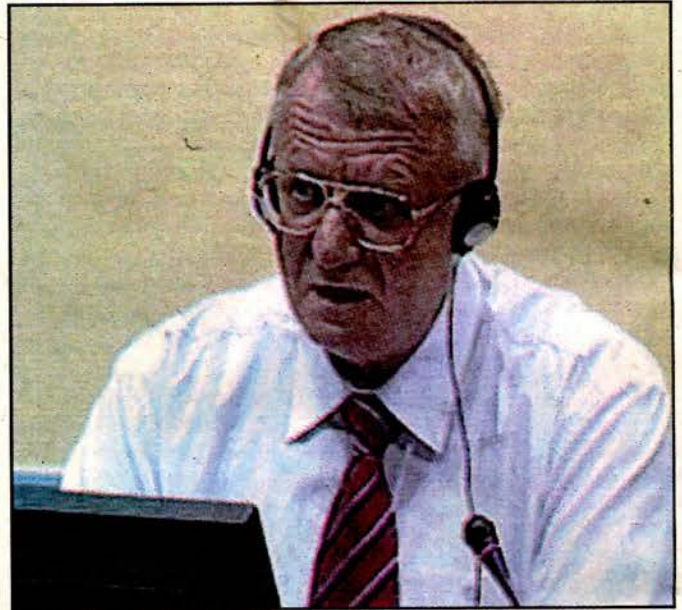
Борба за право на правично суђење

Пише: Борис Алексић

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ почео је у петак, 10. новембра 2006. године штрајк глађу у Притворској јединици Шевенинген. Први човек радикала је прозreo скривене намере Трибунала у Хагу који му је последњом одлуком наводно вратио право да се сам брани. Тим актом је Међународни кривични суд за бившу Југославију (МКСЈ) уствари поставио двојицу енглеских правника без искуства за његове адвокати у приправности слично као и у процесу против Слободана Милошевића. Према овој одлуци, од субјективног утиска пристрасног судског већа би зависило у ком тренутку ће Војиславу Шешељу бити одузето право да се сам брани, а он буде удаљен из суднице због наводног увредљивог или непримереног понашања (и то у ситуацији где председник судског већа може у било ком моменту да искључи микрофон било коме у судници). Тако је, на пример, Момчило Крајишник у процесу пред истим „судом“ удаљен на захтев сопственог браниоца, јер је наводно ометао рад суда и нарушавао концепт одбране тиме што је затражио да додатно испита сведока!

Да би спречио остварење заједничке замисли Трибунала и Тужилаштва (које је, као нигде у цивилизованом свету, орган ове институције) којом му је дато условно право да се сам брани, а које би му убрзо било одузето, Војислав Шешељ је ступио у штрајк глађу и истакао захтеве: да се укину рестриктивне дискриминаторске мере којима су забрањене посете Јадранке Шешељ на основу фалсификата потурених од стране Тужилаштва, затим да се омогући регистрација његових правних саветника и нормализују услови за припрему одбране, да му се омогући достављање судских и докумената Тужилаштва на папиру и на српском језику, као и да се постављени браниоци у приправности, неiskusни и неуки Хупер и О’Шија одстране из његовог предмета.

За сваки од ових захтева Војислав Шешељ има упориште у најважнијим важећим међународним актима који се тичу заштите људских права. Опште је познато да је право оптуженог да се сам брани у кривичном поступку гарантовано нормама међународног права, а такође оно представља и основ начела контрадикторности кривичног поступка. Ово право је чак као минимално утврђено и Статутом сталног Међународног кривичног суда, али и статутима Трибунала за Руанду и бившу Југославију. Образложење ових норми је јасно, наведено право је дато окривљеном, а он слободно може да одлучи да ли ће ангажовати адвоката или неће. Бранилац је, према томе, само оруђе у рукама оптуженог које он може, али не мора да искористи. Уколико окривљени инсистира на томе да се сам брани, судско веће не може да му наметне адвоката. Право окривљеног да се сам брани пред судом је гарантовано и Међународним пактом о грађанским и политичким правима.

Као и у процесу против Слободана Милошевића при покушају наметања адвоката у приправности, и овде судије инсистирају на начелу ефикасности. Према њиховом тумачењу, ово начело је фактички изнад начела које гарантује правично суђење и једнакост оружја супротстављених страна. Њихово тумачење је просто, а према њему судско веће мора да обезбеди брз и ефикасан процес, без одуговлачења. Међутим, у Статуту МКСЈ, у члану 21 се каже да суд мора начело ефикасности подредити „потпуном поштовању права окривљеног“. Дакле, право на правично суђење је приоритетно право.

Интересантно је подсетити се да је нпр. Нелсон Мандела имао право да се сам брани и да му тамошње јужноафричко судство није наметало адвоката. Мандела је дозвољено да чак и у таквим суровим условима самостално изнесе политичку платформу борбе против апартејда. Трибунал у Хагу покушава да оствари оно што нису смеле да учине ни судије у процесу против Манделе – да наметнутим браниоцем ућуткају окривљеног и онемогуће га да изнесе своју одбрану.

Као и у случају Слободана Милошевића, браниоци у приправности долазе из Енглеске, државе која је посебно заинтересована за Балкан и чији су експерименти скупо коштали Србију у прошлости. У историји судства Енглеске и Велса постојао је само један суд који је наметао адвокати окривљеном. То је било познато Звездано веће, специјализовано за политичка суђења. Од XVI века ова институција је била позната по кршењу основних људских права, а слободоумни грађани су је жестоко критиковали.

Данас важећи акти за адвокате у Енглеској и Велсу такође стоје на страни Војислава Шешеља. Наиме, и за солиситере (адвокате који немају право наступа пред редовним судовима) и за баристере, који то право имају и којима припада Дејвид Хупер, важи кодекс професионалне етике који члановима ових комора забрањује да прихвате предмет уколико не постоји добра комуникација између њих и клијента.

Основним актима који обухватају правила професионалног понашања адвоката солиситера за Енглеску и Велс (Solicitors' Practice Rules 1990, последњи пут измењен амандманима 8. јуна 2006. године), и изван Енглеске и Велса (Solicitors' Overseas Practice Rules 1990, последњи пут допуњен маја 2006. године), адвокати су обавезани да се придржавају правила професионалне етике утврђеним у овим документима.

Оба акта су промовисана од стране The Law Society, као тела надлежног за адвокате (солисitere). Они утврђују основне принципе професионалног понашања адвоката. Први акт у правилу 1 (Основни принципи) под Б, утврђује

право на избор адвоката. Ово правило омогућава клијенту (као што је окривљени – оптужени) да слободном вољом изабере адвоката по сопственој жељи и нахођењу. Правилу се гарантује право клијента да издаје упутства адвокату али се и адвокат обавезује да не сме учинити ништа, било директно (самостално) или индиректно (преко друге особе), што може на било који начин угрозити основна права клијента гарантована овим правилом, а самим тим и његово право на слободан избор адвоката.

Други акт одређује истоветне обавезе за адвоката у свом правилу 3 (Основни принципи) под Б. То је, дакле, слобода клијента да изда упутства нпр. браниоцу којег је сам изабрао.

Оба наведена документа у више правила утврђују обавезу адвоката да прате инструкције клијента и делују у њиховом најбољем интересу. Тако на пример у првом акту у правилу 1 (Основни принципи) под Ц, као и у другом акту у правилу 3 (Основни принципи) под Ц, адвокати се обавезују да делују у најбољем интересу клијента.

У оба акта која регулишу професионално понашање адвоката, као пропис који се односи на професионалну етику наводи се и The Law Society's Code for Advocacy Professional Ethics (Адвокатски кодекс), последњи пут допуњен 13. јануара 2003. године. Овај Кодекс су у обавези да поштују сви правници који поступају као адвокати. И према овом документу, браниоци морају да извршавају инструкције клијента. Уколико то не желе да учине, морају да се повуку из предмета.

Иста правила важе и за другу врсту адвоката – баристере, којима припада Дејвид Хупер. Према њиховом адвокатском Кодексу, деловање супротно инструкцијама клијента представља озбиљан дисциплински прекршај због којег се одузима лиценца. У трећем делу Кодекса, у оквиру Основних принципа се такође наводи да адвокат (баристер) мора увек да води рачуна о најбољем интересу лица које заступа. Исто тако, Кодекс одређује да адвокат без искуства пред судом у којем наступа, мора да се повуче како не би своју професију изложио срамоти.

Очигледно је да Дејвид Хупер пркоси овим нормама и да делује супротно Кодексу адвокатске коморе чији је члан. На овај начин се по ко зна који пут доказује да западне силе примењују једна правила за себе и своје грађане, а сасвим друга, неповољнија и произвољна за друге. Посматрано из угла енглеског правосуђа, а на основу наведених Кодекса, Дејвид Хупер је срамота за адвокатску професију и његово понашање у Хагу ће остати забележено као тамна мрља на дугој историји адвокатуре у тој земљи.

Занимљиво је да Дејвид Хупер, који би на сигнал судија требало да преузме одбрану од Војислава Шешеља, долази из исте канцеларије из које су дошли адвокати у приправности Слободана Милошевића, Стивен Кеј и Џилијен Хигинс. Реч је о групи која се бави правним питањима под именом 25 Бедфорд роу. Ова дружина одрађује најразличитије правне послове, и има монопол на давање бранилаца у значајнијим суђењима пред Трибуналом у Хагу. Такође је интересантно да Дејвид Хупер спада у лошије и неискусније стручњаке у овом енглеском тиму.

Хашке провокације и ненасилан отпор (штрајк глађу Војислава Шешеља)

Пише: др Зоран Милошевић

Вест која је путем медија допрла до сваког Србина, да проф. др Војислав Шешељ започиње штрајк глађу, није изненадила. Зашто? Списак провокација које је смислио Трибунал је велики, а рачунало се на осведочену приврженост демократији председника Српске радикалне странке. Прво, Војислав Шешељ већ годинама лежи у тамници, а да му се не суди. Војислав Шешељ није прибегао ненасилном отпору ни када му је после вишегодишњег чекања предочена оптужница која га терети за вербални деликт или говор мржње, односно за неучињене ствари, на месту и у времену где није био. Та смешна оптужница коју ни један озбиљни општински суд у Албанији, а камоли у Европи не би узео у разматрање, у Хашком трибуналу је узета као неприкосновена. Самим тим прекршена су сва овоземаљска правна правила и закони.

На све ово Војислав Шешељ није реаговао, него је са осмехом на уснама тражио да почне суђење како би разобличио ову лажну, наказну и неправедну оптужницу. Стрпљиво чекајући почетак суђења председник Српске радикалне странке није примењивао облике ненасилног отпора. Малтретиран је и дискриминисан на разне начине, онемогућаван му је нормалан рад и коришћење услуга правних саветника које он сам изабере, а наметани као „браниоци у приправности” људи које он не жели. Замислите ситуацију

где се, уз веома озбиљне оптужбе на рачун једног човека од стране суда, не дозвољава да он изабере своје правне саветнике и адвокате! Лицемерје какво није забележено у новој судској пракси. Наравно, суд и западни медији ово проглашавају „демократијом”, а Хашки трибунал „независним судом”.

Даље, сви притвореници имају право на посету супруге, то се право оспорава само Војиславу Шешељу!

Па, ако је и од Хашког трибунала, доста је! Доста је малтретирања и тихог убијања Војислава Шешеља. Штрајк глађу који је Војислав Шешељ изабрао као ненасилни и легитимни метод борбе треба да звер истера из јазбине. Трибунал је стављен пред избор: или ће испуњавањем оправданих захтева проф. др Војислава Шешеља доказати да је заиста суд, или ће, пуштајући свог притвореника да умре од глади, показати да је тачна стрепња многих правдољубивих и слободољубивих људи, из земље и иностранства, да после смрти Слободана Милошевића, коме Хаг није могао да докаже кривицу и кога је намерно убио, то исто чека и Шешеља.

Шешељ је вероватно међу ретким политичким затвореницима у Европи и свету према коме се примењују овакве дискриминаторске мере и радње. Зато је штрајк глађу председника Српске радикалне странке оправдан и једино средство борбе против бешчашћа и тираније Хашког трибунала. Од 10. новембра 2006. године, од 18 часова молим се Господу нашем Исусу Христу да подари снагу нашем Војиславу да издржи и победи хашког тиранина.

Хашки тужиоци

Хашки инквизитори и библијско страдање др Војислава Шешеља

Пише: др Никола Жутић

Очигледно је да Хашки суд не може почети са суђењем проф. др Војиславу Шешељу јер своју измишљену и врло натегнуту оптужницу не може поткрепити судским аргументима, документарним валидним подацима и одговарајућим сведоцима. Због своје немоћи да организује колико толико легално суђење, које би испунило основне захтеве правне и судске струке, Хашки суд настоји сломити проф. др Шешеља психичким и физичким изнуривањем преко разних правних и неправних подвала и инсинуација, и то преко вишегодишњег одлагања суђења, наметања хашког адвоката и сталним новим немогућим захтевима и казнама. Надамо се да својим инквизиторским методама Хашки суд ипак неће успети у свом науму, и да неће скршити духовну и телесну стабилност проф. др Војислава Шешеља. У таквом положају потпуне обесправљености, проф. др Шешељу једино је преостало да се послужи методом очајника – штрајком глађу. Прекид штрајка условио је испуњењем његова четири врло оправдана захтева.

Одвајањем и потпуном изолацијом од породице проф. др Шешеља настоје емоционално сломити, па је из тог разлога изречена забрана посете његовој супрузи Јадранки Шешељ. Од Хашког трибунала Јадранка је оптужена суманутом оптужбом да је одала тајну заштићених сведока па јој је из тог разлога забрањен приступ Хашком суду. Познато је да у овом тренутку идентитет заштићених сведока не зна ни др Војислав Шешељ, а камоли његова супруга Јадранка.

Библијско страдање проф. др Војислава Шешеља настава се, дакле, у Хашком трибуналу. Чак ни веома сужена права која је имао Слободан Милошевић, приликом његове врло успешне одбране, нису доступна проф. др Војиславу Шешељу. Милошевић је ипак, поред свих малтретирања и здравственог упропаштавања, имао могућност да се сам брани у процесу који се водио више година. Поред вишегодишњег одлагања почетка суђења, Хашки трибунал, у немогућности да правно оправда било коју оптужницу, досетио се да Шешељу онемогући вођење сопствене одбране, наметањем свог лојалног адвоката. Хашки трибунал је, према оној народној „да се Власи не досете“, „удовољио“ захтевима др Шешеља и тобоже му омогућио да се сам брани али уз „помоћ“ адвоката у приправности, што је својеврстан лекс специјалис Хашког трибунала. Таквог маштовитог „акробатског адвокатисања“ може се сјетити само Хашки трибунал. Дакле, проф. др Шешељу је формално дозвољена самостална одбрана, али под условом да се оптуженик понаша по канонима Хашког суда, што значи ако се Шешељ буде превише добро бранио па Хашки суд дође у безнадежну ситуацију, или ако једноставно буде прегласно говорио или се не буде „добро владао“, Хашки суд ће донијети одлуку да се прекида Шешељева самостална одбрана и тада

ће на адвокатску сцену ступити хашки „адвокати у приправности“, и што је за очекивати, „адвокатисати“ у корист оптужбе а не одбране. „Адвокати у приправности“, који се сигурно много не разумију у балканске политичке, историографске и правне прилике, су шанса Хашког трибунала да се преко њих украти и обузда Шешељева правна и историографска надмоћ над Тужилаштвом Хашког трибунала.

Несхватљиво је да на сва кршења људских права од стране Хашког трибунала, над проф. др Војиславом Шешељем, српска држава остаје у потпуности нема. Није се ни очекивало да ће садашњу власт емоционално погодити сва људска страдања Војислава Шешеља, али држава је у обавези да заштити свог грађанина због просто нејвероватних и непримјерених кршења норми међународног права. Заштиту свог оптуженог грађанина (лидера најјаче политичке странке) Србија би морала да врши и због заједничких националних и државних интереса и народног опстанка. Небулозна оптужба против Шешеља је и оптужба против Србије и српског народа и један од аргумената у тужби Хрватске и Босне и Херцеговине против Србије за тобожњу српску агресивну политику против околних „мировотворних“ народа.

**Конференција за новинаре Српске радикалне странке
одржана у среду, 15. новембра 2006. године**

Хашки линч над др Шешељом

Петог дана Шешељевог штрајка глађу у Шевенингену, ванредну конференцију за штампу у седишту Српске радикалне странке одржао је председник Извршног одбора Драган Тодоровић:

„Наставља се хашки линч над проф. др Војиславом Шешељем. Хашки трибунал на најбезочнији начин показује да му није стало до правде, да му није стало до истине и показује да доследно извршава задатак постављен од стране Запада и Сједињених Америчких Држава, да по сваку цену спречи да истина о догађајима у бившој Југославији дође до јавности. Један од оних који је најспремнији да ту истину каже је проф. др Војислав Шешељ. Зато су учинили све да га спрече да ту истину изнесе у судници такозваног Хашког трибунала. Зато је др Војислав Шешељ морао да прибегне овом, најригорознијем чину и најтежем чину по себе, да својим животом покаже да је спреман да до те истине дође.”

Могуће и трагичне последице

Тодоровић је најавио потезе које Српска радикална странка предузима у овој ванредној ситуацији и најавио председника Комитета за одбрану права на живот др Војислава Шешеља, проф. др Момчила Бабића:

„Даме и господа, овај нестраначки комитет направљен је у тренутку када смо сазнали вест да др Војислав Шешељ у тамници Хашког трибунала већ 48 сати штрајкује глађу и не узима лекове. Данас је прошло већ више од 100 сати штрајка. Стање таквога пацијента или човека, притвореника, не може бити никако стабилно. Са великим огорчењем морам да реагујем на јучерашњу наводну информацију која је дошла из Хашког трибунала, да је стање др Војислава Шешеља стабилно. Господин Расим Љајић, доктор медицине, је пренео информацију из Трибунала, и тиме пао на испиту из медицинске етике и из патофизиологије, јер сваком доктору је јасно да после 48 сати почињу озбиљне промене у организму свакога човека који не узима храну и лекове, а поготово хроничног болесника. То је свакоме јасно сем администрацији Трибунала, која, очигледно намерно замајава јавност и саопштава лажне податке. Озбиљне промене у организму се догађају већ од првога тренутка, и ко год не верује овој чињеници нека сам покуша, ради довођења сопствене линије у боље стање, да гладује 24, 48, 72 сата. Видећете у каква стрес човек улази самим тим. А када се ради о некоме ко већ годинама прима терапију за своју хроничну болест, високи крвни притисак, као што је случај са др Војиславом

Шешелџем, ситуација постаје драматичнија. То сваком етичару, хуманисти мора да буде јасно. То мора да буде јасно читавој нашој јавности, свим нашим грађанима и пре свега нашој политичкој елити, а затим да кажемо, нашој интелектуалној елити.

Очекујем да се одмах огласе удружења лекара, универзитети и њихови ректори, декани правних и других факултета, Српска академија наука и уметности. Очекујем да се одмах огласе органи власти, пре свега очекујем то од председника Републике, председника Владе, и ми смо њима упутили писмо којим тражимо да чујемо њихове ставове. Очекујемо да се огласе представници страних амбасада акредитованих у Београду. Не ради се о обичној ствари.

У садашњој ситуацији, медицински посматрано, може да дође до трагичних последица, и то врло брзо, не са великим одлагањем. Човек може без хране да проведе одређени број дана, или одређени број недеља и да преживи, али без узимања лекова не. Овде се ради о високом крвном притиску који је стално под третманом. Постоји могућност можданог удара, постоји могућност срчаног удара, односно инфаркта; може да дође до егзацербације астматичне болести која је већ дугогодишња. Може да дође до желудачног крварења због чира, односно неколико чирева који су откривени и за које је започета терапија др Војиславу Шешелџу. Пре свега стрес, то је онај опасни фактор који се не може контролисати. Ниједан човек не може да контролише стрес.

Ово говоримо као лекари, пре свега због једне чињенице. Др Војислав Шешелџа има само 52 године. Он је отац четворо деце, од којих је само једно пунолетно. Он је доктор правних наука, екстра таленат у својој струци, али желим да вам кажем, он потиче из једне сиромашне породице, његово детињство је везано за многе оскудице и одрастање у лошим хигијенским приликама, и отуда још од детињства носи астму. Астма је опасна болест. Јуче је саопштено на телевизији да је хронична опструктивна болест, то јест астма, чврсти узрок смртности становништва у нашем подручју. Па зар треба доказивати сада медицинским или другим чињеницама да стање његовог здравља не може никако бити стабилно? Оно је веома, веома, драматично."

„Пашим се да Шешелџа може бити следећа жртва“

На конференцији за штампу говорио је и гост и пријатељ из Ирске, Џон Питер Махер, етимолог, пензионисани професор лингвистике:

„Имам само да вам кажем неколико речи, што се тиче штрајка глађу. Навешћу случај типичан за Ирску, из кога се види криминална природа британске правде. У Северној Ирској млади човек умро је приликом штрајка глађу 1970-их, а 1920-их у енглеским затворима градоначелник једног града у јужној Ирској умро је такође приликом штрајка глађу, када га је британска полиција насилно хранила. Они су на исти такав начин убили жену која је била вођа Покрета за женска права, Енглескињу.

Господин Шешелџа оптужују да је против католика. За 16 година мог подучавања ја сам био у католичким институцијама. Сви ми, који познајемо католичку историју знамо да су православци увек били жртве агресије западне цркве. Католицима није било дозвољено да образују децу у Ирској, није им дозвољено да наслеђују имања, да се баве правом. Ако би био ухапшен католички свештеник, његова глава вредела је шест шилинга. Оно што је енглеска доминација над Ирском, то је био турски зулум за православне народе. Овде сте имали аустро-угарску агресију – Аустријанци су, као што знате, прокламовали насиље над Србима. Њихова изрека је била „Срби морају бити зербен“, да Србија мора да умре, то је игра речи на немачком.

Папа је био тај који је присилио Аустро-Угарску да нападне Србију 1914. године. У Ирској католичка црква данас је у добрим односима са британском круном, Ватикан је увек подржавао британску круну против католичких верника у Ирској.

Што се тиче господина Шешелџа, онога што он каже о историји у односима између православних народа и Ватикана, то ће бранити од њега врло мали број католичких историчара. Господин Шешелџа је оптужен за вербални деликт, да је говорио о убијању усташа, а не о убијању Хрвата. Суд сматра да су, као последица овог његовог говора, неки људи убијени. Постоји преседан и у енглеској историји: краљ Ричард Трећи био је врло незадовољан бискупом Бекетом и рекао је – желео бих да ме неко реши овог незгодног свештеника. Он није убио никога. Други су били ти који су убили Бекета, тако да и Шешелџа није тај који је убио некога.

Овде бих стао, јер има много тога што сам написао, и био бих веома сретан и вољан сам и желим да сведочим у одбрани Војислава Шешелџа. У Хагу, фебруара ове године три дана сам разговарао са Слободаном Милошевићем, који је оптужен за формирање Велике Србије. Он је био комуниста а не националиста. Шешелџа је националиста, али националисти нису у сваком случају шовинисти. Шешелџева идеја о Великој Србији није ништа другачија од Бизмаркове идеје о уједињеној Немачкој или од Гарибалдијеве идеје о Италији. Месец дана после мог сусрета са Милошевићем он је био мртав. Плашим се да Шешелџа може да буде следећа жртва."

Нема сумње да ли су угрожена Шешелџева права

Позиву српских радикала одазвао се познати адвокат Горан Петронијевић, који се обратио представницима медија:

„Даме и господо, сви смо много пута чули и немојте ни у једном тренутку имати било какву резерву о томе да ли су права, процесна, материјална права, права притвореника, значи и она права у суду и она права која се тичу начина издржавања притвора господина Војислава Шешелџа повређена. Она нису повређена, она се крше од самог тренутка када је он отишао. Замислите човека који добровољно оде, који оде по позиву, његов став према Хашком трибуналу, према тој институцији, начину оснивања, начину рада итд., да ставимо на страну, он је из поштовања према својој држави, према свом народу, отишао сам, као што ви сви знате. То је једини притвореник Хашког трибунала који је оптужен пред Хашким трибуналом, који има такав третман од свих оних који су до сада били тамо и који се тамо тренутно налазе. То не може да буде случајно. Ради се о једном свеопштем линчу господина Војислава Шешелџа, драстичном кршењу свих његових права, до те мере да се више не крше само процесна права њега као притвореника и њега као оптуженог лица, него и његова елементарна људска права. Она се не само крше, него и угрожавају, а ево, сведоци смо ових дана да је његов живот, као једна од највећих вредности, угрожен, и верујте ми да сам баш разочаран гледајући како се наша јавност, као што је господин Бабић рекао, још не оглашава. Када кажемо наша јавност, говорим првенствено о нашој стручној јавности, о нашим људима из области медицине, права, хуманистима...

Где су сад све те невладине организације које су зарадиле милионе и милијарде на несрећи народа на овом простору, штитећи људска права са којима су се китиле, где су сада? Јесте ли чули да се неко огласио? Да кажу – дајте да видимо шта се то догађа у том Хашком трибуналу, шта се догађа у том хашком затвору, шта се то догађа са господином Војиславом Шешелџем. Можете га волети, мрзети, бити му политички противник или сарадник, али ово је нешто сасвим друго. Ово је нешто изнад свега. О ово нико нема права да се оглуши.

Што се тиче самих његових елементарних права, ја вас не бих са тиме много замарао, само ћу вам цитирати неколико одредаба Статута и правила о раду Међународног кривичног суда за бившу Југославију, и опет не бих понављао свој негативан став према тој институцији, таквој каква јесте. Можда чиним преседан, јер цитирам неке прописе о којима такође лоше мислим, али само хоћу да вам кажем да они који су ове прописе написали, они који су их донели, они који треба да их поштују – они их први крше. Шта онда да говоримо о другим стварима. Какву то правду ми можемо да очекујемо. Какву то правду господин Војислав Шешел и остали Срби тамо могу да очекују, ако се елементарна правила која је Хашки трибунал донео, усвојио и себе обавезао да их примењује, не поштују, или драстично крше. Ево, члан 41 тих правила који каже у ставу 1: „Све су особе равноправне пред Међународним судом”. Питам вас, да ли је господин Војислав Шешел равноправан са осталима? Да ли је равноправан са Рамушом Харадинајем? Да ли је равноправан са Насером Орићем? Да ли је равноправан са генералом Блашкићем, итд.? Хајде да не идемо даље, да ли је равноправан у начину третирања његове одбране и са покојним Слободаном Милошевићем, коме је то право, које господин Шешел тражи, већ било дато. Није. А због чега? Због тога што се Хашки трибунал опекао у случају Слободана Милошевића. Ма шта о томе ко мислио и говорио, стручна јавност, поготово кривично-правна јавност и кривично-процесна јавност у свету, сви они који хоће имало да буду објективни су видели да су многе тачке оптужнице у одбрани Милошевића пале.

Да вас подсетим само, у оптужници против шесторице наших полицијских, војних генерала и политичких руководиоца, на онај део оптужнице о Косову. Тамо више нема Рачка, а знамо да смо бомбардовани због тога што се Рачак догодио. Нема више Дубраве, а знамо шта се све догађало због тога што је то био случај који смо ми „скривили”. Зашто? Зато што је тај део оптужнице разбијен у парампарчад. Е, то је разлог што Хашки трибунал не сме да дозволи Војиславу Шешелу да сам, непосредно и у складу са правилима, не излазећи из оквира истих тих њихових лоших правила, сам испитује сведока, сам сведока доведе до тог стања да се докази који се пруже његовим сведочењем и исказом доведу у питање. То је оно чега се Хашки трибунал плаши. Хашки трибунал неће јаку одбрану. Хашки трибунал хоће нагодбу, хоће признање, да би се правио тај такозвани венац њиховог заједничког злочиначког подухвата, једне веома лоше кривично правне конструкције, која није забележена у историји људског друштва, која ће отприлике рећи: сви Срби су криви због тога што је неки Србин починио неки злочин. Злочина је било на свим странама и не може нико да каже да није, али начело јединства злочина и јединства начина третирања тих злочина и кажњавања, ма ко био злочинац или жртва, је потпуно занемарено пред Хашким трибуналом.”

Селективна правда

Адвокат Петронијевић је пружио доказе да Трибунал ни према коме није показао толику осиноност као према др Војиславу Шешелу:

„Селективност је апсолутна и то више нико не може да порекне. Погледајте колико је Срба горе умрло. Погледајте колико је њих извршило самоубиство. Погледајте шта се догађа са онима који су правили нагодбу са ђаволом. Нормално, мени је жао свакога од њих. Догодило се то што се догодило, дајте да се вратимо на господина Војислава Шешела. Његов живот је угрожен, његов живот је у питању, његова права су драстично прекршена. Елементарне ствари које су написали у овим својим правилима о раду Хашког трибунала се не поштују. Ја ћу вам само цитирати још неко-

лико ствари и нећу вас даље са тиме замарати. „Презумпција невиности – оптужени се сматра невиним док му се не докаже кривица у складу са одредбама овог суда”. Они себе називају „овим судом”, ја то не желим да кажем, то тако пише. То је начело које мора имати сваки кривични закон света и они нису могли да избегну да то напишу. Шта се догодило са презумпцијом невиности? Он не само да је осуђен на дугогодишњу казну затвора коју је издржавао у притвору, а да му није почето суђење, него ево, сада је пред смртном казном. Колико год да је полемично мишљење да ли је Слободан Милошевић убијен горе, да ли је његова смрт инсценирана и изазвана, да ли је то медицинска смрт, значи природна смрт у околностима његове болести, или је на неки начин медикаментима изазвана, колико год да ту постоји полемика, овде полемике нема. Ко може сада овде да каже – нисмо знали да ће, ако се то не дај Боже, деси, господин Војислав Шешел умрети. Ко то може да каже? Ко из Хашког трибунала? Ко из светске јавности? Ко из наше јавности?

Сва његова права су погажена. Његово право на браниоца. Не тражи господин Војислав Шешел ништа горе, у Хагу, што њему не припада, и ништа што не пише у овим правилима која су они написали. Сви његови захтеви су потпуно оправдани и потпуно законити, чак и по овим њиховим правилима. Погледајте даље, каже: да има одговарајуће време и средства за припрему одбране и комуникацију са правним заступником по властитом избору. Има ли он то? Да му се суди без непотребног одлагања. Да ли се то догодило? Да му се суди у његовој присутности и да се брани лично или путем правног заступника по властитом избору. Па људи мој, није он то измислио, то све овде пише, чак и у овим њиховим правилима. Ово говорим и цитирам због тога што сам у делу јавности који сматрам злонамерним у односу на читав овај проблем, чуо и другачије мишљење. Каже отприлике овако, парафразирам: Ето сад су ми дозволили да се брани сам, па шта хоће сад? Оно што је „дозвољено” господину Шешелу, тј. да буде у судници и да сам иступа пред судом, није оно право које пише у овом члану који сам мало пре цитирао, члану 21 правила Трибунала. То није то. Њему је то право ограничено, њему су именовани тзв. стэнд бај браниоци који не постоје овде, као институције у овим правилима, не због тога да би они њему помогли, него да би могли да га контролишу и да би могли да га ометају по налогу суда. То је мишљење господина Шешела. Ја делим исто мишљење, јер сматрам да нема апсолутно никаквог разлога да то буде тако. Зашто тај исти Хашки трибунал, ако је сматрао да господин Војислав Шешел не може сам да се брани, да ће евентуално направити инцидент итд., а то се не може унапред сматрати, док та ситуација не наступи, када је постављао те браниоце, како их је назвао стэнд бај браниоцима, није уважао елементарно право, па да каже – господине Шешел, ми морамо вама поставити неке браниоце, и то је противзаконито, да се разумемо, дајте, ви реците ко ће то бити, јер то је поштовање овог другог правила, да бар то буде по његовом избору.

Немојте ниједног тренутка имати ниједну резерву, сви његови захтеви су оправдани. Мени је јако жао што је себе довео у ову опасну животну ситуацију, сигурно не својом вољом, јер неправда која се њему чини очигледно је толико интензивна, толико јака да човек у тим условима може да посегне за оваквим потезом који је направио господин Шешел и рекао: или ће бити онако како пише у закону, тј. како је то предвиђено, или ја нећу бити жив. Мени је жао, волео бих да што пре са том одлуком прекине, али колико сви њега знамо, претпостављате како ће се надаље одвијати.”

Први знаци слабости

Какво је Шешелево стање у односу на јуче, питали су новинари, а Тодоровић одговорио:

„Последњи пут смо се чули јуче у 18 часова. Био је редован састанак тима за одбрану др Војислава Шешеља, тада нам је рекао да је већ ослабио шест килограма, да полако осећа проблеме везано за дисање, то је могло и да се примети по боји његовог гласа, по честим нападима кашља. Мисли да ће физички моћи да издржи још неко време да долази до телефона да нам се јави, али ни једног јединог момента ни на који начин није хтео да стави до знања да му је тешко. Почетак разговора се односио на давање задатака тиму за одбрану, шта треба да ради, које врсте поднесака треба да припреми, каква је процена поднесака које смо већ до сада предали, тако да ни једног јединог момента није хтео да скрене пажњу на сам чин његовог штрајка нити да о томе уопште говори. Такође нам је рекао да ни са једним лекаром није контактирао, да је одбио и не дозвољава било какав контакт и оно што је свима вама јасно – да ће истрајати до краја у својим захтевима.”

Новинари су председника Комитета за одбрану права на живот др Војислава Шешеља питали колико дуго у стању здравља у којем јесте може поднети гладовање. Проф. др Момчило Бабић им је одговорио:

„На то је тешко одговорити, али могу да вам кажем да ситуација сваког тренутка може да измакне контроли. Ту је проблем у хроничним болестима. Он је релативно здрав отишао у Хашки трибунал. Његово здравствено стање се погоршавало перманентно. Због чега? Лош ваздух и еколошка средина у којој живи – за астматичара је то погубно. Крвни притисак лоше третиран, неадекватни лекови. У Трибуналу је био случај, када је председник Милошевић био лечен, да му углавном једна медицинска сестра долази у контролу, повремено само на њен позив долази доктор. То су неадекватни услови третмана, неадекватни медицински третман и ту се сасвим крше људска права. Погоршање ове болести може у сваком тренутку да се догоди. Непредвидиво је. Због тога читава наша јавност, због тога смо ми људи који, надам се да схватате, не из политичких разлога, него пре свега из етичких, стручних, медицинских, дигли на овај начин глас. Не може тек тако да се одузима некоме живот

ко, као што је господин Петронијевић сасвим лепо рекао, у правном смислу има потпуно право на све захтеве које је поднео. Према томе, нећу се бавити прогнозама, желим само да кажем да очекујем да читава наша јавност дигне глас и то одмах, одмах и без одлагања. Немојте после да неко каже – па нисмо знали, нисмо то очекивали, није то баш било тако страшно, било је стабилно итд. То су најобичније флоскуле лажних службеника који се наводно разумеју у медицинска питања и који кажу да је ствар стабилна зато што су видели да још није умро. Ето, то је то.”

Српски сужњи се солидаришу са Шешељем

Новинаре је занимала реакција Срба заточених у Хашком трибуналу на штрајк глађу др Шешеља и на те дилеме одговоре им је пружио адвокат Горан Петронијевић:

„Из разлога безбедности тих људи са којима контактирам, нећу их именовати, њихова мишљења су апсолутна подршка господину Војиславу Шешељу, чак са једном, да кажем између редова, најавом неке врсте солидарности. Што се тиче наших адвоката који су горе, бар оних са којима контактирам, ниједан дисонантни тон од овога што ми сада говоримо нисам чуо. Тачније, сви су управо мишљења да су права господина Војислава Шешеља апсолутно прекршена и да је он са оваквим захтевима потпуно у праву. Различита су мишљења да ли треба штрајковати глађу, да ли треба свој живот доводити у питање или не, то је већ питање саме одлуке онога ко то чини, они нису позвани да о томе говоре. Ту се разликују, а у овом основном апсолутно нема ни једног јединог који би рекао да он није у праву. То је мишљење и домаће стручне јавности. Имао сам прилику и свакодневно контактирам са великим бројем колега, и судија, бар они који смеју да кажу, и адвоката, који имају исто мишљење које смо ми овде изнели.”

Конференцију за новинаре закључио је Драган Тодоровић изјавом:

„Мене уопште не чуди цинизам Хашког трибунала и службеника који тамо раде. Ја очекујем ако се, не дај Боже, и то деси, да др Војислав Шешељ падне у кому, да ће и тада рећи да је стање стабилно. Биће то „стабилна кома”.”

**Комитет лекара за одбрану права на живот др Војислава Шешеља
упутио писмо председнику Сједињених Америчких Држава Џорџу Бушу**

Зауставите убиство!

Комитет лекара за одбрану права на животи др Војислава Шешеља обратио се многобројним дипломатима, политичарима, институцијама и организацијама у земљи и иностранству поводом драматичног погоршања здравственог стања лидера српских радикала. Комитет лекара је 21. новембра ове године упутио писмо и председнику САД Џорџу Бушу

Господине председнице,

Данас је 11. дан од како проф. др Војислав Шешел у Хашком трибуналу штракује главу, не узима лекове и не прихвата медицинску помоћ. Све претходно узете дозе лекова су давно елиминисане из крви и надаље он сваког часа може да умре од инфаркта, можданог крварења или астматичног напада! Знамо да болује од високог крвног притиска најмање 15 година, а од астме паги од детињства проведеног у сиромашној породици и оскудици.

Војислав Шешел је ступио у овај штрајк са сасвим малим и решивим захтевима: да га посећује супруга, као и друге притворенике, да се брани сам јер је по струци правник, који је у 23. години постао доктор правних наука, да добија судске списе отштампане на српском језику, уместо у електронском облику. Не прихвата наметнутог, тзв. стенд бај браниоца, с обзиром да, сходно правилима Трибунала, може сам себе да брани.

Др Војислав Шешел се одмах по подизању оптужнице предао Трибуналу, а већ скоро четири године чека на почетак процеса. Тужилаштво је подигло оптужницу без адекватних доказа и неспремно је још увек за то суђење.

У свакој од земаља међународне заједнице, а пре свега свакако САД би се за четири године пресудом завршио сваки кривични процес.

Волели бисмо када би баш Ви, као правник са чувеног Јејла имали времена да прочитате ту оптужницу. Све би било јасно.

Овај Комитет лекара ипак нема намеру да се бави правним питањима, ваћ пре свега да укаже на чињеницу да нико нормалан не би штрајковао главу да не осећа неку велику неправду, тортуру и малтретирање, кратко речено – угрожена људска права. Чак и када би захтеви др Војислава Шешеља били без основа, било би нормално да му се омогући право на живот.

Само се живом човеку може судити, а др Војиславу Шешелу је директно угрожен живот.

У току су очајнички покушаји нас лекара да спречимо посредну егzekуцију над др Војиславом Шешелем, у чему очекујемо Вашу подршку, као лидера највеће нације света и гаранта светског мира. Истовремено се боримо за достојанство наше нације и свих слободољубивих људи света. Позивамо Вас да одмах зауставите то убиство!

Обраћамо Вам се апелом да се притвор др Војиславу Шешелу одмах укине и да он, уз гаранције Владе Србије, сходно уобичајеној пракси Трибунала буде пребачен на дијагностику и лечење у своју земљу. Сваки дан даље води у сигурну смрт, са којом се не миримо ни када су најтежи болесници у питању, а поготово људи који због кршења њихових права, чак и када би њихова уверења била погрешна, штракују главу.

Нека Трибунал потом размотри захтеве и омогући др Војиславу Шешелу фер и поштено суђење. Да је желео да избегава суђење, Војислав Шешел се, попут неких других оптуженика, не би предао, а он је то, подсећамо поново, учинио одмах.

Ово лекарско удружење чини преко 200 најеминентнијих лекара академске провенијенције, професора медицине и доктора наука, од којих су многи едуковани на најбољим универзитетима САД, попут потписника овог писма. Имајте у виду баш ту чињеницу, да Вам се овим апелом обраћају поуздани пријатељи САД и академских вредности које су стицали и изграђивали у Вашој земљи.

Полазимо само од чињенице да од неузимања хране и лекова треба да изгуби живот један професор права, човек са свега 52 године живота, болестан од најмање две хроничне болести, отац четворо деце, од којих троје малолетних.

Верујемо да можете претпоставити какве трагичне социјално-политичке последице и хаос у нашој земљи могу настати због евентуалне смрти др Војислава Шешеља у оваквим околностима.

Право на живот и здравље је светиња и цивилизацијска тековина, које ће се, надамо се, поштовати. У Европи, као што знате, нема смртне казне – молимо да не дозволите да се у овом случају егzekуција изврши на посредан начин. То би била програмирана смрт нашег суграђанина у Хашком трибуналу, који ће ове године коштати међународну заједницу преко 276 милиона УСД. Прескупа је то институција за америчке и друге пореске обвезнике света, за тако лош рад и неефикасност какву показује.

У очекивању Вашег што хитнијег одговора на овај апел, а још важније, предузимања мера, срдечно Вас поздрављам.

Председник Комитета
проф. др Момчило Бабић

Кршење људских права од стране Хашког трибунала

Шешељ штити своја неотуђива права

Пише: Мр Ана И. Филимонова

У данашње време, наде већине становништва у Србији у могућност да ће се земља развијати у сопственом, независном и сувереном правцу везане су за Српску радикалну странку. У условима када Демократска странка наставља да плови уским каналом искључиво прозападног курса (чији је један од резултата постало усклађивање око 200 закона са нормама Европске уније, а као последица тога, на пример, потпуно је уништен српски банкарски систем), а Социјалистичка партија после смрти Слободана Милошевића преживљава период дезорганизације, српски радикали су се показали као умешни тактичари, способни да у атмосфери невиђеног политичког и економског притиска западних земаља консолидују народ у циљу очувања и ојачања суверенитета српске државе.

Објективно, ваннационални карактер савремене демократске власти у Србији са идеолошке тачке гледишта ставља земљу пред тешке проблеме одређивања сопственог бића, гледано са ширег аспекта – смисла сопственог националног постојања, државних интереса и проналажења себе у геополитичком координатном систему. Проблем формирања националне стратегије, што је већ постало жалосна традиција у историји ове земље, оптерећен је непрекидним ударцима Запада по националним осећањима српског народа.

Подсетићемо да је од деведесетих година XX века мешање спољног фактора објективно изменило ситуацију на Балканском полуострву и проузроковало почетак етнич-

ких и верских конфликта, који у суштини представљају крај послератног система међународних односа, створеног на Јалти и у Потсдаму.

Специфичност савремене геополитичке ситуације базира се на њеном преласку у нови облик, чије су основне карактеристике претећа деформација према једнополарности и нестабилност која периодично узбуђује свет тешким кризама које прерастају у изазване и бесмислене војне конфликте. На Балкану, који је у периоду после Другог светског рата успео да скоро пола века проживи у релативном миру захваљујући узајамној равнотежи утицаја Варшавског пакта (Бугарска и Румунија), НАТО-а (Грчка и Турска) и покрета несврстаности (Југославија), распад СССР-а 1991. године омогућио је низу западних центара моћи да приступи геополитичкој трансформацији региона.

Балкан је од 1991. године био претворен у полигон за реализацију геостратешких циљева западних мега-идеолога – играча на „великој шаховској табли“. У етничком грађанском рату на територији бивше Југославије и данас на простору бивше Југославије учествују западни политички кругови и међународне организације које у великом делу полазе од сопствених представа о коначном резултату послератног уређења.

Подсетићемо на неке кључне моменте. Један од инструмената западне стратегије постали су озлоглашени „двоструки стандарди“ и тактика притиска искључиво на једну страну – на Србе, на основу перманентног и доследног кршења принципа међународног права, који представља један од стубова западног демократског система. Уопште говоре-

ћи, ствара се чудан утисак о односу западне друштвено-политичке елите према тако пожртвовано ствараном систему вредности, у коме приоритетно место припада људским правима, који је управо она и створила.

Српска страна нашла се у положају везаног за стуб срама чак пре почетка војног конфликта, што би се рекло, „по дефиницији“. Словенија и Хрватска су у току целог конфликта биле фаворити европских држава, пре свега Немачке и Ватикана. Под притиском Немачке, 17. децембра 1991. године, 12 држава – чланица Европске уније усвојило је „Декларацију о критеријумима признања нових држава у Источној Европи и на територији бившег Совјетског Савеза“ и „Декларацију о Југославији“. Управо је тиме, како је нагласио истакнути руски историчар – југослависта В.К. Волков, ЕУ присвојила прерогатив ОУН да доноси одлуке које се тичу судбина суверених и независних држава. То је било прво крупно кршење норми међународног права, што је створило простор за волунтаристичке радње западних сила и увело у свакодневни живот праксу „двоструких стандарда“ у оцени текућих догађаја.

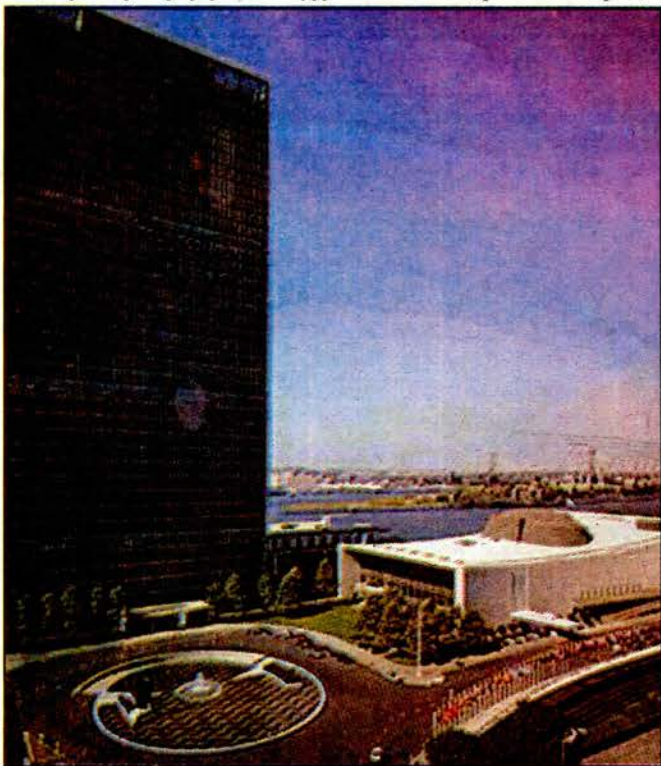
Основни циљ глобалне политике уједињене Немачке постао је усклађивање граница садашње Немачке са њеним „природним“ границама. На нивоу друштвене свести и менталног развоја политичке елите, пре свега франкфуртских интелектуалних и финансијских кругова створени су механизми за компензацију те инфериорности. Немачка политика се сконцентрисала на своју најближу околину, на зоне свог традиционалног утицаја. Као резултат тога, Немачка је успела да за „спољне територије“ створи услове у којима реинтеграција постаје неизбежна и крајње корисна за владајуће елите тих држава. Притом, Немачка је избегавала директни притисак и све радње које могу да се доведу у везу са политиком Трећег рајха. Данас, у условима европске интеграције, Немачка као усисивач сакупља сва зрнца песка – жртве суверенитета који се није показао оправданим деведесетих година двадесетог века. Немачка је подржала католичке Словенију и Хрватску, што је било у складу са њеним интересима у вези са укључењем тих земаља у немачку економску зону која јој обезбеђује излаз на Јадранско и Средо-

земно море и статус најповлашћеније државе од стране арапских држава које извозе нафту. Арапске државе, подржавајући стварање практично бесправног протектората НАТО-а – Босне и Херцеговине – олакшале су приступ исламу у Европу традиционалним путем, од Турске, преко Албаније, Косова и Санџака, а Немачка је са своје стране одиграла суптилну игру око Хрватске. Активирана су сва средства: новац, пропаганда, везе, економска снага. У вези са признавањем независности Словеније и Хрватске Немачка, Француска и Немачка имале су различите тачке гледишта, али упркос кршењу свих норми, ове две земље добиле су признање у административним границама. Питање о територијама Хрватске са мешовитим становништвом и компактним деловима са српским становништвом није разматрано. У току конфликта Немачка је одиграла једну од главних улога у стварању и ширењу антисрпске пропаганде, као и у припреми инструктора за хрватску полицију и снабдевању хрватских полицијских јединица оружјем. Упркос ембаргу на испоруку оружја који је уведен од стране ОУН, Немачка је наставила да снабдева Хрватску оружјем и муницијом.

Следећи центар моћи који је утицао на ескалацију етничког и грађанског рата у Југославији и на послератно уређење постао је Ватикан. Историја Југославије од момента стварања Краљевине СХС 1918. године и у току целокупног периода функционисања државе све до краја балканске кризе крајем деведесетих година двадесетог века показала је активну намеру Свете столице да учествује и утиче на друштвено-политичке процесе на југословенској територији. Притом, постојање стратегије Ватикана у вези са југом Балканског полуострва било је најјасније видљиво у периодима глобалних политичких трансформација – почетком века, приликом распада Аустроугарског царства и формирања нових држава, у време Другог светског рата, приликом стварања профашистичких режима и на заласку двадесетог века, приликом распада Југославије.

Крајем XX века део нове политичке реалности у југоисточној Европи постао је повратак Ватикана на светску политичку сцену и његово укључивање у процес решавања светских проблема. Дипломатска игра и увлачење Ватикана у политички живот Југославије реализовани су преко такзваних „религиозних организација“. На територији бивше Југославије од почетка кризе деведесетих година XX века активно су се декларисале многобројне католичке организације које су обухватале широке народне масе. Тако је елитна организација „Опус Деи“ („Дело Божије“) постала проводник католичког фундаментализма. Пије XII такође је био један од иницијатора уједињења западне Европе. Зближавање двеју земаља чији значајни део становништва представљају католици – Француске и Немачке, постало је основа стварања „нове Европе“. На тај начин, у периоду „хладног рата“, Пије XII настојао је да консолидује католичку Европу као противтежу комунистичком систему. Није случајно што је договор о европском економском савезу потписан у Риму 25. марта 1957. године уз благослов папе Пије XII. Штавише, Пије XII постао је иницијатор за формирање групе (која ради у Ватикану) најистакнутијих економиста који су израдили програм економског развоја, а његова основна тачка била је широка експанзија економија католичких земаља.

После пада Берлинског зида, Света столица приступила је ширењу своје политичко-дипломатске активности. Понтификат је успоставио дипломатске односе са бившим социјалистичким земаљама: 1989. године са Пољском и СССР, 1990. године са Мађарском, Чехословачком, Румунијом и Бугарском и 1991. године са Албанијом. У време понтификата папе Павла VI Ватикан је имао нунцијате у 89 земаља

света, а за време папе Јована Павла II њих је већ 157. У Пољској, Мађарској, Словенији и Хрватској католичке организације имале су одлучујући утицај на догађаје током 1990-1991. године. Није случајна изјава М. Горбачова о томе да се „сви догађаји који су се одиграли у земљама источне Европе у последњих десет година не могу ни замислити без учешћа папе, без његове улоге на светској сцени”.

Од првих дана почетка кризе у Југославији Света столица била је увучена у друштвено-политичке процесе на њеној територији. Римска курија имала је активно учешће у стварању јавног мњења посредством средстава јавног информисања у вези са кривцем за ескалацију конфликта и одговорности страна у њему. При томе, од самог почетка балканске кризе позиција Ватикана, за разлику од САД, није се заснивала на настојању да промени постојећи политички систем, већ на намери да доведе земљу до распада и да обезбеди да Словенија и Хрватска – католичке републике, стекну независност. Радио Ватикан је 1990. године по целом свету преносио поруке католичких хрватских епископа о „прогону и угњетеном положају католичке цркве у Хрватској”. У католичким средствима јавног информисања кључну улогу у развоју антијугословенске кампање имао је загребачки архиепископ Фрањо Кухарић. Он је посетио низ земаља Европе и Америке и преко америчког огранка Опус Деи успоставио је везу са утицајним политичким структурама у САД. Као коначни резултат успео је да посредством тих структура створи моћни лоби у америчком Конгресу.

Интересантно је издвојити да је Света столица у парадигму свог геостратешког курса укључивала поставке које на први поглед једна другу искључују. Тако на пример, крајем јануара 1991. године у Бечу поводом догађаја у Хрватској представник Свете столице изјавио је да се „безбедност и сарадња у Европи не заснивају само на принципу неповредности граница и суверених права”, већ се пре свега базирају на „признавању људских права и права народа”. А на ванредном саветовању ОЕБС-а у Прагу 1991. године делегат Свете столице исказао је став Ватикана према могућим геополитичким променама у Европи, који заснива на „стварању нове Европе као природног наставка хелсиншког процеса”. Према нацрту Ватикана, унутрашње границе између југословенских република „нису искључиво административне, већ и историјске, међународно признате и загарантоване важећим Уставом”. На тај начин Ватикан је непоколебљиво стао у одбрану „тековина” комунистичког режима, признајући њихов незаобилазни историјски значај и међународно-правну вредност.

У периоду ширења конфликта и његовог прерастања у етнички и грађански рат широких размера Ватикан је, 13. јануара 1992. године, једнострано признао Хрватску и Словенију. Образлажући неопходност безусловног признања сецесије, папа је указивао на „неправедни рат”, започет против хрватског народа и „акте агресије, којима треба да дође крај”. У том периоду ни ОУН, ни ОЕБС, ни Европска унија нису догађаје у Југославији тумачили као „агресију”, а још мање су били склони да административне границе сматрају међудржавним и да акције паравојних оружаних јединица квалификују као „праведни рат”.

Крајем новембра и почетком децембра 1991. године на иницијативу папе у Ватикану је одржана европска конференција на коју су били позвани највиши црквени великодостојници не само европских, већ и источних земаља. Папа је понудио оригинални план стварања јединственог „црквеног НАТО-а” у циљу „обнављања хришћанске свести” у периоду после „хладног рата”. У меморандуму Свете столице који је послат Европској унији у вези са ситуацијом у Босни и Херцеговини од 15. априла 1992. године Ватикан је захтевао да се организује отпор „интервенцији наоружаних банди ју-

гословенске федералне армије”, а већ 18. маја 1992. године на саветовању Билдербершке групе папа је потврдио право међународне заједнице на интервенцију у име заштите „људских права”.

Јануара 1994. године, када су Хрвати контролисали 10 одсто територије Босне и Херцеговине, а самим Хрватима су претиле санкције због присуства њених војних снага на тој територији, Министарство иностраних послова Хрватске обратило се САД-у са молбом да се укључи у процес мирног регулисања. Суштина предлога мирне иницијативе представљала је престанак рата између босанских муслимана и Хрвата, а главна страна – кривац треба да остане Милошевић и „великосрпска политика”. У Хрватском сабору прихваћена је декларација о ставу у односу на Босну и Херцеговину, затим су организована саветовања М. Гранића, министра спољних послова Хрватске са кардиналима, а после тога и његов сусрет са Јованом Павлом II, на коме је, по његовом сопственом признању, изреченом 3. новембра 2005. године у интервјуу загребачкој телевизији, „папа дао беспоговорни задатак: зауставити рат између Хрвата и Бошњака, између муслимана и католика, и тада... наступиће мир, који је сада толико неопходан”.

Касније је папа подржао бомбардовање српских позиција од стране НАТО-а, у току којег су настрадали углавном цивили, хрватске операције „Бљесак” и „Олуја”, које су се називале „повратком територија”. Дана 19. октобра 1995. године папа је коначно одредио свој став, изјавивши да је неопходно применити силу за заштиту права народа и подржао је принцип легитимне и обавезне хуманитарне интервенције.

У вези са косовским конфликтом Света столица применила је већ опробану тактику. Загребачки архиепископ Кухарић, љубљански архиепископ Шустер, католичка штампа како у самој Југославији, тако и у Ватикану, изразили су подршку демонстрацијама сецесионистичких снага које су организоване крајем фебруара и почетком марта 1989. године. Априла 1994. године папа је посетио Албанију и такође подржао захтеве албанских сепаратиста на Косову. Затим је папа био један од првих светских лидера који је 1998. године захтевао да се спроведе енергична акција против Србије. Он је 30. марта 1999. године сазвао састанак свих амбасадора земаља НАТО-а и земаља учесница у Савету безбедности УН, акредитованих у Ватикану у циљу обуздавања војних дејстава против Србије, али само у време ускршњих празника.

Али, нису само Немачка и Ваткан одиграли трагичну улогу у историји балканске кризе крајем XX века. Најутимцајније међународне организације, чији је се сам смисао заснивао на очувању мира и безбедности – ОУН, ОЕБС – почеле су нагло да предају своје функције НАТО-у и америчкој дипломатији. Управо САД су овде, на територији бивше Југославије, реализовале метод рушења вишенационалне федерације, ескалације међунационалних сукоба и њихове подршке на неопходном нивоу, „гушења” са једне стране економским санкцијама, прекид процеса преговарања у случају да њихови резултати не одговарају Белој кући (подсетићемо да су управо САД осујетиле потписивање планова Међународне конференције за бившу Југославију под патронатом ЕУ).

У децембру 1996. године Савет НАТО-а донео је одлуку о ширењу Алијансе. За стављање других балканских земаља под контролу НАТО-а коришћен је програм „Партнерство за мир”, а 26. септембра 1998. године у Скопљу је потписан оснивачки документ о формирању „Међународних мировних снага југоисточне Европе”.

НАТО бомбардовање на територији Југославије, које је почело 24. марта 1999. године прегазило је све фундаменталне норме међународног права и Статут ОУН. Сам тер-

мин „хуманитарно бомбардовање” звучало је чудовишно. Десетог јуна 1999. године „хуманитарно бомбардовање” је престало. Штета настала од њега процењује се на око 100 милијарди долара. Истог дана, 10. јуна, у Келну је потписан „Пакт стабилности” за Балкан, замишљен за регион као својеврсни „Маршалов план”.

У исто време, земље НАТО, а пре свега САД, наставиле су са поощтравањем економске блокаде Југославије, доводећи је, како је навео В.К. Волков, до економског геноцида. Под њиховим утицајем Међународни трибунал за бившу Југославију, који има веома сумњив легитимитет, започео је активности широких размера, у току чијег развоја је, ипак, поново, као и раније, постало јасно: поново се примењује пракса „двоструких стандарда”, поново је главни окривљени у најсложенијем могућем етничком и верском конфликту једна страна – српска.

У Међународном трибуналу у Хагу одвија се још један фронт борбе српског народа. Практика рада МКСЈ очигледно демонстрира да су западне силе отишле даље од непосредног учешћа у оружаног кампањи против Републике Српске и Савезне Републике Југославије. Земље НАТО-а углавном одређују списак злочина који подлежу истрази и обим доказа трибунала. Не чудно што се испоставило да се највећи део добијених информација односи на злочине Срба, мањи део је о злочинима Хрвата и практично ничега нема о злочинима муслимана-бошњака.

Председник Српке радикалне странке Војислав Шешел је 24. фебруара 2003. године добровољно отишао у Трибунал. То је својеволјни чин, који, безусловно, представља жртвовање. В. Шешел је изјавио да је спреман да чврсто брани своја убеђења, иза којих не стоје никакве криминалне радње. Одлучио је да, као политички лидер, он мора отворено не само да брани себе, већ и да одбрани своје право као политичког лидера суверене државе да штити интересе свога народа. Али, уместо дијалога, за чију отвореност и спремност се Шешел изјаснио, почеле су да се дешавају чудне ствари. На пример, већ 22. маја 2003. године др Шешел је у складу са правилом 15(V) Правила о поступку и доказима Трибунала био принуђен да захтева изузеће из разматрања његовог предмета судија Судске коморе број 2 Шомбурга, Мумбе и Агиуса из разлога, како је он тврдио, њихове очигледне пристрасности (actual bias). Шешел је свој захтев засновао на томе да је Немачка, чији је држављанин судија Шомбург, „била традиционално непријатељска у односу на Србију и српски народ”. „Како је Немачка члан НАТО, а држављани те земље су извршили агресију против Срба”, то представља основу за изузеће судије Шомбурга из судског претреса. Судије Мумбу и Агиуса је оквалификовао као „предане и доследне католике”, а по његовом убеђењу, „Римокатоличка црква је дала свој допринос распаду Југославије”. Као одговор на то Биро Трибунала је донео одлуку да се „држављанство и вероисповест судија сматрају и треба да се сматрају чињеницама које немају везе са њиховом способношћу да размотре предмет који им је поверен”.

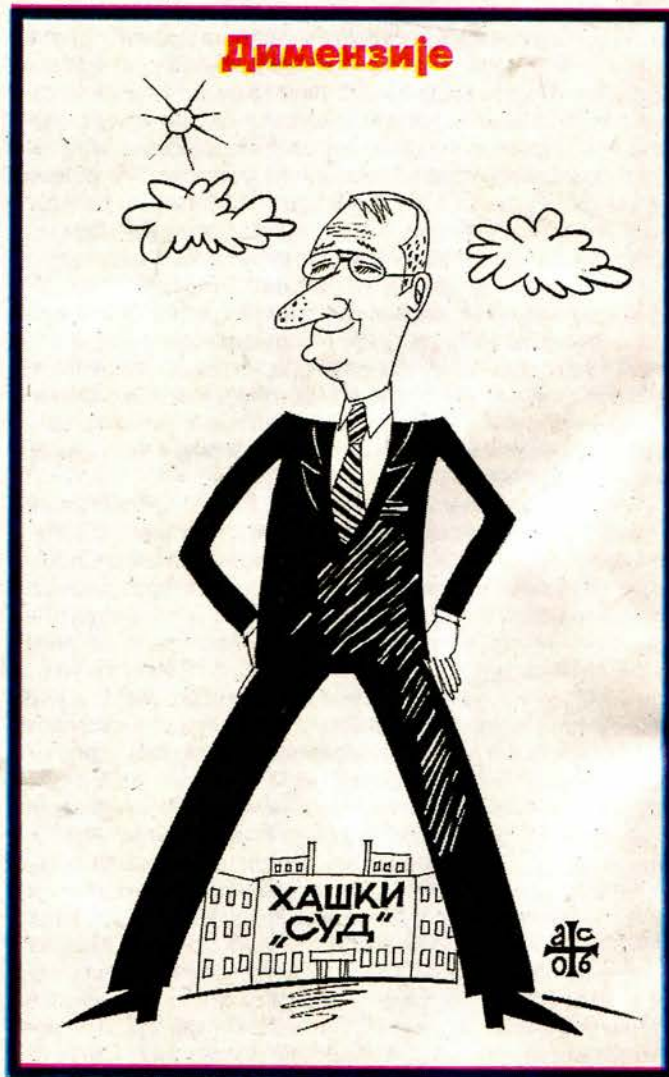
На крају, чега постајемо сведоци? Прошло је три године и девет месеци, а резултата нема. Постоји директно кршење чланова 6 и 10 Европске конвенције о људским правима и основним слободама из 1950. године од стране Трибунала (право човека да се у случају оптужбе за кривично дело брани сам или да изабере себи браниоце, и право човека на лична убеђења), одбијање регистрација браниоца које је др Шешел одабрао и наметање од стране Трибунала својих бранилаца. Уз то још треба додати ружне ствари као што је предаја материјала у електронском облику уместо папира (а радити са обимним текстовима на монитору компјутера практично је немогуће), притом на страним језицима, увођење ограничавајућих мера на посете супруге и т.д. Хашки

трибунал директно крши људска права и лидер радикала, који је самостално тамо отишао, принуђен је на корак без преседана – штрајк глађу. На тај начин, уместо почетка процеса, уместо конструктивног рада, испред себе имамо претњу физичког уништења лидера Српске радикалне странке. Ствара се утисак да Трибунал ради по принципу „ако не можемо да докажемо, можемо до смрти да измучимо”.

Издвојићемо још затвореност рада Трибунала за широку јавност. Детаљних информација о догађајима који се одвијају на заседањима практично нема, мада нам изгледа да становништво кугле земаљске има право да зна чиме се и како бави ова међународна структура и да на основу разноврсних извора створи о њој сопствену представу.

У вези са Србима оптуженима пред МКСЈ треба издвојити следеће: 11 особа је већ умрло. Тачне, детаљне околности њихове смрти у основи су непознате. У насталим околностима потпуно се реално може поставити питање о карактеру Трибунала и његовим циљевима: да ли се они заснивају на откривању истине и криваца у конфликту, или на казним акцијама према једној страни – Србима – и то пре почетка процеса?

Као резултат свега тога, др Шешел штити своја неотуђива права, заснована на међународним конвенцијама, права на нормалне, људске услове свога боравка у МКСЈ и на припрему за судски процес. Кршење базних, фундаменталних људских права, као што је то у случају др Шешела, на жалост, свет све више удаљава од безбедности, стабилности и узајамног дијалога.

Подршка хашких затвореника др Шешељу

Адвокат Предраг Милованчевић, у име групе притвореника из хашког затвора упутио је јавности писмо солидарности са професором др Војиславом Шешељом. Писмо преносимо у целини:

„Вест да је господин Војислав Шешељ ступио у штрајк глађу, као вид протеста, због тога што му је ускраћено право на правичну одбрану, снажно је узнемирила притворенике у хашком затвору.

Солидарисући се са захтевима господина Војислава Шешеља, желимо да изразимо своју велику забринутост, пре свега за живот и здравље господина Шешеља, а затим и због чињенице што разлози због којих се господин Шешељ одлучио за овај непопуларан потез, нису усамљен случај.

У Хашком суду се примењују различити критеријуми при подизању оптужница а посебно код изрицања пресуда. Углавном се само Србима суди за тзв. злочиначки подухват. Драконске казне као да су резервисане за Србе док се симболично за иста дела и оптужбе кажњавају припадници других националности. Није забележен случај да је неки Србин ослобођен оптужбе, за разлику од оптужених из других народа.

Посебно увођење казног дела удруживања због злочиначког подухвата и доказивање овог дела на основу сведочења лажних, некомпетентних и пристрасних сведока или налаза вештака блиских Тужилаштву, потпуно негира основну намеру садржану у правилима МКСЈ, да се суди оптуженима за индивидуално учињен злочин.

Немоћни, а суочени са неправичним суђењем, приморани смо да се обратимо владама земаља из којих потичемо и затражимо помоћ и заштиту.

Предлажемо да један вид заштите буде да се обе владе или свака влада посебно обрати свим чланицама Савета безбедности Уједињених нација, као оснивачу МКСЈ, да организује расправу о казненој политици која се примењује на овом суду. Претходно би требало да Савет безбедности Уједињених нација упути комплетну делегацију у хашки затвор, која би посетила притворенике. Притвореници би (можда и њихови адвокати) тада могли изнети конкретне примере за напред наведене наводе.

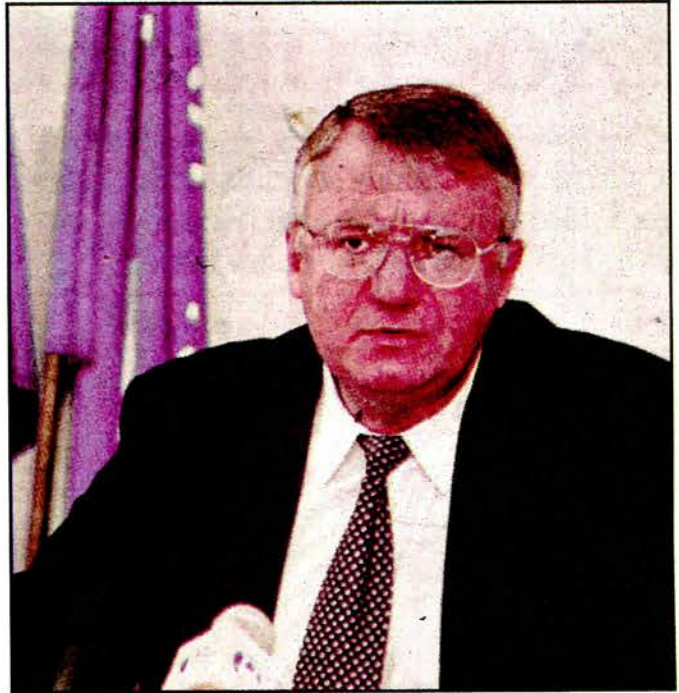
Посебно апелујемо на владе Србије и Републике Српске да у оквиру своје сарадње са Хашким судом и Тужилаштвом затраже да се господину Шешељу обезбеди правично суђење. Влада Србије би требало хитно да упути своју делегацију да посети господина Шешеља како би се учинили напори да господин Шешељ прекине штрајк глађу.

Надамо се да су трагични случајеви из недавне прошлости довољна опомена да сви ми морамо учинити шта нам је обавеза.

Надамо се да ће тако и бити и да нећемо морати анализирати последице које се не могу исправити (као што је био случај у познатим трагичним примерима).

Још једном апелујемо и молимо да у оквиру двостране сарадње са Хашким судом хитно предузмете све мере како би се живот господина Војислава Шешеља заштитио.

У вери да ћете учинити све што је у вашој моћи, гајимо наду да ће ово бити почетак бриге и борбе за притворенике,

који су се до сада борили сами у борби у којој нису имали начина да докажу истину и да заштите своја права.

С поштовањем.

Притвореници:

1. Момчило Крајишник
2. Милан Мартић
3. Миломир Стакић
4. Станислав Галић
5. Видоје Благојевић
6. Радослав Брђанин
7. Љубиша Беара
8. Благоје Симић
9. Драго Николић

С поштовањем.

Притвореници:

1. МОМЧИЛО КРАЈИШНИК
2. МИЛАН МАРТИЋ
3. МИЛОМИР СТАКИЋ
4. СТАНИСЛАВ ГАЛИЋ
5. ВИДОЈЕ БЛАГОЈЕВИЋ
6. РАДОСЛАВ БРЂАНИН
7. ЉУБИША БЕАРА
8. БЛАГОЈЕ СИМИЋ
9. ДРАГО НИКОЛИЋ

Последње средство за одбрану достојанства човека

Разговарали: Жана Живаљевић, Јелена Грбић, Душан Марић, Борис Алексић, Угљеша Мрдић, Иван Нинић

Сведоци смо масовног уништења српске нације у таквом суду за међународну правду, Хашком трибуналу. Међутим, откако је формиран па све до дана данашњег, у овом „циркусу“ правду није могуће видети. Као што је свима познато, реч је о институцији која је створена и која постоји због тога да колективно осуди један народ само зато што су Срби и што имају свој национални идентитет. Професор др Војислав Шешел је пре четири године добровољно отишао у хашки казамат, јер га је на то натерала његова доследност да свим срцем заступа и брани свој народ. Танку и лако обориву оптужницу, која је заснована на умисљеним претпоставкама, писали су „натурчиоци“ овде у Београду. Чудно је да тада велики број „стручњака“ за покораване и издају свога народа није био свестан да подизањем оптужнице против др Шешела чини историјску грешку. Међутим, хашким битангама требало је четири године да схвате да др Шешел није обичан играч и да ће у последњем чину једне трагедије за српски народ одиграти битну и пресудну улогу. Такође треба нагласити да је др Шешел, за разлику од других оптужених врхунски правни стручњак и да је увек спреман за аргументовану расправу. Од како је сео на оптуженичку клупу, па све до данас, др Војислав Шешел букувално „шамара“ Тужилаштво својим правно утемељеним аргументима.

Од прве статусне конференције па све до данас, хашки казамат игра једну прљаву игру, тако што оптуженом непрестано опструира одбрану. Папини чиновници, одевени у црвено-црне хаљине и сукње (могуће да крију свој пол), понашају се тако јадно и бедно, а уз то и осионо, силујући међународно право којег би први требало да се придржавају. Извесно је да др Шешел са њима у судници и ван суднице управља као са луткама на концу и да им се цео свет сада због тога смеје, а тек ће да се смеје. Док оптужени врши дератизацију, Тужилаштво настоји да опстане, па макар тако што ће кришити сопствени Статут и норме међународног права. Након наметања браниоца у приправности и рестриктивних мера Хашког трибунала, др Шешел је решио да ово питање истера до краја, по цену свога живота. У 18 часова, 10. новембра, др Војислав Шешел је ступио у штрајк глађу. Основна четири услова која је оптужени поставио Хашком трибуналу огледају се у остварењу нормалних услова за почетак процеса и извођење одбране. Др Шешел од Хашког суда не тражи никакве уступке, привилегије, нити пристаје на компромисе, његови захтеви имају пре свега правно утемељење у међународном праву.

Имајући у виду чињеницу да је на страни др Шешелја правда и закон, а на страни Тужилаштва сила, манипулација и западни ветрови, стручњаци и јавне личности у земљи и иностранству оштро реагују по овом питању.

Истакнути стручњаци из иностранства одлучно подржали др Шешелја

Кристофер Блек, светски познати адвокат из Канаде: Људи и правници света морају да поздраве храбри акт који је предузео др Шешел са намером да заштити своја основна права да се брани, да виђа своју породицу и да припреми одбрану у процесу који је пред њим.

Јасно је да Трибунал нема намеру да испуни основна права др Шешелја ништа више но што је био случај са председником Милошевићем, чија права су исто тако окрутно и кукавички кршена да би се спречило да се одбрани од лажних оптужби сачињених против њега, које су коначно резултирале његовим убиством у рукама Трибунала.

Пример руковођења у овом Трибуналу и његовом сестринском Трибуналу за Руанду и Сијера Леоне, јасно показује да су ови трибунали умешани не у судски поступак, већ у прогон лица уз помоћ особа које незаконито руководе њима.

Они нису умешани у глобално извршење правде као што изјављују, већ у глобалну освету над оптуженима због опирања политици глобализације Сједињених Држава и њихових савезника.

Правници и људи света морају захтевати хитну аболицију за ове ад хок трибунале, који нису ништа друго до правно лице многобројних гулага, лажних судова, војних трибунала и тајних затвора, које су направиле Сједињене Државе и њихови савезници да би уништили суверенитет нација и људи и заменили суверенитет чизмом фашизма.

Жак Вержес, чувени адвокат из Француске и др Патрик Барно, пуковник, доказани борац за истину о српском народу: Ми потписани, Жак Вержес и Патрик Барно, одлучно подржавамо оправдане захтеве др Војислава Шешелја. Деловање Хашког трибунала уперено је против елементарних људских права и међународних норми.

Сурови штрајк глађу који је започео 10. новембра и одбијање редовне терапије лековима угрожавају живот др Шешелја. Др Шешел је у смртној опасности. Ми сматрамо Хашки трибунал одговорним за угрожавање живота др Шешелја. Неправедни судски поступак овог Трибунала натерао је др Шешелја да примени последње средство. Др Шешелју је забрањено да слободно виђа своју супругу Јадранку на основу сумњивих аргумената и неистинитих тврдњи. То је један нељудски поступак. Ово гажење људских права и кршење међународног права од стране Хашког трибунала мора бити заустављено одмах. Сви услови за фер одбрану морају бити обезбеђени. Оваквим односом према др Војиславу Шешелју Хашки трибунал неправедно поступа и напада читав српски народ.

Др Џонатан Леви, познати амерички адвокат, члан Адвокатске коморе при сталном Међународном кривичном суду у Хагу: Др Шешел је предао Хашком трибуналу (МКСЈ) листу захтева потребних за правично суђење. Подсећамо вас да је др Шешел отишао у Хаг 2003. године добровољно, али да је МКСЈ безброј пута одлагао процес суђења и тиме спречио др Шешелја да докаже свету своју невиност.

За разлику од других оптужених, др Шешел је политичким процесом, тј. ставом МКСЈ већ проглашен кривим, и зато он мора имати све што је неопходно да би доказао своју невиност. Имајући у виду да ово није праведан судски процес др Шешел би се могао одбранити ако би му МКСЈ дозволио да има нека од основних људских права која припадају чак и најгорим криминалцима:

Др Шешел, као неко ко води сопствену одбрану, има право да поседује сав материјал и документе у штампаном облику, и што је најважније, да то буде на српском језику. Српски је језик којим се говори на простору бивше Југославије, а Трибунал носи назив „Међународни кривични суд за бившу Југославију”, док су судски процеси и одбрана на француском и енглеском како би се олакшало судијама и тужиоцима, што отежава праведно суђење, и тиме се наноси штета туженим особама.

Иако др Шешел добро познаје закон, он има права на савет и подршку тима одбране кога сам изабере. И док судије и тужиоци МКСЈ имају на располагању најмодернију технологију и апаратуру, др Шешел је спуштен на ниво затвореника као да је под режимом старог руског цара. Зато др Војиславу Шешелју треба омогућити да има одговарајући званични тим адвоката, истражитеља и техничког особља.

МКСЈ још увек покушава да наметне др Шешелју помоћ коју он не жели. Од тих такозваних бранилаца у приправности оптужени нити има неку корист, нити они имају ауторитет. Они су непожељни и непотребни. Зашто онда МКСЈ инсистира на њиховом присуству? Разлог може бити само то да су они марионете постављене да компромитују поверљивост материјала одбране.

Конечно, др Шешел није осуђен за криминал, његов долазак у МКСЈ је био добровољан и зато не постоји бојазан да ће побећи, па зашто му онда нису дозвољене посете од стране фамилије, пријатеља и колега? Према њему се опходе као да је већ осуђен, док је у суштини он само у притвору до суђења.

Као фашистички трибунал – сврха МКСЈ је да суђење буде политички шоу а не да служи правди. Др Шешел није разбојник већ најпопуларнији српски политички лидер, и заслужује поштовање као да је шеф државе. Тражимо од МКСЈ да дозволи др Шешелју да докаже да је невин и да покаже свету да би, да није било њега, немилосрдни српски непријатељи починили и већи геноцид. Дозволите др Шешелју да покаже свету да истински непријатељи Србије и дан данас покушавају да наставе са уништавањем српске државе.

Чедомир Попов, академик: Понавља се сценарио са суђења Слободану Милошевићу пред Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију (МКТЈ), и у том смислу што се пред Војислава Шешелја постављају такви захтеви који имају за једини циљ да га физички и психички исцрпљују. Међутим, оно што се јасно може приметити је да Шешел показује чврстину и снажну вољу да истраје у својој борби и у одбрани права која чак и МКСЈ формално признаје.

Када је у питању забрана госпођи Јадранки Шешел да га посећује у неоправдано дугом притвору, очигледан је циљ Трибунала да сломи Шешелјеву вољу и одлучност и онемогући га да се посвети одбрани. Према њиховом виђењу Војислав Шешел не сме да има ни тренутак психичког и душевног мира.

Поставља се питање на крају колико дуго ће председник Српске радикалне странке издржати. С обзиром на његово политичко деловање и рад, несумњиво је – дуго. Надајмо се да ће то бити и довољно.

Ана И. Филимонова, магистар историјских наука из Москве: Кршење људских права у односу на Војислава Шешеља од стране Међународног трибунала за бившу Југославију представља још невиђено кршење чланова 6 и 10 Европске конвенције о људским правима и основним слободама из 1950. године. Њему се предају материјали оптужбе који нису на папиру нити на српском језику, намећу браниоци и одбија регистрација правних саветника које је сам одабрао, уводе ограничавајуће мере у вези са посетама супруге и деце и т. д. То је фундаментално кршење демократских тековина из области људских права и слобода, који су достигнути у другој половини XX века, и то наноси додатни ударац насталом систему међународних односа у најширем смислу – безбедности и стабилности. Пракса двоструких стандарда, притисак искључиво на једну страну, на Србе, траје и до данашњег дана. Лидер Српске радикалне странке, Војислав Шешељ био је принуђен да услед противправних дејстава Трибунала објави штрајк глађу до испуњења основних захтева који се базирају на међународним споразумима. У условима када широкој јавности нису у потпуности познате околности смрти Слободана Милошевића и још 10 оптужених Срба, карактер рада Трибунала има непромењиву тенденцију ка предузимању казених мера у односу на затворенике са српске стране, и то њиховом предузимању пре доношења пресуде, или, као што је то случај са Шешељем, пре почетка судског претреса. Делатношћу која је затворена за широко информисање јавности и није беспристрасног карактера у односу на учеснике у етничком и верском конфликту на територији бивше Југославије, имајући у виду и чињеницу да је председник Српске радикалне странке започео штрајк глађу због кршења основних људских права Хашки трибунал стиче жалосну „славу“ казненог органа за Србе.

Панајотис Харитос, проф. др међународног права и адвокат Врховног суда Грчке: Захтев председника Војислава Шешеља да се сам брани као компетентан правник пред „Међународним трибуналом за бившу Југославију“ у Хагу (Холандија) је најмањи од захтева који браник може да постави у било којој цивилизованој земљи света у којој су заштићена основна људска права.

Штавише, желим да подвучем чињеницу да је притварање др Војислава Шешеља у Хагу супротно међународном праву и праву Европске уније.

Др Шешељу се „суди“ и притворен је у Хагу уз кршење основних принципа кривичног права који су загарантовани Уставом. Његовим притвором крши се принцип према којем је забрањена ретроактивност у кривичном праву и крши се принцип „права на природног судију“, према којем суд пред којим се суди окривљеном мора бити легално основан и познат пре него што су извршена дела за која се окривљени оптужује.

Такозвани „Међународни трибунал за бившу Југославију“, по мом научном убеђењу, није легално конституисан суд правде, зато што није створен од стране ауторитета компетентног да формира суд правде.

Савет безбедности Уједињених нација, који је конституисао овај „Трибунал“ нема компетенције на основу Повеље Уједињених нација.

У складу са мојим научним убеђењима и мојом савешћу о праву и правди изражавам своју подршку и своју солидарност са др Војиславом Шешељем, председником највеће политичке партије по броју гласача, у Србији.

Подршка правних стручњака, интелектуалаца и истакнутих личности из земље

Мр Бранка Милашиновић: Ова забрана посета госпођи Јадранки Шешељ је трик Секретаријата Хашког суда, како

би спречили да оптужени има било какав контакт са спољашњим светом. Очито је да се ради о страху да информације које се налазе у поседу др Шешеља, могу да стигну у Србију и тиме још више угрозе овај монтирани процес. Нормално је да свако ко је оптужен има контакт са својом породицом, то му чак гарантује и међународно право, које се у овом случају не поштује. Др Шешељ ће свакако још више пољубати кредибилитет Хашког трибунала, али аргументима у судници, а не преко супруге. Но, сасвим је јасно да суд иде на ту варијанту да на овај начин „примири“ оптуженог. Међутим, знајући истрајност и карактер др Шешеља, он неће пристаћи на компромисе, и то нарочито не са Хашким трибуналом.

Др Шешељу је јако битно да има легалне правне саветнике, а да сам себи буде заступник. Правни саветници би му легитимним путем помогли око припремања одбране и комуникације са Секретаријатом Хашког трибунала. Ова помоћ је пре свега техничког и стручног карактера и не видим да је ту било шта спорно. Посебно треба имати у виду чињеницу да је интерес оптуженог да се испуне сви услови за не сметано припремање одбране. Ово вероватно није и интерес Хашког трибунала, али је легитимно и законом загарантовано право оптуженог да захтева тако нешто.

Нама је одлично познато да је до сада др Шешељ био у неповољној ситуацији и да је вршена опструкција његове одбране у више наврата. Дрскост и кабадахијско понашање се огледају и у враћању поднесака оптуженом на скраћивање, наводно због обимности. Додатно оптерећење и обавеза оптуженом јесте и бројање речи у поднеску, чија је дужина ограничена. Све ово, наравно, утиче негативно на припрему одбране оптуженог, што Трибуналу у сваком случају одговара. Трибунал опструкцијом одбране оптуженог, свесно и намерно крши сопствени Статут и правилник.

Никога не би требало да изненађује то што један оптуженик, у овом случају др Шешељ поставља овакав услов и што је спреман да жртвује свој живот за остварење овог услова. Имајући у виду интелигенцију др Шешеља, он је свестан да у електронској форми може да буде одређених злоупотреба, док је папир у руци сасвим сигуран аргумент.

Оптужени се често сусретао са огромном количином материјала који му је достављен на енглеском језику. Зна се који је матерњи језик др Шешеља и зна се да он није уопште у обавези да зна енглески језик. Др Шешељ не може да своју одбрану припрема на енглеском језику, нити може да прихвати документа на том језику, што је сасвим разумљиво. Ако већ Трибунал себе сматра озбиљном институцијом, неопходно је да све своје тврдње, чињенице и доказе достави оптуженом на разумљив начин.

Намера Трибунала је да др Шешељу уступи и аудио-записе које треба да преслуша. Оптужени је и без аудио-записа временски ограничен на припремање своје одбране, а сада би му били потребни додатни дани како би саслушао обимне тонске записе. Физички је неиздржив такав темпо рада и неразумевање, али то је у интересу суда.

Невероватно је да Трибунал не поштује сопствени Статут, који омогућава оптуженом да се брани сам у поступку пред судом. Још тора је чињеница да Трибунал не поштује ни члан 6 Европске конвенције о људским правима, који такође оптуженом даје право да се брани сам и да бира браниоца. Наметањем браниоца др Шешељу без његове сагласности, Хашки трибунал је прешао сваку границу. Оптужени сматра да је довољно стручан да своју одбрану изнесе сам и ту не би требало ништа да буде спорно. Међутим, спорна је чињеница коју западни шефрти не могу да прихвате, а то је да др Шешељ одлично влада материјом међународног

права. Они су свесни да ће по оптужницу и њих саме бити лоше да др Шешел активно учествује у процесу који се против њега води. Тужиоцу би највише одговарало да оптужени уопште не буде у судници, како не би довео у питање цело оптужницу и исход унапред осмишљеног процеса. Имајући у виду карактер и темперамент др Шешела, он никада неће прихватити Хуперову „стручну” помоћ.

Сасвим је извесно да је овај потез др Војислава Шешела потпуно оправдан, имајући у виду чињеницу да међународно право крше они који би требало да га примењују. Они полтрони који су пре три године ушли у полемику са др Шешелем, недавно су закључили каквог играча су добили. Хашке слуге, иначе „стручњаци” за међународно право, мислили су да ће помрсити концепт одбране др Шешелу, тако што ће му ограничити број речи у поднеску и наметнути браниоца, без његове сагласности. Овакав вид борбе за покушај почетка фер суђења др Шешелу једино преостаје у окружењу у каквом се тренутно налази. Добро нам је познато да, када буде почело суђење, биће то процес који ће довести Хашки трибунал до затварања и који ће имати историјски одјек. Оно што је сада свакако приоритет др Шешелу и свима нама који смо уз њега, јесте стварање елементарних услова за припрему почетка одбране.

Проф. др Милан Петровић: Штрајк глађу Војислава Шешела је дубоко етички чин у борби против антисрпског зла званог Хашки трибунал. Тим чином, Шешел се сврстава међу српске витезове и мученике у борби за слободу против стране тираније, од косовског боја до данашњег дана.

Михајло Т. Макић, судија Општинског суда у Деспотовцу: Др Војислав Шешел је пред Хашким трибуналом поставио четири захтева и започео штрајк глађу, док му Трибунал исте не испуни, а захтеви су: укидање рестриктивних ме-

ра у вези посета његове супруге, регистравање његових правних саветника и достављање судских докумената на српском језику, као и укидање одлуке о именовању браниоца у приправности.

Хашки трибунал је др Шешелу ускратио основна људска права предвиђена Европском конвенцијом о људским правима која је усвојена у такозваној „дивилизованој” Европи.

Наиме, у члану 3 Конвенције стоји: „Нико не сме бити подвргнут мучењу, или нечовечном, или понижавајућем поступању, или кажњавању”. У члану 6 Конвенције, који регулише право на правично суђење између осталог стоји да свако, током одлучивања по његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом. Такође стоји да свако ко је оптужен за кривично дело, сматраће се невиним све док се не докаже његова кривица на основу закона. Свако ко је оптужен има следећа минимална права: то да у најкраћем могућем року подробно и на језику који разуме, буде обавештен о разлозима за оптужбу против њега; да има довољно времена и могућности за припремање одбране; да се брани лично и путем браниоца кога сам изабере или да постигне да се они испитају и да се обезбеди присуство и саслушање сведока у његову корист под истим условима који важе за оне који сведоче против њега и да добије бесплатну помоћ преводиоца ако не разуме или не говори језик који се употребљава у суду.

У члану 14 Конвенције, који се односи на забрану дискриминације стоји да се уживање права и слобода предвиђених у овој конвенцији обезбеђује без дискриминације по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, имовно стање, рођење или други статус.

Михајло Марковић, академик: Показује се још једном да је Хашки трибунал политичка, а не правна институција и обичан инструмент у рукама водећих сила глобализације уперен против свега што је слободно и непокорно у српском народу. У случају председника Српске радикалне странке методе које примењују против Војислава Шешеља овај тобожњи суд враћају у Средњи век. У модерним временима је незапамћено да било који суд држи годинама у притвору без суђења окривљеног и без кривице оптуженог, да не дозвољава оптуженом да се лично брани, да му онемогућава контакт са породицом и да му ускраћује приступ целокупној релевантној документацији.

Живот Војислава Шешеља је сада у смртној опасности, јер тај суд нема ни угледа који би требало сачувати, ни ауторитета јер је изложен општем презиру, ни будућности јер се ускоро гаси. Њему је најлакше да се ослободи овог заточеника, тиме што ће га ослободити живота!

Против ове очигледне тираније и разбојништва у име правде глас морају подићи сви они којима је стало до елементарне људске правде и части и сви они који не желе да тековине правне државе и модерне цивилизације препусте силама средњовековног мрака.

У XX веку српски народ је три пута био жртва белосветских целата, и то у Првом и Другом светском рату и 1999. године. Целати, такозвани хришћани, желе да српски народ прогласе кривцем за распад старе Југославије, оптужујући Србе, а благонаклоно се односећи према изазивачима рата из редова Хрвата и муслимана. На том путу им се испречио један од најбољих а то је др Војислав Шешељ, спреман да целатима и целом свету каже истину да је српски народ невин, и да кривицу за распад Југославије носе Ватикан и удружени белосветски целати.

Очекујем да Влада Републике Србије што хитније реагује против рестриктивних и нехуманих мера Хашког трибунала које спроводи против др Војислава Шешеља. Такође очекујем реакцију Друштва судија Србије, Удружења јавних тужилаца Србије, Адвокатске коморе Србије и свих носилаца правосудних функција у Србији.

Светозар Вујачић, адвокат: Под налетом хашке апсолутне неправде Војиславу Шешељу ништа више није остало него да употреби последње средство, а то је да штрајкује глађу. Јасна је хашка лакрдија. Тај помоћни орган Савета безбедности убио је Слободана Милошевића у Хагу тако што га је погрешно лечио. Тај Хашки трибунал је створен повељом Уједињених нација. Савет безбедности УН нема право да оснива посебне судове, јер већ постоји Међународни суд у Риму. Формирали су ад-хок суд да би осудили све Србе и њихове вође који су бранили своју земљу од НАТО агресије и других агресија. Муслимански, хрватски и шиптарски оптуженици нису добили казне као што су Срби.

Шешељ штрајкује зато што му је то једино преостало. У феудалном периоду роб и кмет су имали право на браниоца и на самосталну одбрану. Трибунал неће да му дозволи да се брани. Војислав Шешељ тражи основна права, а то је да га

посећује породица, да изабере своје правне саветнике, да добија материјал за одбрану на српском језику и да се из процеса искључе наметнути браниоци. Они му ни то не дозвољавају. Остало је још само да му одузму право на ваздух и да једе. Али пошто је сам престао да једе, остали су вода и ваздух. Можда му и то забране. Шешел је у стању крајње нужде. На срећу, ја га познајем и знам да је једна људска громада од карактера, велики је интелектуалац и верујем да ће истрајати у својим намерама. Само молим Бога да се не заврши фатално по њега. Наказа од суда му не може ништа.

Хаг хоће физички да га уништи, као и психички. Намерно нису почињали суђење и ако је Шешел отишао добровољно у Хаг, јер не знају шта да му ставе на терет, јер ништа није урадио. Њему су оптужницу писали у Београду, и то досманлијска власт. Шешел је због државе и странке жртвовао себе и своју породицу. Плашим се да ће Шешел истрајати у свом штрајку до краја, и ако Хаг не испуни захтеве.

Ненад Вукасовић, адвокат: Шешел има право сам да се брани. Захтеви др Војислава Шешела су сасвим нормални. У Хагу имамо један правни консенс према оптуженицима српске нације. Шешел мора добити документацију на српском језику и у писаној форми. Да ли Шешел зна или не зна енглески, то не треба да се тиче Хашког суда. У Србији, када је неко оптужен, а припадник је националне мањине, без обзира што зна и српски језик, доставља му се документација и на његовом језику. У Хагу нема правила већ се довијају како не би дозволили Шешелу да се брани. Мислим да сам апсолутно у праву што се тиче тога, као и да треба дозволити супрузи Војислава Шешела да га посећује. Њихов изговор је да она наводно преноси имена заштитених сведока. Како то да су неки оптужени Шиптари не само добили право да их посећује супруга, већ и да се бране са слободе. То су ствари које прелазе црту доброг укуса.

Њима је у Хагу циљ да дотуку Шешела и да онда буду сигурни да им се у Хагу неће појавити нико таквог калибра и интелекта какве Шешел поседује. О наметањима браниоца сам већ раније говорио и свако има право или да изабере браниоце или да се сам брани. Хагу то не одговара, јер читав поступак се тада не би одвијао како то њима одговара. Тамо не говоре докази, већ неки ставови, на основу којих хоће да осуде др Војислава Шешела. О снази Шешела говори и то да је Трибунал ставио чак двојицу наметнутих бранилаца или бранилаца у приправности да изнесе у Шешеловој одбрани што њима, а не оптуженом, одговара. Ако Шешел у судници било шта каже, они га одстрањују из суднице и онда театарално наступа њихова англосаксонска адвокатура, а како они да дају допринос његовој одбрани.

То што ради Хаг апсолутно нема везе са поштовањем права којег сам ја учио. Они вичу да су чињенице и докази за њих превасходни а све остало није битно. Овде имамо све, само не чињенице и доказе. Надам се да ће Шешел истрајати, да ће захтеви бити усвојени, али с друге стране, циљ је њима да дотуку Шешела и да пред предстојеће изборе макну радикале са политичке сцене и да они не дођу на власт. Запад учествује судским процесом и на политичким изборима. Мислим да Шешелу мора да се да прилика да се сам брани. Хаг ради по систему „боље спречити него лечити“ – боље некоме запушити уста, него му дозволити да нешто каже.

Као бранилац, не могу никоме да кажем да треба да штрајкује главу. То је Шешелов лични став. То је Шешелова одлука и ја се морам сложити с њом, закључује наш саговорник.

Биљана Кајганић, адвокат: У Хагу се припадницима једне нације, конкретно Србима ускраћују елементарна права, а некима, попут др Војислава Шешела, суђење не почиње

ни после више година, ускраћује му се право на самосталну одбрану, која је иначе предвиђена Статутом Трибунала.

Не дозвољава се да се оптужени бране са слободе, без обзира што су се сами предали, ускраћује им се право на посете породице и контакти са правним саветницима. С друге стране, припаднике других националности одмах пуштају на слободу, дозвољавају им да се баве политиком, па чак и да постану премијери. Ту се види да Хашки трибунал не поштује ни међународне конвенције ни своја сопствена правила. Примера ради, код права окривљеног да му се суди у присуству и немогућности окривљеног да самостално води одбрану, што је прописано Статутом Трибунала, имамо злоупотребу. Имамо погоршано здравље окривљеног у притворским условима, што Трибунал, као у случају Слободана Милошевића, покушава да стави на терет окривљеног и наставља поступак без физичког присуства окривљеног. Незамисливо је да Трибунал у току поступка мења своја правила, што је већ постала редовна пракса.

У поступку против Војислава Шешела практично се угрожавају основна људска права од стране оних који су од Савета безбедности Уједињених нација формирани да санкционишу лица осумњичена да су кршила људска права других. Сматрам да о свему овоме треба да се изјасне струковне организације, Адвокатска комора, удружења судија и тужилаца, Правни факултет у Београду, невладине организације за заштиту људских права, и пре свих Савет за сарадњу са Хашким трибуналом и Влада Републике Србије.

Александар Цвејић, адвокат: Сви захтеви др Војислава Шешела су апсолутно оправдани, и то не само са становишта лично њега, већ и са становишта међународних стандарда.

У случају др Војислава Шешела, као и у неким другим случајевима у Хашком трибуналу, сматра се да то суђење може да буде одлагано докле се хоће. Апсолутни правни стандард, који је предвиђен Међународним актом о људским правима, као и универзалним правима и свим другим међународним конвенцијама јесте да окривљени мора бити упознат са свим доказима који га терете на свом језику, који разуме. То се не може тумачити ни на један други начин. У овом случају оптуженом није све достављено на његовом језику. С друге стране, то подразумева достављање доказа на папиру а не преко компјутера. Давање документације у електронској форми је апсолутно неприхватљиво. Организовати му школовање за рад на рачунарима док је он у притвору представља правно изругивање и изругивање са временом које је предвиђено за припреме за одбрану од тешких оптужби које му се стављају на терет.

Одбрана мора да му буде омогућена потпуним приступом информацијама. То је једини начин да он са својим правним саветницима може да припреми одбрану на достојан начин. Све информације које Тужилаштво поседује морају да буду достављене оптуженом на његовом језику. Ту је принцип врло јасан. То су међународни стандарди и са тим се слаже и Америчка конвенција и Европска конвенција о људским правима и Међународни пакт о грађанским правима и ту апсолутно нема ништа нејасно.

Што се тиче посета супруге Јадранке Шешел, морам да кажем да забрањивање посета представља скандал са становишта међународне правде. То представља скандал и са становишта међународних стандарда. Основно право сваког човека који је у притвору је право на посете. Нови стандарди су да се затворски услови више приближе условима које особа има на слободи што се тиче комуникације и слободе кретања. У том случају оптуженику треба омогућити да што више може да комуницира са својом породицом и са

Митрополит дабробосански Николај: Божије је право сваког човека да се од оптужби које су изречене против њега сам брани, ако сматра да је то најбоље. То право се мора дозволити и председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу, посебно због тога што је он очигледно врстан правник и веома способан човек. Изгледа да се они тога и плаше, плаше се шта би све господин Шешел могао да каже и зато му не дају потпуну слободу да говори. Они би да он говори колико они хоће, а он није човек који би на то пристао.

Највише ме изненађује то што одбијају да му сва документа достављају на српском језику. То је неопростиво. Велика срамота.

својим адвокатима. Стандардна минимална правила о поступању са затвореницима кажу да је то такође међународни стандард и њему су сагласни принципи поштовања људских права притвореника. То је још један стандард који је прекршен у Хагу на драстичан начин према Шешељу, и то без икаквог образложења. Није ми јасно због чега се Шешељу не омогућава контакт са супругом и то нигде нисам видео. Наводи се да је неко од њих прекршио правила Хашког трибунала. Коначно морам да кажем – како да Секретаријат Трибунала, који је административни орган, који не води суд, што је на нивоу наше писарнице, може да одлучује и процедије да ли затвореник има ово или оно право. Не верујем да ће се сва ова дешавања завршити повољно по легитимитет Трибунала, ако га он уопште и има.

С друге стране, наметање било кога за браниоца, све и да је тај упознат са свим наводним доказима против оптуженог, у овом случају наметање двојице Британаца противно интересима окривљеног, представља такође тешку злоупотребу. У том смислу потребна је реакција и јавности овде и у иностранству. Надам се да ће реаговати и Адвокатска комора Србије и друге организације. Треба обавестити и међународне организације за заштиту људских права.

Стеван Протић, адвокат: Нисам активни учесник у поступцима који се воде пред Хашким трибуналом, али као професионалац имам свој суд. Као припадник нашег народа стојим, као и већина грађана, на становишту да Хашки трибунал активно демонстрира дупле стандарде. У случају др Војислава Шешеља ситуација је још другачија. У свим поступцима које је Хашки трибунал водио и покренуо према нашим држављанима, Хаг је имао иницијативу, једино у случају Војислава Шешеља Хашки трибунал је добио ударац у плексус, који сада не може да исправи ни на један начин, него демонстрира моћ над једним притвореником.

Зашто сам рекао да је случај др Војислава Шешеља другачији од свих осталих? Шешел је крајем 2002. године или почетком 2003. године најавио дан када одлази у Хаг. Врло простом провером дана када је он најавио одлазак у Хаг можете утврдити да на тај дан није постојала оптужница против њега. Врло добро се сећам да је Војислав Шешел рекао да иде у Хаг, а да је на питање новинара – зашто иде када нема оптужнице – одговорио да ће до 24. фебруара бити оптужница, јер је сигуран да је они пишу.

Војислав Шешел је још од самог почетка почео да тражи своја права као грађанин и као осумњичени у том поступку. Он је од првог дана боравка у Хашком трибуналу чинио све да задржи ниво свог достојанства и минимум својих права.

Захтеви који треба да му се испуне да би он обуставио започети штрајк глађу су законити и нормални. Сваком човеку треба омогућити контакт са породицом и то је нормално цивилизацијско право. Сигурно је да сваком човеку треба омогућити да сам изабере браниоца или круг људи који му могу пружити помоћ у припремању одбране.

Не могу да разумем ситуацију у којој би ја као адвокат био наметнут некоме за браниоца против његове воље. Ни-

кад не бих пристао на тако нешто. Услов да би неко био бранилац некоме и услов свих услова је поверење. Не разумем човека коме је јасно да има пред собом човека који са њим неће да контактира а прихвата да му буде бранилац.

Студенти Правног факултета на Палама: Проф. др Војислав Шешел је увек имао и увек ће имати подршку студената Правног факултета у Палама. Живела Српска радикална странка!

Др Момчило Миљковић, професор у пензији Државног института у Пенсилванији: Подржавам све захтеве др Војислава Шешеља које је упутио Хашком трибуналу.

Др Момчило Суботић: Многи најеминентнији правници, како домаћи тако и инострани, историчари, политиколози, социолози, филозофи и други, непобитно су доказали да Хашки трибунал није никакав веродостојан суд, већ обична правна фарса и привид суда и суђења; инструмент политике САД и НАТО, као и ватиканско-германског блока, и наставак агресије против српског народа и његових легитимних политичко-територијалних права. Суђењем водећим политичким и војним руководиоцима Срба у Српској Крајини, Републици Српској, Србији и СР Југославији, Хашки трибунал, по налогу својих оснивача и финансијера, настоји да амнестира главне протагонисте разбијања југословенске државе и подстрекаче крвавог грађанског рата и распарчавања српског етничког простора. Због тога се окомио на жртву – српски народ и његове легитимне тежње с циљем да суди српској идеји и историји и праву Срба да на сопственом етничком простору образују и бране своју државу.

Др Војислав Шешел је у свом супериорном сведочењу Слободану Милошевићу саопштио пуну истину о идеолошкој и политичкој позадини судског процеса. Ту је дошла до изражаја његова кристално јасна историјска свест, велика стручна знања, као и фасцинантна полихисторијска ерудиција. Дискредитовао је тезу Тужилаштва о „командној одговорности“, доказујући да су покретачи грађанског рата били западни покровитељи, без чије помоћи домаћи хрватски, словеначки, муслимански и шиптарски сепаратисти не би могли остварити своју насилну и противуставну сецесију.

Др Војислав Шешел, заиста, нема за шта да одговара, као ни други српски хашки заточеници. Његов деликт мишљења и тзв. запаљиви говори, били су неупоредиви са неразумним изливом мржње и нетолеранцијом према Србима, коју су, нескривено и агресивно, испољавали многи западни политичари и државници на челу с папом и, наравно, готово масовно Хрвати и муслимани. Имајући у виду страдања српског народа у Првом и Другом светском рату од истих непријатеља, Шешелеви наступи и говори имали су превентивни карактер, да би се Срби заштитили од уништења.

Хашком трибуналу није у интересу да се Шешел сам брани, јер би његова одбрана представљала документовану истину о збивањима на простору бивше Југославије, како кроз даљу и ближу историју, тако и у периоду сецесионистичких ратова за југословенско наслеђе, при чему је најпре извршен злочин против мира и разбијена једна суверена и

међународно призната држава чланица УН, а затим прекинута противуставна сецесија и, при том, дозвољена селективна примена права народа на самоопредељење, одрицањем тог права Србима у РСК, а делимично и у Републици Српској. У Републици Српској Крајини није спречен геноцид и етничко чишћење више од 500.000 Срба, које је Хрватска извршила уз помоћ својих западних покровитеља.

Лицемерно и бесмислено је образложење Хашког трибунала о наметању бранилаца др Војиславу Шешељу. Трибунал ову одлуку заснива на Шешелевом односу према Трибуналу и претпостављеном одуговлачењу процеса. Истина је управо супротна: Војислав Шешељ је био спреман за суђење чим је крочио у хашки казамат, али Тужилаштво није било спремно, уследило је одлагање почетка суђења и накнадно проширивање оптужнице, која је, сада је то свима познато, писана у Београду, а писали су је, према добро упућенима, Ђинђић, Човић и Свилановић. Отпочела је и психолошка тортура над Војиславом Шешелем, забрана комуникарања са најближим сарадницима и породицом; стални покушаји наметања бранилаца, као и достава судског материјала у електронској форми, итд.

Наметањем бранилаца Војиславу Шешељу крше се сва загарантована људска права, дефинисана у свим међународним документима, почев од Повеље ОУН, Опште декларације о правима човека, Пактовима о политичким правима... Стога, подржавати Шешеља у његовом супротстављању Трибуналу није политичко питање. То је питање части и достојанства, права на живот и слободу. Нажалост, ово флагрантно кршење елементарног права човека, да се сам брани пред судом, подржано је од европске и светске научне и хуманистичке елите, али не и од српске власти, да и не говоримо о тзв. невладином сектору – боље речено, плаћеним страним потказивачима. Заиста, како то и такво правно насиље не смета једном легалисти, Војиславу Коштуници, да

не спомињемо недораслог Бориса Тадића? Какву то сарадњу с Хагом тражи српска власт и поред сваковрсног игнорисања Срба и њиховог интереса? Треба ли да Русија, уместо Србије, поново захтева укидање те хашке судске и моралне наказе? О каквом помирењу снују Коштуница и Тадић? Може ли Хашки суд, који није заснован на истини и правди, помоћи помирењу на Балкану? Свакако, не може.

Судије неће да дозволе Шешељу да се сам брани. Уколико се сам буде бранио, Шешел ће утврдити сву апсурдност Трибунала и његових оптужница, доказујући да ту није место српским родољубима који су се борили за мир, државу, слободу и правду, али да јесте место протагонистима анти-српске и антиправославне завере, папи Јовану Павлу Другом, Клинтону, Мадлен Олбрајт, Кларку, Шредеру, Кинкелу, Колу, Геншеру, Шеју и другима.

Отуда је штрајк глађу због наметања браниоца последња мера на коју се одлучио проф. др Војислав Шешељ да би доказао сву апсурдност лажних оптужби лажног суда.

Др Ђорђе Благојевић: Захтевам од свих државних органа, а посебно од Владе Србије, да изврши своју дужност, загарантовану Уставом, и заштити права својих грађана.

Ова влада, као и претходна, већ је окрвала руке својим учешћем у зверском убиству Слободана Милошевића и других хашких оптуженика. Прекршила је сва своја уставна овлашћења већ самим чином њихове екстрадиције страном суду, суду злочиначке организације НАТО, која је извршила нечувени злочин – агресију на једну суверену земљу, противно повељи Уједињених нација.

Али кржаве постају још кривије. Влада ове „државе“ (ако се ова рушевина уопште може назвати државом) учествује, у најмању руку, својим нечињем, у убиству бившег преседника ове и „оне“ државе. Оне државе, коју су противуставно укинули.

Одговарајућа локација

Можда би њихова одбрана једног дана на неком легалном суду, а такав суд ће кад-тад у овој земљи бити успостављен, могла да се брани познатом одбраном свих великих злочинаца: „Нисмо знали да ће доћи до убиства“.

Зато је то био преломни тренутак, када је ова „држава“ морала да каже „доста“ не-суду у Хагу и одбије повратак оптужених који су се бранили са слободе. Ова „држава“ то није учинила и тиме је доказала да су ови наводници потребни, а своје кржаве руке је још дубље заронила у српску крв.

Сада, као што рече велики адвокат Вержес, сада знају, сада морају знати шта ће се десити ако ова „држава“ не изврши своју дужност према своме грађанину проф. др Војиславу Шешелју, и не одбрани његова основна људска права.

Влада Србије је дужна да интервенише код тзв. Трибунала у Хагу, да се поштују права проф. Шешелја и, пружи му правну, финансијску и сваку другу помоћ у тешкој борби коју води, да му омогући лечење у Србији и одбрану са слободе, да му помогне у борби за одбрану, не себе, већ српског народа и српске државе.

Уколико Влада Србије то не учини, узимам за право да више не извршавам ни једну једину дужност према овој „држави“ коју ми Устав прописује. Јер, свачије дужности су последица његових права. Позивам и све грађане ове „државе“, а посебно интелектуалце, да ми се у томе придруже.

Проф. др Марко Атлагић: Пошто су оснивачи Хашког трибунала, још пре оснивања, најавили да га оснивају због Срба, те да ће судити искључиво српским политичким првацима (читај доказаним српским патриотама), било је јасно да ће и сам суд бити политички, а пошто га је основао нелегални орган, неправна и нелегитимна категорија.

Зато је и било за очекивати да ће сваки потез тог квазисуда бити нелегалан, тј. противправан и противзаконит.

Пошто је нелегалан и противзаконит, већ у свом изворнику (основао га је ненадлежан орган Уједињених нација), то значи да је свака одлука и пресуда тога назависуда нелегална и нелегитимна.

У Хагу покушавају да осуде др Војислава Шешелја и друге српске јунаке, али историја је већ осудила и Хашки суд и Тужилаштво, и бацила га на сметлиште историје.

Незаконито наметање браниоца др Шешелју, мимо његове воље, је још један доказ о намјери те невјеште правне гилотине 21. вијека. Хашки трибунал је наметнуо проф. др Војиславу Шешелју браниоца против његове законите воље зато:

1) што се Трибунал плаши разоткривања правих злочинаца, који су починили највећи злочин 20. вијека на простору претходне Југославије, а то су Ватикан, Немачка, Аустрија и САД, а посебно Европска заједница, са својим сателитима: др Фрањом Туђманом, Миланом Кучаном, Алијом Изетбеговићем и Стипом Месићем.

2) што је проф. др Војислав Шешелј један од најбољих познавалаца међународног права данас у свијету, па би својом правном способношћу и знањем разоткрио суштину узрока разбијања Југославије, и што би доказао да је формирање тог суда највећа правна лакрдија 21. вијека.

3) што проф. др Војислав Шешелј засигурно најбоље познаје континуитет догађаја који су претходили ратовима 1991-1995. и у суштини довели до тога рата, починили највећи злочин и разбили једну суверену, међународно признату земљу. Зато и требају одговорати, ако не пред великим међународним судом, онда пред судом историје, а она им то неће опростити.

4) што би у правном смислу потукао до ногу и судије и тужиоце, правно их осрамотио и ставио на онај правни ниво који и заслужују.

Проф. др Војислав Шешелј данас у хашком казамату штрајкује главу за оно што сваком човјеку на овој кугли земљској припада, само не др Шешелју. Шешелј је данас у Хагу на попрштну своје и наше судбине. Промислимо о нама а не о себи, о Косову и Метохији, о нашем судишту. На Косову и Метохији смо се са Шешелјем највише надали и зајед-

но радовали. На Косову смо највише домете достизали и као људи и као Срби, страдали и васкрсавали, стизали међу горје.

Шешел зна да нам се на Косову и Метохији све остварило – краљевства и царства крунисана и манастири и патријаршије, гдје је луча прва православља заискрила, зато Шешел до бесвијести брани Косово.

Проф. др Радмил Маројевић, академик Међународне словенске академије: Кад год помислим на шатор цара Мамона у злочиначком Хагу, мисао ми се одмах премјести на Косово видовданско, оно од 15. јуна 1389, и на његове вјечите јунаке, кнеза Лазара и Милоша Обилића, и на Његоша, који је Косово опјевао и уздигао Обилићев култ до небеских висина, гдје се Милош одавно налази у друштву с честитим Кнезом.

У Хагу, који не сличи случајно Хаду (једно их слово дијели, једно ка ниједно), наш Кнез се преселио у царство небеско, а Војвода се бори до потоње уре (њихове), ево сад и глађу, кад ћутање не помаже, кад се и ћутања тако страшно плаше. Војводи, онда Милошу, сада Војиславу, а увијек Обилићу, ових неколико ријечи.

1. Наш пјесник, само једном, помиње њиховог цара, којему служе сународници витезова српских и тиме на свој народ навлаче клетву бешчашћа:

*„Вам њредстоји њреужасна борба:
їлеме ви се све одрекло себе
їе црноме рабоїа Мамону,
їаде на њем клеїва бешчестїа”*
(„Горски вијенац”, ст. 1341-1344).

2. Обилића помиње на свим кључним мјестима спјева. Он је оличене јунаштва: у 31. стиху (Скендербег је срца Обилића) Његош ствара фразеологизам „бити срца Обилића” у значењу „бити симбол јунаштва”:

У 864. стиху „Горског вијенца” (кунем ви се вјером Обилића) уводи се појам „вјера Обилића”, којом се јунаци заклинају. А Обилић вјером не преврну: он се закле да ће сутра на Косову учинити подвиг, и он га учини, и отада његова вјера постаде симболична заклетва јуначка.

Обилић је предмет колективног сна. Војвода Батрић прича сан при кретању:

*„Ја сам снїо шїїо нијесам нїгда
(мїло ми је за моје оружје!):
ноћас на сан Обилић ѡролеће
їреко равна їоља Цейїњскога
на бијела хаїа ка на вїлу,
ох диван ли, Боже драги, бјеше!”*
(„Горски вијенац”, ст. 2381-2386).

Послије војводе тридесет-четрдесет друга испричаше своје снове, и сваки каза сан једнак: да је Обилића видио као и војвода Батрић (проза испред 2387. ст.). Апотеозу, овоземаљску, исказује народ сватовском пјесмом:

*„Обилићу, змају оѓњевїїї,
ко їе їледа, блијейїїе му очи,
свагда ће їе свейќоватї јунаци”*
(„Горски вијенац”, ст. 1821-1823)

3. Имају ли други народи јунаке с којима се наши могу поредити? Имали су их. Али сјај највећег грчког јунака и жртвовање римског јунака потамњеше пред подвигом српског Обилића:

*„Шїїо Леонїд оће и Сцевола
Кад Обилић сїане на їоїрїїїїе?
Ова мїшца једнїјем ударом
Пресїол срушї а їарїїар уздрма”*
(„Горски вијенац”, ст. 233-236)

У 35. стиху Посвете („Праху Оца Србије”) пјесник каже да је Српкиња знала да роди Душана (у једнини, дакле, засад, једнога Душана), и да је знала да одгоји Обилиће (у множини, бар двапут досад, трећи пут данас). Међу српске витезове, којима пожеље (у ст. 2664-2665) да им на небу душе царују као што им име на земљи царује, одмах послїје „непобједног младога Душана” наводи се (у 2656. ст.) – Обилић. Обилић у витешком царству носи ореол највећег јунака, „влада” над сјенима других витезова:

*„Шїїо сїомињеш Косово, Милоша,
сви смо на њем срећу изгубили,
ал су мїшца, (и) име црногорско
ускрснули с косовске їробнице
над облаком, у виїїеїко царсїво
ђе Обилић над сјенима влада!”*
(„Горски вијенац”, ст. 1006-1011).

4. Један од јунака који је поновио Обилићев подвиг био је Томановић, којег је, заједно са друге двије војводе, опила страшна мисао Обилића: он је ушао у шатор турског паше и: „Мртав паша самоседми од витешке руке паде”, али: „Томановић с четрнаест

из окола здрав испаде”, како пјева коло у Његошевом „Лажном цару Шћепану Малом”.

Тако и ми, из окупиране Србије, не заборављајући слободу, поручујемо ти и поздрављамо те, војводо Обилићу: распори цара Мамона и нови свјетски поредак који је његово царство, али нам се врати са штитом – ми ћемо те дочекати са заставом слободе.

Проф. др Ђорђе Николић: Поступање Хашког трибунала према Војиславу Шешелу крајње је нехумано. Евидентно је да се различитим ограничењима и изолацијом од породице и света, господин Војислав Шешел подмукло злоставља и мучи и да је све то директно усмерено на његово уништење. С друге стране, за мене као правника просто је непојмљиво да Трибунал пред очима целе Европе најгрубље нарушава нека од елементарних људских права и слобода из Европске конвенције о заштити људских права и слобода.

Од самог притварања господина Шешела евидентни су бројни поступци Трибунала којима се најгрубље нарушава његово право на правично суђење. Међутим, то није неочекивано. Од трибунала који је потпуно нелегално формиран не може ни да се очекује да ће легално да ради! Двојни стандарди којима он прибегава су више него очигледни, тако да су, како господин Шешел, тако и сви српски притвореници изложени најгрубљој дискриминацији.

Поступци Трибунала према Војиславу Шешелу само показују очигледан страх Трибунала од суђења на којем треба да се суди, не господину Шешелу, већ његовим идејама. То ће до краја обесмислити и искомпромитовати, како Трибунал, тако и његов наводни задатак да допринесе измирењу завађених народа, јер сада је свима јасно да је потпуно занемарљив број припадника српског народа који су или који ће на основу пресуда Хашког трибунала добити било какву сатисфакцију.

Проф. др Зоран Бингулац: Ово што се дешава са др Војиславом Шешелем у Хашком трибуналу срамота је за међународно право, међународну заједницу и нашу власт, која не реагује на драстично кршење људских права. Није битно чак ни то што је реч о лидеру највеће опозиционе странке у Србији или професору, већ што је реч о грађанину ове земље који чека на суђење. Ја сам у контактима са пријатељима дипломатама из света; који се згражавају над оним што се догађа у Хагу. И ја сам згрожен, не само над тим, већ и тиме што нема званичне реакције Србије. То је срамота!

Ивана и Стево Жигон јуниор: Мој отац изјавио је у свом последњем интервјуу: „Србија која предаје генерале Хашком трибуналу ће једним потезом спужве обрисати таблу. У српској историји најсветлије личности увек су били борци. Генерали које тражи Хаг као злочинце, директни су наследници српских војвода. Ако је њихов одлазак у Хаг једини услов за наш улазак у Европу, онда сви Срби пре уласка у Европу треба да иду у Хаг. Онако кукавички бомбардована, без разлога, Србија треба да иде у затвор да би се тамо доказало да је она саму себе бомбардовала. Ми ћемо, додуше, и бити у Европи, али као затвореници. Одричући се тих генерала, Србија ће изгубити душу, а нација без душе не постоји. Србија ће осванути без образа, без сазнања о свом достојанству, а таква заједница пре или касније мора да нестане. Зато је за Србију питање Хага – питање опстанка.”

Веома сам уплашена за судбину и живот Војислава Шешелја, јер је јасно да Хаг себи не сме дозволити још једну величанствену одбрану свога оптуженика. Стрепећи, задивљена сам његовом вољом, неустрашивошћу, супериорношћу... У данашњем времену, када се ломи кичма не само појединаца већ и читаве српске државе, традиције и историје – његов подвиг делује нестварно, али сам свесна да су управо такви подвизи водили човечанство ка напретку, и да су управо такви људи који су спремни на жртву, подстицали читаве народе у њиховој борби за слободу. Чини ми се да би сваки Србин морао да зна да је одговоран за судбину Војислава Шешелја, као што је одговоран за судбину сваког детета на Косову и Метохији. Када су Американци отели дечака са Кубе изашло је два милиона демонстраната на улице и спасили су га. Нас бомбардују, нама убијају децу, бившег председника државе, кога су бирали милиони наших грађана, руше нам манастире, а наша главна брига је улазак у Европску унију. Зато још никога нисмо спасили. Зато нас спасавају још само ретки појединци достојни поштовања.

Пружам пуну подршку Војиславу Шешелју, желим му да истраје и он ће успети, уз своју странку, грађане Србије и све нас који знамо да сваком злу дође крај.

Такође саосећам са његовом породицом, али правда мора победити.

Нема нигде у свету да годинама не почиње суђење, и то некоме ко га је сам тражио! Хаг је исмевање правде и људског морала. Као некада, тамо се баве лажним оптужницама, ометањем праведног суђења, свим и свачим.

Могу да поручим Шешелју да гладује читава Србија заједно са њим чекајући слободу. Ово је велика туга за човечанство.

Спасоје Шаkota, професор из Бањалуке: Војвода Шешел се у овој ситуацији понаша онако како српски војвода и треба да се понаша – бори се. Мада има много скептика какав ће бити резултат те борбе, јер тешко се борити када су ти везане и ноге и руке, ја истински верујем да ће се ова праведна и давидовска борба завршити великом победом српског јунака војводе Шешелја.

Можда бих, имајући у виду сву снагу и безобзирност моћног непријатеља, и ја понекад посумњао у повољан исход те борбе да не знам Војислава Шешелја, његову снагу и његову спремност да се жртвује за идеју одбране српског народа.

Рајко Петров Ного, књижевник: После страшне епизоде са Милошевићем и шекспировски трагичног краја, а није он једини од Срба који је убијен у Шевенингену, хашко страшило од суда, препадно још једним елоквентним и врним српским правником, очигледно жели да још један прљава, злочиначки посао обави у тмини тамнице. Због тога настоји да на сваки начин омета Војислава да изађе за говорилицу и каже шта зна и мисли.

Бриљантна моћ артикулације, смисао за цинизам и скоро неподношљив хумор, које је Шешел до сада демонстрирао приликом својих појављивања у судници, а који су до краја обесмислили његово заточење, додатно су неуротизовали хашке сподобе у капуљачама, и они му сада напросто не дају да дође до речи, а ако му и дају, они би да му изнад главе као мач висе тај њихов јадов од адвоката, који ће на прву процену суда да се Шешел не понаша „коректно”, односно како то њима одговара, узети микрофон да уместо Војислава говори оно што су му они задали.

Стари и искусни заточеник фочанских и зеничких затвора одлучио је да не пристане на ту подвалу, на ту језуитску замку. Због тога и због чињенице да су му ускраћена и најосновнија људска права, као што је право да виђа породицу и да му се документи достављају на његовом матерњем језику, борац какав је Војислав Шешел је изабрао пут који бирају људи као што је он – одлучио се на штрајк глађу.

Али Војислав данас није онај младић из Зенице и Фоче, нити је његова кондиција као што је некада била и зато му брижно, братски, предлажем опрез – не треба им ићи на руку и допустити им да га убију, што би они највише волели.

Надам се да ће Војислав наћи границу која је довољна да се интригира домаћа и међународна јавност, а онда се повратити, стати за микрофон и у брк им рећи све оно што им спада, онако како то Војислав Шешел зна и умије.

И на крају, хоћу да свом брату Војиславу упутим и једну личну поруку: –Знаш ти боље од мене шта ти је чинити. Не дај се, Војо!

Мирослав Тохол, књижевник: Одлука Хашког трибунала да Војиславу Шешелју наметне браниоца и његова одлука да због тога ступи у штрајк глађу изнуђени су потези – последња одбрана.

Хашки трибунал се својом одлуком брани од Шешелјевог огромног животног, политичког и правничког умећа, од његове спремности да се бескомпромисно бори и избори за своје право, од његове бритке и аргументима потковане речи. Брани се од истине која ће докрајчити климаве темеље ове квазисудске хашке грађевине.

С друге стране, Војислав се штрајкујући глађу бори за своја основна људска права и основно право сваког оптуженика – да се сам брани како најбоље зна. Бори се да на тој светској позорници неправде каже истину о праведној борби српског народа за своју слободу. Знајући га колико је способан и истрајан и колико је истина на његовој и српској страни, не сумњам да ће у тој борби истрајати таман толико колико треба, а ту меру ће он сам најбоље одредити.

Предраг Драгић Кијук, књижевник: Војислав Шешел је парадигма почетка краја лихварске цивилизације и банократије, хашки јеретик којим ће се урушити овај лажни суд америчке инквизиције.

Трибунал у Хагу се већ вишеструко потврдио као казни-оница за Србе, предворје пакла за противнике секте глоба-лизма и казна за последње моралне витезове рата. Трибуна-лов атак на живот господина Шешеља је патолошки јасан, патолошки транспарентан.

Због тога народни трибун Шешел није имао другог из-бора и начина пружања отпора тираноумљу, сем одлуке да започне по његово здравље и живот опасан штрајк глађу.

Тај његов избор, и целокупни његов одговор на социјал-ни дарвинизам аутократских режима и судова против прав-де и истине је крајње частан.

Штрајк глађу није само најтежи могући вид одбране сво-јих права, него и слика и прилика једног антицивилизациј-ског суда.

После свих могућих и немогућих забрана (за здрав мозак немогућих), после свих кињења и шиканирања, бруталних покушаја сламања његове воље, после криминалног крше-ња процедуре на штету оптуженог, кршења правне регула-тиве за институт одбране, ускраћивања посета и ускраћива-ња основних људских права Војиславу Шешељу, овај аме-рички правни монструм настоји да путем програмираног психолошког терорисања сломи вољу Војислава Шешеља, а то је немогуће. Шешел је последњи човек који би поклек-нуо у ситуацији кад је више него икад постало очигледно да он и остали Срби, хашки сужњи, тамо не воде борбу само за своју већ и за одбрану српског народа и Србије.

Лабуд Драгић, књижевник: Хашки трибунал је један од ретких, али не и једини заостатак Свете инквизиције. Он је очигити и најбољи доказ о пропасти Запада, о хипокризији и суноврату западних вредности. Агонија Запада продужава се у овој клерофашистичкој институцији која се зове Хашки трибунал. Како би опрала савест, Европа је, потпомогнута све имбецилним Америком, осмислила нову казниону, али само за Србе.

Са каквом је лакоћом та душегупка активирала саме чо-поре хијена, ласица и пацова који су хорски кренули у лавез и хајку – тема је достојна и једног Дантеа. Сва она интелек-туална беда која је у време Титове диктатуре ту и тамо зна-ла да се огласи макар и кмечањем, макар и мекетањем, сада је занемела. Први пут од како се овај народ зове својим име-ном – први пут се помаже целатима да јуришају на сужње.

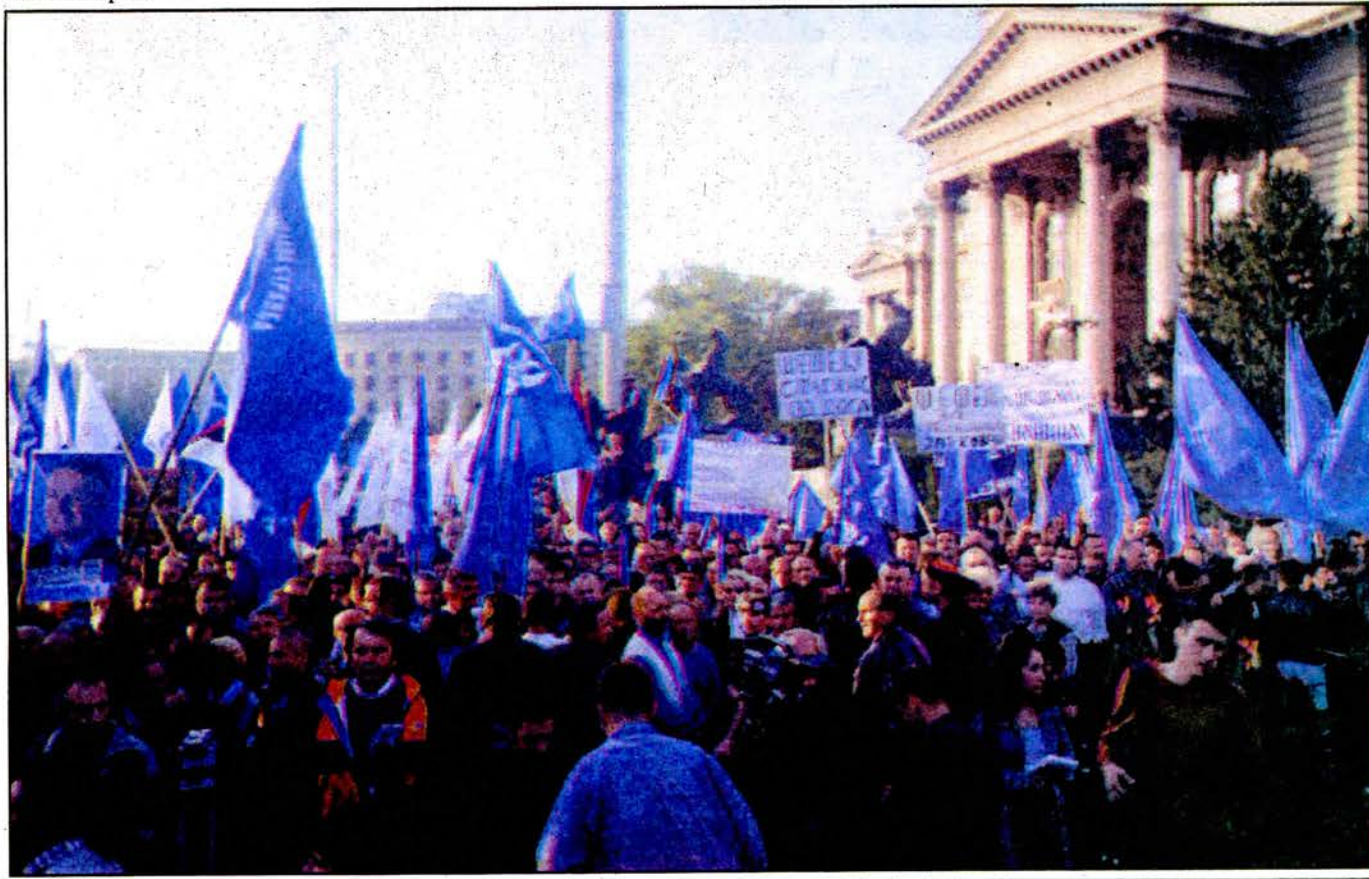
Желео бих да истраје Шешел, да тријумфује над целати-ма. Желим му јуначку победу.

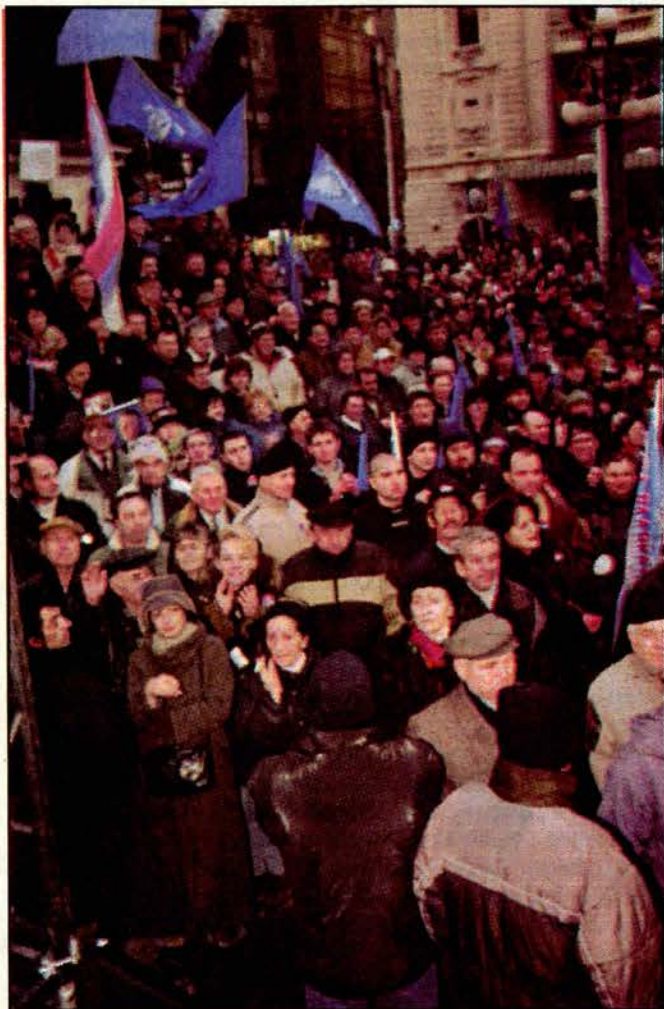
Мирјана Бобић - Мојсиловић, новинар и писац: „Воји-слав Шешел, лидер Српске радикалне странке и један од ретких хашких оптуженика који је у Шевенинген отишао добровољно, пре неколико дана започео је у својој затвор-ској ћелији штрајк глађу. Српска радикална странка посла-ла је апел свим релевантним међународним институцијама и свим специјализованим агенцијама УН да подрже испуње-ње захтева због којих је др Шешел ступио у штрајк.

Наиме, Шешел захтева укидање дискриминаторских мера у погледу посета његове супруге, јер су, како он тврди, засноване на лажима да је он својој супрузи открио имена заштићених сведока. Осим тога, лидер радикала тражи да му се сва документна достављају на папиру, и то на српском језику, да се укине одлука о именовању адвоката у приправ-ности и да Трибунал као његове правне заступнике реги-струје његове партијске колеге адвокате Зорана Красића и Славка Јерковића.

Томислав Николић ових дана је позвао државу Србију да устане у одбрану свог грађанина Војислава Шешеља, коме су у Хагу ускраћена нека основна људска права – право на самосталну одбрану, право да се виђа са својим најближима и право његове деце да виђају оца.

Све би ово била само једна прича више за медије, да се у овом случају не ради о нечем другом. Фрапантно је колико се држава Србија није заузела за свог грађанина Војислава

Шешелја и колико у овом случају раде модели двоструких стандарда. Јер „случај грађанина Шешелја” испоставио се, на крају крајева, као његова лична ствар, као његов лични проблем. Оно што би се у свакој нормалној правној држави која држи до свог међународног интегритета сматрало правим правцатим скандалом, код нас остаје скоро без икакве јавне реакције. Да парадокс буде већи, док Томислав Николић позива српску јавност и српску државу да реагује и пружи подршку свом држављанину, новине су пуне вести о томе како суђење за убиство браће Битићи, који су били амерички грађани, прати америчка амбасада!

Онога дана кад је сам отишао у Хаг, Шешелја као да је симболички скинут са грбаче Србије. Његова судбина је остала брига једино његове странке, што о држави Србији, не само у очима њених грађана, оставља доста бедан утисак. Са друге стране, ниједна невладина или хуманитарна организација, никакав комитет правника и слични, нису никада питали шта се догађа са Шешелјем – идеолошка свест која отписује политичке неистомисљенике и сада је на делу. А права принципијелност огледа се управо у оним случајевима када се брани право онога ко нам политички није симпатичан. То, међутим, у Србији не бива. Све док у Србији постоје „наши” и „њихови”, немамо чему да се надамо... У таквом стању духова у Србији, универзална принципијелност и борба за правду без разлике, потпуно је немогућа.

Па ипак, мало мудрости данас никоме не би било на одмет. Предизборна кампања је почела да се захуктава, а неколико странака демократске провенијенције већ је најавило да ће на овим изборима њихов главни циљ бити униште-

ње радикала и борба против њих. Тешко да ће са тим ставом придобити радикалске гласове и да ће појачати свој имиџ демократског опредељења. Да имају неког нормалног да их саветује они би, уместо таргетирања радикала као највећег унутрашњег непријатеља Србије, у овом тренутку док Шешелја штрајкује глађу, искористили тај детаљ да покажу колико су праведни, колике су демократе и како су спремни да се боре за Србију – правну државу чак и кад се ради о политичким противницима. Тако би једним ударцем убили више мува.

Али те мудрости, нажалост, нема. Шешелјева симболичка самоћа и ћутање српске јавности можда ће допринети пропасти радикала, али ће сигурно допринети и пропасти идеје правне државе.

Ранко Прерадовић, књижевник из Републике Српске: И будали је јасно шта је у питању. Након убиства Слободана Милошевића, Хашки трибунал, та савремена инквизиција и цивилизацијска брука, жели да на сличан начин докрајчи и Шешелја. Међутим, преварили су се, Воја је од јаке херцеговачке грађе. Он се неће предати.

Па ни у афричким џунглама више нема таквих лакрдија од судова какав је лажни Хашки суд. Какав је то суд где оптужени не може да се брани како он хоће, већ како му намећу његови тужиоци.

Александар Ђаја, драмски писац: Поштовани др Шешелју, отишао си у Хаг да би одбранио част и достојанство српског народа и српске државе, али и да би заштитио морални и лични интегритет своје породице. Зато те молим, али молим и свемогућег Бога да ти помогне како би истрајао и у овом, твојом до сада највећем херојском обрачуна са целатима, подмуклијим и лицемернијим и од средњовековног суда инквизиције!

Нема никакве сумње да ћеш и овог пута победити, јер милиони поштених и часних грађана Србије, као и Срба широм света, разумеју твоју поруку и дижу своје гласове против твојих, али и својих крвника – против бесрамних ликвидатора српског народа, његове историје и духовности.

Драги Војиславе, победи и врати се у Србију. Чека те твоја породица, чека те цела Србија!

Марина Божовић, књижевник: У потпуности подржавам све захтеве др Војислава Шешелја и надам се њиховом хитном остварењу.

Саво Штрбац, директор Документационог центра „Веритас”: Постоје два основна разлога, због којих је Трибунал у Хагу одлучио да Војиславу Шешелју наметне браниоца. Први је зато што по сваку цену желе да га спрече да говори. Суочени за његовом снажном личношћу, са великим правничким знањем, са аргументима којима председник радикала очигледно располаже, у Хагу су се уплашили.

Повукли су потез који представља брутално кршење најосновнијих права сваког оптуженог – да се брани, и то да се брани на начин за који сматра да је најбољи. А надам се да нико не сумња у то да човек какав је Шешелја зна шта је за изношење његове одбране најбоље.

У правосуђу сам већ деценијама, а судијски посао обављао сам петнаест година. Ниједно суђење нисам започео а да оптуженом нисам ставио до знања да има право да се брани како сам одлучи.

Овде није проблем само у томе што они Шешелју на силу намећу адвоката, него и што је у питању адвокат којег Шешелја не жели.

Други разлог је страх Трибунала да ће се овај процес против Шешелјева одужити и да неће успети да га заврше до 2008. године, како је то предвиђено излазном стратегијом ове установе.

У сваком случају, ово што се догађа Шешелу није у реду ни са правне, ни са моралне стране – представља грубо кршење и једног и другог. У питању је тежак преседан.

Што се Шешелеве одлуке да ступи у штрајк глађу тиче, то је храбар лични чин, вредан поштовања. Јер није лако свој живот ставити на коцку. А сви који познају Шешелу и његову истрајност, знају да ће он у штрајку глађу истрајати до краја. Тога се највише плашим. Јер Шешел неће пристасти на компромис, биће „пуковник или покојник“.

С једне стране, плашим се да се све не заврши трагично. С друге стране, плашим се да не потраје сувише дуго док не удовоље његовим оправданим захтевима, толико дуго да он штрајком глађу буде исцрпљен у тој мери да не може на прави начин да изнесе своју одбрану. То би заиста била огромна штета. Огромна штета за њега и његову породицу, за српски народ и међународну заједницу, бар онај њен део који још увек држи до права и правде, а највећа штета за истину. За истину о праведној борби коју је српски народ у последњих десет година двадесетог века водио за одбрану своје слободе на својој земљи – од Хрватске, преко БиХ, до Косова и Метохије.

Проф. др Драго Т. Пангић, главни и одговорни уредник часописа „Породична педагогија“: Проф. др Шешел, председник Српске радикалне странке, борац за правду и човечност, истински демократа и патриота, своје слободољубље у Хагу плаћа затвором и штрајком глађу. А његова Србија у врховима „демократске“ власти – ћути! Као и грађанин и ко зна колико милиона људи у Србији и ван њених граница, дижем глас осуде насиља над правдом и човеком који је целог живота ишао и борио се усправно и часно! Тај човек, родитељ, супруг, борац прометејског кова јуначки корак је учинио одласком у Хаг да докаже да су Србија и он жртве, а не виновници. Отишао је да свету помогне да сагледа правду, али му не дозвољавају да користи људска права у која се неоколонијалисти у глобалистичком походу стално закљичу, односно заклањају свој сценарио убијања демократије и хуманизма у свету.

Професор и борац др Војислав Шешел, ненадмашни писац, хроничар, критичар, мислилац је сатанизован од стране савремене „инквизиције“ у лику кројача друштва без слободе и хлеба, друштва неправде и насиља. Шешел је светски феномен с његовом „библиотеком“ (књигама), у којој сведочи савременицима и будућим генерацијама о пошастима транзиције над судбином Србије. Шешел је рођен у знаку Победника, а кукавице и каишари знају да га не могу поразили, јер је спреман и живот дати за идеале обичног грађанина Србије и света. Штрајком глађу Шешел је и овога пу-

та „извео“ на испит садашњу недемократску власт у Србији и њене менторе из белосветских канцеларија за „придруживање“ у гето беле.

Овај напад на усправног човека и његову породицу свлачи маске демократије са лица оних који креирају „демократску ломачу“. Шешелова ерудиција, јака морална кичма и интелигенција чине га институцијом посебног кова, особитом парадигмом и идолом младих генерација. Зато се питамо где се овог драматичног часа по бојовника за слободу Србије налази „шума“ тзв. заштитника људских права, флуидна маса НВО трабаната тобожњих чувара демократије, шта раде државни ресори по Уставу и закону задужени за живот и људска права изузетног грађанина Војислава Шешелу, који тражи правду, слободу, праведно суђење – и не добија!

Сужањ Шешел у Хагу гладује за Србију – против гладовања народа у Србији! Сви смо на испиту, а најпре Влада и Скупштина Србије, и њен председник из Демократске странке.

Роман Мулић, инжењер: Историја српског народа садржи слику вишевековне борбе против правног насиља, против злочиначке судске праксе сублимисане у реченици „Кадија те тужи, кадија ти суди“, која је доведена до крајности након ослобођења од Турака, затим у швапском расизму, германском фашизму, у титоистичким чисткама, невиђеним голооточким злочинима.

У глобалистичком „новом светском поретку“ све је то превазиђено – хашки кадија тужи, брани и суди. Иза лажне маске о људским правима и слободама појављује се диригована кривична, судска пракса доказивања невиности. Спроводе се тотална морална, психичка, материјална, наркотичка и електронска тортура.

Против свега тога устао је велики борац српског народа, велики мученик данашњице, јуначки следбеник Гандија, Димитрова, Манделе, господин Војислав Шешел. Нарушеног здравља, у средњим годинама, младалачки је ступио у најтежи, потпуни штрајк глађу. Принудно се одрекавши лекова и медицинске помоћи, пожртвовано брани достојанство човека и част народа. Другог избора нема! Робивијаша то осећају, интелектуалци знају, људи верују. Његов успех је условљен разбијањем медијске блокаде, разобличавањем политичког лицемерја, подршком правдољубиве јавности. То је најважнији задатак слободољубљивих и храбрих, свих прегалаца борбе за национално и социјално ослобођење.

Милован Дреџун, политички аналитичар: Очигледно да се ради о покушају усмеравања процеса у правцу који одговара Хашком трибуналу и налогодавцима тог јединственог процеса.

Емир Кустурица, светски познати режисер: Мислим да је Шешелова одлука да штрајкује глађу једна од одлука које само потврђују како нови свијет није у стању да судски решава ово што се у тим демократским земљама криво назива проблем. Ако неко штрајкује глађу, долази до оне тачке после које је заправо све обесмишљено. Мислим да је Шешелова одлука да штрајкује глађу, заправо једини његов начин да се бори. Без обзира какво политичко становиште подржавао, у односу на било коју странку, у свету постоје неке ствари које нас обједињују, а то је у овом случају један феномен – зашто је заправо Шешел у Хагу. То је један феномен који заправо ја никад нисам разумио нити ћу разумијети.

Ја се њега сјећам још из времена када је он у Сарајеву, као млад асистент на политичким наукама, ушао у сукоб са тамошњом олигархијом, комунистичком, и на крају завршио у зеничком затвору. Био сам један од ретких који је њега поздрављао на улици. У комунизму је то било много теже него што је сада, с тим што су у ствари само различити методи.

Као што сам рекао, ја не знам, ја немам податке зашто би Шешел могао да буде у Хагу, а сам податак да се његово суђење одлаже говори да је врло тешко доћи до доказа за оно за што су га оптужили.

Живан Сарамандић, бард Националне опере: Незапамћен је случај да се једном оптуженику не дозвољава одбрана, и ускраћује да виђа своју децу и породицу. Разочаран сам у Европу која све то дозвољава док су јој пуна уста људских права!

Шешел није само заточен, они би да га поробе, а не могу, јер им, ево, и на овај начин, најпогубнији по њега самог, ставља до знања да њим не могу владати нити му било шта наметати.

Први дижем глас за слободу великог борца, кога сам упознао пре 20 година, који добро зна шта су казамати, јер је као политички затвореник провео 22 месеца у затвору, који је све ово прошао, али је увек уз себе имао слободне људе да га бране. То морамо организовати и сада у овоме часу, без чекања.

Шешел није никога убио ни повредио, нема шта да тражи у Хагу. Нема то везе са партијама, невин је и бранимо га као грађанина, не знамо зашто страда. Сви ће Срби гладовати с њим док се не удовољи његовим разумним и сасвим оправданим захтевима. Ово што се с њим дешава је за мене јако потресно, пренесите му моје поздраве.

У континуитету се врши слабљење позиције проф. др Војислава Шешела и његово исцрпљивање, односно смањивање капацитета за ефикасну одбрану. Из свега што се до сада догађало чини се да Хашки трибунал настоји да по сваку цену створи услове у којима би могао да има какво такво оправдање за пресуду против Шешела и за драконску казну, а да би међународна јавност и стручњаци били примирени, треба створити слику о наводном фер суђењу и поштовању права оптуженог, у овом случају проф. др Војислава Шешела.

Рецију, ради се о јединственом случају пред Хашким трибуналом и јединственом тумачењу статута тог суда, као и о његовој јединственој примени, а све на штету оптуженог.

Владан Динић, главни и одговорни уредник недељника „Сведок“: Ако је било ко од оптужених пред Хашким трибуналом заслужио, то кажем условно, да до суђења буде код куће, то је Војислав Шешел. Он је, колико се сећам, отишао сам чим је најављена оптужница против њега, добровољно. Испунио је све услове које је Хаг оставио, очекивао и тражио од оптужених. Друга је ствар да ли је оптужница оправдана или не, али је Шешел урадио оно што можда многи нису и неће да ураде – стиснуо је петљу и отишао. Испоставило се да ни добровољан одлазак није довољан моћницима који руководе Хагом. Шешелу суђење не почиње четврту годину, што говори о томе да нису имали комплетну оптужницу и покушавају да је напишу док га држе у притвору, што је потпуно ван памети!

То што се Шешел одлучио на штрајк глађу, мислим да је то један од могућих начина исказивања неповерења према том суду, који се очито у многим ситуацијама не понаша као правосудна већ као политичка институција. Проблем је настао, колико чујем, што Шешелу није добро а Трибунал наводно, према изјави његовог портпарола Хоџића, брине о здрављу оптуженика! Милошевић је умро а да за његову смрт нико није знао више сати, неколико Срба је такође у ковчезима изашло из Хашког трибунала, а Бабић се обесио, тако да изјава Трибунала да брине о здрављу затвореника звучи у најмању руку иронично! То је замајавање западне јавности.

Против Шешела урађена је још једна ствар – ускратили су му право да се сам брани. Мислим да он то неће дозволити и да ће радије бити мртав, а да суђења, онако како га је Трибунал замислио, неће ни бити.

Наша држава је реаговала у неким случајевима добровољне предаје. У Шешелевом случају чак се ни овај принцип не поштује. Држава је дужна да пружи помоћ сваком грађанину, а не селективно, што је у овом случају апсурд који боде очи сваком поштом човеку. У ствари, шта год да ова држава уради, мало ће Шешелу бити од помоћи да добије другачији третман у Трибуналу. Шешел је политички

затвореник због вербалног деликта. Случајеви суђења Милошевићу и Шешелу сигурно ће се једном изучавати као пример како се судило Србима у Хагу.

Вук Бојовић, директор београдског зоо „Врта добре наде“: Страшно је то што се догађа Војиславу Шешелу и придружујем се његовом револту, побуну против тога да је третиран као роб. Хаг свакога дана показује своје право лице. Није нико Шешела повео у Хаг, тамо је пошао сам.

Годинама покушавају да му наметну браниоца и не могу. Сада хоће да га сломе, постоји неки безвезни протокол којим су покушали да га осујете у виђањима с најближима, али су претерали када су супрузи Јадранки ставили забрану на посету.

Иако је предизборна кампања па би могли да покажу мало бриге за своје грађане, садашњи властодршци се Бога не боје, а користе кукавички и поданички менталитет народа којим владају, те човека који се сам предао ничим нису узели у заштиту. Срамотно је то!

Шешелу желим свако добро и слободу, коју је заслужио.

Зоран Дашећ – Даша, вођа ансамбла „Легенде“: Несхватљиво је ово што се догађа и, наравно, мора да се тиче свих нас. Човеку се не суди, траже да почну суђење по правилима важећим само за њих и кажњавају га ако то одбије. Одвојили су га од породице и још му не дају да виђа своје ближње. Ускрате му право на одбрану, поштено и фер суђење и практично га натерају на један овакав чин.

Јасно је да немамо државу, јер би озбиљна држава морала да реагује и заштити свог грађанина, који је верност својој отаџбини доказао добровољним одласком у Хаг. Шешел се чак није добровољно предао већ је сам отишао у Холандију. Свом народу није правио проблеме. А заузврат? Све је јасно.

Подржавам његову борбу, желим му да успе.

Екстра Нена, певачица: Свако насиље над човеком сматрам непотребним и излишним, јер човек треба да помаже човеку.

Снежана Ђуришић, естрадни уметник: Познато је да сам ја одувек била против Хага и изручења Срба том политичком суду. Што се Шешела тиче, он је паметан и школован, одлично информисан човек, јако опасан по тужиоце, који раде за западне силе. Нормално је да им је он опасност и да га се плаше. Уосталом, Шешел је у потпуности кадар да се сам брани пред судом, квалификован и школован за тај посао. Не треба му адвокат, а немоли наметнути браниоци. Он најбоље зна да се брани и одбрани. Одузели су му силно време, силну снагу коју је могао тако корисно да потроши, одвојили га од породице, деце, пријатеља, нас који га волимо – склонили га у најмрачнију тамницу на свету.

Жао ми је што на овај ризичан и опасан начин по себе мора да се бори за основна људска права која су му ускраћена

у међународном суду. Овако мисли цела моја породица. Подржавамо га, волимо, желимо му да истраје, остане здрав и одбрани Србе и Српство, али и све људе од силе, зла и притисака.

Антоније Пушић, алијас Рамбо Амадеус, естрадни уметник: Мислим да сваки затвореник има једнака права и да би то правило требало императивно да важи, управо за суд који претендује да буде Међународни кривични суд за злочине, а наводно су га основале Уједињене нације!

Осетљив сам на ову тему, јер сам као мали слушао од свога оца о тортури коју је преживео на Голом отоку. Он тамо није смео да буде човек, нити је као затвореник имао икаква права. Шешелјева позиција ме подсећа на ову причу мога оца, утолико пре што је и он штрајковао глађу.

Мислим да сваки затвореник има одређена права, а о томе да треба да виђа своју породицу да и не говорим.

Жао ми је да је било који човек данас на овај начин принуђен да се бори за своја права, која му природно следују. Мислим да су му довољно ускратили и да на казну без пресуде немају права.

Јепа Лукић, естрадни уметник: Јако ми је жао што се Војислав Шешелј одлучио за штрајк глађу, али ми је и јасно како стоје ствари у Хашком трибуналу. То што је одлучио да себе изложи готово извесним здравственим последицама овога чина, говори да другог начина за борбу једноставно нема, да је арсенал са овим судом исцрпљен.

Знајући Шешелја, његову правдољубивост и истинољубље, осуђујем Трибунал који га је својим бездушним поступањем као према најокорелијем криминалцу и злочинцу натерао на овакав поступак, не би ли указао на ускраћивање елементарних људских права и слобода.

Радован Јовић, новинар „Гласа српског“ из Бањалуке: Ко је Србин и српског рода и ко има имало памети, он је свим срцем са Војиславом Шешелјом. Из низ разлога, а ја ћу навести само неколико: зато што је неправедно оптужен, што четврту годину невин лежи у затвору, зато што се Хашки трибунал потврдио као антисрпска институција.

Зато што су Војиславу заиста ускраћена елементарна права која му као учеснику те лакрдије од судског процеса припадају.

И што је најважније, зато што је очигледно да Шешелј у Хагу не води само битку за одбрану себе, већ да српски народ одбрани од лажи и клевета.

Понављам, онај ко је Србин, без обзира на политичка уверења, без обзира колико био против Српске радикалне странке, он је ових дана у мислима и молитвама са Војиславом Шешелјом.

Душан Опачић, Српске електронске новине „Истина“, Беч: Искористио бих ову прилику и овај моменат, због озбиљног нарушавања здравља председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешелја, који у хашком казамату штрајкује глађу, јер му нису омогућени основни услови да се брани пред крберима казамата и пред основним судом српског народа.

Позивам све политичке и јавне институције и истакнуте појединце да стану у одбрану др Шешелја, који на храбар и достојанствен начин брани интересе наше државе и наше нације. Бојим се, ако сад не станемо у одбрану Војислава Шешелја, платићемо колективно велику цену, јер не заборавимо, не суде они Шешелју, они суде српском народу. Ту же наше хероје, да би на крају осудили колективно српску нацију. Нашу величанствену одбрану аждаја новог светског поретка замењује у тезу тероризма.

Слобода Шешелју – слобода Србији!

Подршка удружења

Удружење Срба из Хрватске, генерални секретар, проф. Милојко Будимир: Поводом штрајка глађу у Хашком трибуналу др Војислава Шешелја, Удружење Срба из Хрватске издаје за медије слиједеће саопштење:

Извршни одбор Удружења Срба из Хрватске у Београду у име више стотина хиљада обесправљених избјеглих и прогнаних Срба, жртва геноцидне хрватске политике, изражава своје негодовање и протест против Хашког трибунала који, супротно свим људским правима и слободама и сопственом статуту, угрожава основна права оптуженог др Војислава Шешелја. Пошто је изложен свим облицима притисака, неправди и самовољи моћника у Трибуналу и њихових ментора, одлучио се да штрајком глађу оствари своја права, која је изложио у захтјеву Трибуналу, чија је суштина у праву на одбрану, што је елементарно право сваког оптуженог у свим судовима.

Пошто др Војислав Шешелј не одустаје од својих захтјева и пошто штрајкује глађу, при чему не признаје лекарску и другу помоћ Хашког трибунала, његов је живот у опасности. Подржавамо праведне захтјеве Војислава Шешелја и захтијевамо од органа власти Србије и свих релевантних организација и институција у земљи и свијету да пруже подршку др Војиславу Шешелју и присиле Хашки трибунал да удовољи његовим захтјевима како би прекинуо по живот опасан штрајк глађу.

Очекујемо да ће правда тријумфовати и да ће Војислав Шешељ бити у прилици да одбрани истину и правду.

Удружење грађана Федерација Рома Републике Србије: Изражавамо дубоко жаљење због здравственог стања др Војислава Шешеља, који већ неколико дана изражава протест штрајком глађу због неиспуњавања његових захтева и ускраћивања његових права загарантованих свим повељама и декларацијама Европе. Захтеви др Војислава Шешеља су људски и хумани. Суд треба да буде непристрасан, а не да на један перфидан и нецивилизован начин уништава врхунског светског интелектуалца који је у 24. години докторирао на правним наукама. Ми Роми подржавамо Војислава Шешеља. Он је први у потпуности уважио наша политичка, национална и културна права. Роми из Земуна, којих има око 25.000 хиљада, најбоље се сећају свог некадашњег градоначелника др Војислава Шешеља, који им је омогућио да се у потпуности и на модеран начин изграђује инфраструктура њиховог насеља и да оснивају предузећа како више не би били на економским, социјалним и културним маргинама, већ да од свог поштеног рада хране себе и своју породицу, образују се и буду интегративни фактор и корисни грађани средине у којој живе.

Представници Хашког трибунала морају најхитније да испуне захтеве Војислава Шешеља, у противном, отвориће се питање оправданости постојања Конвенција о људским правима.

Удружење грађана „Истина“ за помоћ жртвама деловања деструктивних и тоталитарних верских секти и психолошких манипулација: Удружење подржава легитимне захтеве проф. др Војислава Шешеља за остварење основних људских права и слобода.

Услови у којима се налази проф. др Војислав Шешељ једнаки су најгорим казаматима које историја познаје.

Од оснивања, својим поступцима и радњама, Хашки три-

бунал се произвео у машину за убијање Срба. Наметнутим и измишљеним доказима, лажним сведоцима, непримерним нагодбама, екстремно високим казнама, психолошким притисцима намењеним само Србима, Хашки трибунал у свим својим институцијама делује више него убедљиво, само са једним циљем – унизити српски народ, одвојити га од његове историје, традиције, културе и духовности.

Позивамо Хашки трибунал и међународну заједницу која му даје легитимитет, да се опозову у свом злонамерном раду и призову здравом разуму (уколико је нешто остало), да не би били упамћени као највећи злотвори које савремена историја памти.

Надамо се и желимо, а Богу се молимо, да подари снаге и здравља проф. др Војиславу Шешељу да истраје и изађе као победник из најмрачније институције која тренутно постоји на планети.

Удружење грађана за заштиту људских права „Феникс“ из Ниша: Брине одлука др Војислава Шешеља да је у одбрани својих елементарних људских права пред Хашким трибуналом морао да ступи у штрајк глађу.

Сматрамо да се нико не сме осећати дискриминисаним у остваривању својих елементарних права. Очекујемо да ће Хашки трибунал отклонити узроке који могу бити разлог за компликовање здравственог стања др Војислава Шешеља. Сматрам да су захтеви др Војислава Шешеља у вези: права на избор својих саветника, на истину, на контакт са породицом на одбрану, оправдани. Ако се господин Шешељ као стручњак из области међународног права осећа способним да брани себе на суду, зашто би му Хашки трибунал ускраћивао то право.

Надамо се да ће се у Хашком трибуналу превазићи сви неспоразуми и да ће разум бити изнад моћи и силе.

„Феникс“, председник Управног одбора, Павле Алексић.

Орден крајишке владае за Шешеља

Влада Српске Крајине у прогонству 17. новембра 2006. године одликовала је др Војислава Шешеља орденом Светог Саве. Одлука је образложена чињеницом да је проф. др Војислав Шешељ, у својству политичара, државника и научног радника, допринео ширењу и неговању српског родољубља.

У саопштењу о одликовању проф. др Војислава Шешеља се наводи: „Влада изузетно цени допринос проф. др Војислава Шешеља, нарочито на упознавању јавног мњења и субјеката међународних односа, да су српске етничке и историјске територије тамо где је била успостављена Република Српска Крајина 1991. године, и да на тим територијама никад није живео други народ осим српског. Проф. др Војислав Шешељ је, својим упозорењем да у Крајини и Босни и Херцеговини живе Срби православне, римокатоличке и муслиманске вероисповести, обавезао данашње и будуће генерације Срба да се одупру досадашњем повођењу за политиком страних држава, које су истородни народ завађале по верским шавовима”.

Изражавајући енергичан протест против поступања председника и главног тужиоца Трибунала у Хагу према оптуженом Војиславу Шешељу, Влада саопштава: „Трибунал у Хагу, на најдрастичнији начин, кршећи одредбе Повеље Уједињених нација о правима човека и међународно право, па и Статут Трибунала, онемогућава проф. др Војиславу Шешељу да се сам брани, намеће му се непожељан адвокат, ускраћује, Статутом Трибунала предвиђена, документација на српском језику и забрањује сусрет са супругом и децом”. Уједно апелује на међународну заједницу и Трибунал Савета безбедности Уједињених нација да се онемогући даље умирање, физичко и психичко мучење оптужених Срба, „да то почне пружањем могућности проф. др Војиславу Шешељу да се сам брани – како то предвиђа и међународно право и Статут Трибунала и да му се, уз то, врате сва људска права, у складу с Повељом Уједињених нација о правима човека и међународним правом”.

РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА
ВЛАДА У ПРОГОНСТВУ
11080 Земун, Магистарски трг 3
тел. 3077-028, факс: 3077-247,
Бр. 345/06 17.11.2006.

На основу члана 84. тачка 10. Устава Републике Српске Крајине, Влада Републике Српске Крајине у прогонству, на 22. сједници, 17. новембра 2006, у Земуну - уз сагласност Председника Републике Милана Мартића,

О Д Л И К У Ј Е

проф др Војислава Шешеља

ОРДЕНОМ СВЕТОГ САВЕ

У Земуну, 17. новембра 2006. године

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ КРАЈИНЕ

Председник
Милорад Буха

РЕПУБЛИКА СРПСКА КРАЈИНА
ВЛАДА У ПРОГОНСТВУ
11080 Земун, Магистарски трг 3
тел. 3077-028, факс: 3077-247, vladarsk@vubc.net
Бр. 346/06 - 18. 11. 2006.

МЕЂУНАРОДНИ КРИВИЧНИ
СУД ЗА БИВНУ ЈУГОСЛАВИЈУ
11.000 Београд, Јеврема Грујића 11
icty@beograd@un.org

Влада Републике Српске Крајине у прогонству, имајући у виду одредбе Повеље о правима човека и начела међународног права, правде и правичности, најенергичније протестује против поступања председника и главног тужиоца Трибунала у Хагу према оптуженом професору др Војиславу Шешељу. Трибунал у Хагу, на најдрастичнији начин, кршећи одредбе Повеље ОУН о правима човека и међународно право, па и Статут Трибунала, онемогућује професору др Војиславу Шешељу да се сам брани, намеће му се непожељан адвокат, ускраћује, Статутом Трибунала предвиђена, документација на српском језику и забрањује сусрет са супругом и децом.

Влада РС Крајине скреће пажњу Трибуналу да је проф. др Шешељ, у време страховитих злочина хрватске војске и полиције над српским цивилима у хрватским градовима и становништвом Републике Српске Крајине, био један од најупорнијих заговорника борбе против хрватског злочина геноцида над Србима – обављеног и у току Другог светског рата, уз коришћење система концентрационих логора смрти. (Хрватска држава никад није кажњена за овај геноцид над Србима и, такође, над Ромима и Јеврејима).

Прогнани српски народ из Републике Српске Крајине и из хрватских градова је једини од страдалника у бившој Југославији којим Међународна заједница не пружа ни најмању наду да ће му бити враћено одузето држављанство, имовина, права из радног односа и право повратка кућама.

Трибунал као да прати ову окрутну недемократску праксу, истоветну и оној из најпрљавијих времена европске историје, на спроведи против оптужених Срба најсвиријепији режим. Та нехумана затворска тортура је угрозила смрт 12 Срба – умрли су или у Трибуналовим казнатима, или у болницама, или су убијени на својим имањима и у својим кућама.

Влада РС Крајине апелује на Међународну заједницу и Трибунал Савета безбедности ОУН да се онемогући даље умирање, физичко и психичко мучење оптужених Срба и да то почне пружањем могућности проф. др Војиславу Шешељу да се сам брани – како то предвиђа и међународно право и Статут Трибунала и да му се, уз то, врате сва људска права, у складу с Повељом ОУН о правима човека и међународним правом.

ВЛАДА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ КРАЈИНЕ

Милорад Буха,
Председник

Историја се понавља

Војислав Шешељ након 22 године, поново, овог пута у Шевенингену, штрајкује глађу борећи се за основна људска права која су загарантована нормама међународног права и Статутом самог Трибунала. Проф. др Војислав Шешељ штрајкује глађу, због бруталног кршења његових елементарних права и слобода, посебно због укидања права на одбрану, на том истом Западу, који се 1984. године згражавао над кршењем људских права тада младог дисидента.

„Оно што нико на Западу није могао пожелети, управо се догодило: Социјалистичка Југославија изгледа постаје земља која добија велики публицитет у међународном јавном мњењу због кршења грађанских и људских права“ („Франкфурте алгемајне цајтунг“, 25. мај 1984. године), извештавали су западни медији 1984. године пишући о Војиславу Шешељу, који је изведен пред суд у Сарајеву под оптужбом да је шири идеје које представљају контрареволуционарну претњу за југословенски друштвено-политички систем.

Због деловања са „анархолибералистичких и националистичких позиција“, Војислав Шешељ је осуђен на затворску казну од осам година. Као доказни материјал у судском процесу коришћени су искази сведока о приватним разговорима и необјављени текст одговора на анкету-интервју под насловом „Шта да се ради?“.

Док се налазио у сарајевском затвору, казна му је смањена на 4 године. У озлоглашеном затвору у Зеници провео је 22 месеца, од чега 6 месеци у самици. Против политичко-полицијског прогона који је кулминирао познатим „Велеиздајничким процесом“ и осуде од осам година свој глас су дигли врхунски домаћи и светски интелектуалци, многобројна удружења, домаћа и светска јавност.

Редакција Велике Србије подсећа како су те 1984. године говорили Милован Данојлић и Владимир Дедијер.

Поводом случаја Војислава Шешеља Владимир Дедијер се више пута 1984. године оглашавао у јавности. Поред саопштења у име Раселовог суда, у коме академик Дедијер суђење у Сарајеву назива чистим судским убиством, писмом се, 24. јула 1984. године, обратио и Гинтеру Андерсу за његов 82. рођендан, у коме је говорио о случају дисидента др Шешеља. Саопштење и писмо објављени су у књизи „Велеиздајнички процес“:

Извод из писма Владимира Дедијера Гинтеру Андерсу:

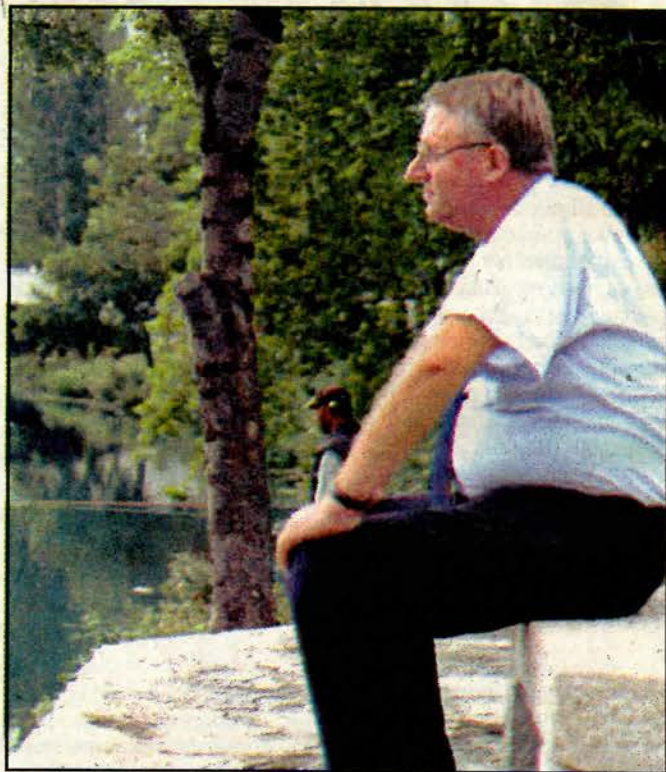
„А сада о кршењу људских права у Југославији (осуда др Војислава Шешеља на осам година затвора у Сарајеву) и „Белој књизи“ Централног комитета Савеза комуниста Хрватске.

Многи људи су ме питали како се такве ствари могу дешавати у Југославији у исто време кад је генерал Јарузелски ослободио све своје политичке затворенике.

Надам се да си добио мој одговор члановима Трибунала да је у Сарајеву извршено судско убиство др Шешеља.

Познато ти је да у свим случајевима ми морамо да радимо темељито. Проучио сам сав материјал са овога суђења. Сви југословенски закони и главни принципи Устава су прекршени у случају др Шешеља.

а) Како човек може бити осуђен на осам година затвора због свог мишљења? Партијски лист је тражио од њега да пошаље своје мишљење о реформама у Југославији. Он је формулисао своје идеје, те их послао њима и никоме више.

б) Свједоци су били под пресијом политичке полиције. Неки од њих су јавно признали ту чињеницу. Полиција је умножавала и дистрибуирала његово писмо. Наши полицајци из Сарајева не могу да се ослободе турских и аустроугарских традиција.

У свом првом одговору члановима Трибунала именовано сам најодговорнију личност. То је Бранко Микулић, члан Председништва Југославије.

Друга личност је Хамдија Поздерац, члан Председништва Савеза комуниста Југославије. Моје је мишљење да је др Шешељ осуђен на основу измишљене кривице, али његов смртни грех је у чињеници да је на свом факултету у Сарајеву јавно критиковао Микулића и Поздерца због: а) корупције, б) непотизма, ц) сличних недјела.

Пре свега треба познавати карактер др Шешеља. Он потиче из истог краја Херцеговине из којег су и моји преци. Тај менталитет врло добро познајем. Др Шешељ је веома интелигентан и вредан човек. Завршио је правни факултет за две и по године, те магистрирао и докторирао за по годину и по дана. Он је крајње нагао као и сви виолентни динарски типови из нашег поднебља. Има оштар језик и не може да сакрива своје мишљење. Врло је свестан својих способности. У поређењу с њим, Ђилас је право дете, а Дедијер сентиментална будала.

На састанку на свом Факултету политичких наука у Сарајеву он је изразио своје мишљење о главним политичарима у Босни. Сместа им је дојављено:

а) Оптужио их је за корупцију. Поздерац, на пример, оптужен је да је као политички моћник поклањао научне титуле и именовано себе као ментора у једном од тих случајева.

Др Шешел га је напао изјавивши да Поздерац не може бити ментор на Факултету јер ни сам не посједује одговарајућа научна звања, те да располаже само са дипломом ниже политичке школе коју је завршио у Москви. Шешел је ушао у сукоб с Микулићем због његовог непотизма. На Микулићев захтев Факултет је увео специјални наставни предмет из историје уметности да би га могла предавати његова ћерка. Она то није прихватила јер је сматрала недовољним.

Шешел је објелоданио обоје на Факултету и у јавности, а уз то је оптужио Микулића за корупцију у вези изградње његових палата у Бугојну, Сарајеву и другим мјестима.

б) Шешел је оптужен да је српски националиста, пун мржње према муслиманима. Истина је да Шешел не признаје муслимане као посебну нацију, али током прошлогодишњег суђења у Сарајеву и врло строгих пресуда групи муслимана, Шешел је јавно протестовао против тога. Као политиколог Шешел преузима дефиницију нације и упоређује је са положајем муслимана у Босни. Ниједан концепт нације од Стаљиновог до Кардељевог не може представљати основу за идентификацију муслимана као посебне нације.

Проучавао сам Шешелев и остале случајеве у Босни. Чињеница је да нема такве корупције у другим југословенским републикама, или је има много мање него у Босни. Због тога су босански властодршци увели веома строге санкције против „вербалних деликата”. Они халпе сваког ко се усуди да их критикује. Наравно, на суђењу они оптужују ухапшеног за измишљене кривице, повреду „братства међу народима” итд.

То је моје мишљење о случају др Шешелја. Надам се да сам штитио принципе нашег трибунала и задњих осамнаест година.

Држање сваког члана Трибунала се процењује како се он односи према угрожавању људских права у својој властитој земљи. Надам се да сам у случају др Шешелја бранио тај принцип.

Ти се, драги Гинтер, сећаш 1978, на Трећем трибуналу у Немачкој који је испитивао кршење људских права у твојој земљи, како си као немачки члан Трибунала пружао пример како се бране људска права. Сећаш се уцене издавача да неће штампати комплетне радове чланова Трибунала ако они јавно не осуде тероризам као такав (тероризам није био на дневном реду Трибунала).

У случају др Шешелја, да ја нисам бранио етичке принципе нашег трибунала, повредио бих част Трибунала и у исто време уништио себе као људско биће. Председавао сам сесијама нашег трибунала кад смо осудили три америчка и два совјетска лидера и како бих могао држати своја уста затвореним кад се у мојој вољеној земљи дешавају такве ствари.

На крају, морам ти признати зашто се у случају др Шешелја посебно на овај начин ангажујем. Његови и моји преци потичу из истог краја Херцеговине и припадамо роду Малешеваца. Још увијек постоји свето правило узajамне помоћи из времена кад се наш народ борио за правду и слободу. Када је 1908. године мој отац Јефто из политичких разлога суђен, породица Шешел је била на његовој страни. Да данас нисам бранио једног Шешелја, сматрао бих себе подлим човеком. То би било посебно изражено у случају судског убиства др Шешелја. Он није осуђен за оно за што је био оптужен”. („Велеиздајнички процес”, аутор др Војислав Шешел, издавач Српска радикална странка, 2001. године, стр. 525-527)

Прогон неистомишљеника

Преносимо отворено писмо Милована Данојлића објављено у књизи „Велеиздајнички процес”, под насловом „Запис о толеранцији, дисидентима и заплени рукописа” поводом пресуде Окружног суда у Сарајеву и Врховног суда Бо-

сне и Херцеговине др Војиславу Шешелју, упућено Савезном суду Југославије – Београд, др Војиславу Шешелју – Истражни затвор Окружног суда Сарајево и званичној информативној агенцији Танјуг:

„Први и једини пут сам са Шешелом разговарао у фебруару 1984. Претходно смо, у паузи неког предавања, разменили адресе. Договорили смо се да ми се јави, кад буде имао времена и воље. Он је то учинио при првом следећем проласку кроз Београд.

Десетак минута после телефонске најаве седео је у јединој фотели моје собице на Вождовцу. Кршан брђанин, златасте косе, са нечим мајчинским у погледу. Уз чашу вина, почео је један од оних домаћих разговора које годинама водимо и увек недовршене прекидамо, и које ћемо, вероватно, терати до смртног часа.

Пуна четири сата причали смо о приликама у којима нам је одређено да живимо. Ја сам мрморио своју бесконачну тужбалицу, чији је замах, знам, дужи и јачи од аргумената којима је храним. Сва велика питања чине ми се нерешива, а чвор наше историјске судбине неразмрсив. Шешелју је било туђе моје самозадовољно незнање. Из ђавољег клупчета, које ја годинама премећем у руци, он је, рекао бих, био извукао једну јасну нит, поставио основе једне извесности. Та би извесност, казана мојим речима, гласила овако: самоосвешћење појединца могућно је тек кроз искушљење народне заједнице којој он припада.

Слушао сам га, са задршком коју осећам кад год се нађем пред великим, одвећ тачним истинама: оне су свакако исправне, али нису по мојој мери. Уверен сам да ничему нема краја, нити срећног исхода. Истовремено, дужност је сваког мислећег човека да се одупире лажима и духовним понижењима, свеједно да ли су њихове жртве појединци или шире људске заједнице.

Било је јасно да нам се искуства разликују, да су различити путеви којима смо до њих дошли. Предочио сам му своју боју осећања и просуђивања питања која су га занимала. Спремно је прихватио моју уздржљивост, не одступајући, наравно, од онога до чега је држао.

Освојио ме је.

Привукао ме је не толико својим схватањима, која у једном скоковитом разговору није ни могао изложити до краја, колико начином на који је своја искуства излагао. Свој је увид износио мирно, самоубеђено, осетљив за сваки противразлог који сам му стизао да понудим.

Тако сам упознао још једног младог интелектуалца – у последње време све их је више – који доиста верују у потребу и у право исказивања вишегласности. Толеранција, да кажемо, не значи пасивно прихватање свега што се говори и пише; она је, напротив, активно одређивање према туђој мисли, а таквог одређивања не може бити без поштовања људског мишљења уопште. Прихватање или одбацивање долази на крају; много је важнија озбиљност суочавања са духовним искуством другог, других. Толеранција је теоријско одређење, морални избор, али и врлина у личном понашању.

У извештајима неких, иначе ваљаних западних листова са суђења у Сарајеву, понављала се једна реч која ми није много у вољи. Дисидент. Одвећ је широко значење у којем се та реч у последње време употребљава. Волео бих кад би се њени корисници строже држали првобитног смисла тог појма. Она упућује на човека који се одвојио од једне средине, политичког или верског учења, који се отцепио од неке странке или њеног програма. Није сваки побуњеник дисидент, као што ни сваки дисидент не мора своје разлижење заострити до оштрог сукоба.

Посматрајући мог фебруарског саговорника, високог преко стотину осамдесет сантиметара, човека који се није

либио ниједног педља висине што су му је Господ и природа подарили, кроз главу ми је прошла оваква помисао: овај млади Босанац је, у ствари, припадник нове хајдучије о којој је певао један други босански горштак, Рајко Петров Ного! Та, хајдучка црта могла се запазити и у Ђоговој моралној чврстости. Нове хајдучије има и у ставу Војислава Лубарде; њу, стасом и гласом, оличава Вук Драшковић. Овим не желим да узвисим, ни да унизим интелектуалне и стваралачке вредности поменутих писаца, већ да укажем на једну етнопсихолошку карактеристику, која је уткана у оно што говоре и пишу.

Хајдук, да! Некадашњи борац за истину и правду, за част и јасноћу постојања... Жива искра достојанства коју је овај збуњени народ, упркос свим својим несрећама и глупостима, успео да унесе у сумрак двадесетог века! Ево га, још један који се одметнуо, који окреће леђа владајућим мерилима, који се буни против сите лености и насртљиве лажи. Отуда чудесна снага, отуд мирна самоувереност, насмејана благост и праштање. Овако некако је морао изгледати Богдан Зимоњић, из Андрићевог „Омер Паше Латаса“! Има их још који су кадри стићи и утећи и на страшном месту постојати; док њих буде, и нас ће бити.

Муцајући, страхујући да не испаднем кукавица (што је, разуме се, врховни кукавичлук!), покушао сам да га упутим на опрезност при јавним наступањима. По трибинама се мувају свакојаки докоњаџи, који очигледно не разумеју највећи део онога што се тамо говори, а хватају једино вулгарне изјаве против владајућег поретка. Треба им ускратити радост таквог, лаког разумевања онога што говоримо, и држати их у стању сталне заблудности.

Шешел је климао главом, али се видело да мој савет сматра неважним.

И био је неважан.

У својој простодушности, ја сам мислио да му опасност прети због оног што је јавно говорио, објављивао и засту-

пао. Не, нисам претпостављао да ће га оптужити за оно што нигде није објавио, за изјаве које није дао на јавном месту!

Војислав Шешел је осуђен на осам година робије због једног необјављеног текста, те због разговора што их је, у четири ока, водио по ходницима наших дичних факултета и још дичнијих возова – ако их је уопште водио! Против њега су сведочили непознати – из „Оријент експреса“, оријентални доушници и ситни балкански шпијуни, и ово друштво је мирно саслушало таква сведочења, не постидевши се ни себе ни таквих потказивача, уз чију помоћ нам је дано да градимо нашу будућност и нашу културу... Оптужени текст, будући необјављен, неприкосновено је власништво свог аутора. Само он одлучује да ли ће га сутра прерадити, допунити, понудити јавности или уништити. Они који су му га отели и самоволно обнародовали починили су својеврсно морално и духовно насиље. Ја, наравно, не мислим да би, и објављен, такав или било који други научни, односно уметнички спис, заслужио кривично гоњење. Да би скандал био потпун, професор Шешел је отеран на робију због нечег што се јавно није догодило, па, дакле, за јавност и не постоји.

Тај инцидент је код мене изазвао једно готово болесно осећање несигурности. Схватио сам да ми, сваког часа, неко може упасти у стан и покупити оно што сам синоћ, прексиноћ, или пре пет година, у ко зна каквом стању и расположењу, записао. Ох, не, у мојим хартијама нема података о било каквим антидржавним подухватима и заверама, па ипак, с људима који су спремни да по њима копају човек никад није начисто: оног часа кад се мишљење прогласи за злочин, све је могуће. Изворно мишљење, по својој суштини; у извесном смислу увек је деликт: крши навике, разбија духовну леност, руши привидности.

Да би се обезбедио од опаких изненађења, почео сам предузимати свакојаке заштитне мере, које ми пре суђења Шешелу нису падале на ум. Све своје хартије, укључујући и најневиније лирске белешке, склонио сам из куће. Неколико дана сам их разносио којекуда, онако као што мачка преноси и крије своје мачиће. Затим сам приступио дуготрајном послу умножавања и фотокопирања, разврставања по фасциклама. Фасцикле сам груписао и разаслао у разним правцима.

Реч је о недовршеним рукописима у којима, по мом осећању, нема ничега „опасног“, и који, као књижевне творевине, можда и не вреде богзна колико... Свеједно, не смем допустити да падну у руке непозваних! Такво понижење бих врло тешко поднео.

Откако Шешел лежи у затвору, сваки интелектуалац достојан тог имена осуђен је на осам година робије. И свако, ко хоће логички да мисли, зна да, идући пут звоно може звонити њему.

Параноја? Свакако! Не треба се бојати те речи! То патолошко оптерећење ми је споља наметнуто. Оно што се догодило Шешелу може снаћи сваког ко покушава озбиљно мислити о овом времену. Муцања и мучна приближавања истини су, очито, кажњива.

Прогон људи због оног што јавно заступају и објављују једно је од великих зала тоталитарних система. Ту, међутим, прогоњени добија бар једно, прилично важно задовољење: јавно мњење је упознато с идејама због којих писац страда. Од овог зла веће је једино гоњење због онога што неко пише за себе, што поверава писмима или личним дневницима, што говори у уши непроверених возних сапутника. Професор Шешел је добио робију због онога што му је нађено у стану и у целу, као и због разговора у купеу неког вечито каснег воза. Одатле до кажњавања за оно што носимо у глави само је један корак. Хоће ли тај корак бити начињен или неће, зависи од наше оданости слободи, од наше решености да је, свуда и по сваку цену, бранимо". (Исто, стр. 418, 419, 420, 421)

ПЕТИЦИЈА

подршке председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, који се од 24. фебруара 2003. године налази у Притворској јединици Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију, почео је штрајк глађу 10. новембра 2006. године у 18 часова. Војислав Шешељ био је приморан да крене у штрајк глађу због бруталног кршења његових елементарних права и слобода и посебно због укидања права на одбрану. Председник српских радикала, после готово четири године борбе за остварење права на одбрану, права да буде човек, ступио је у ригорозни штрајк глађу. Војислав Шешељ прекинуо је да једе било шта и да узима било какву течност, сем чисте воде. Председник српских радикала престао је да узима све лекове за крвни притисак, астму, болове у кичми и одбија да прихвати евентуалну медицинску помоћ.

Др Војислав Шешељ упутио је четири захтева Хашком трибуналу као услов за прекид штрајка. Ти захтеви су:

1. Укидање рескриптивних мера дискриминаторног карактера у погледу посете Јадранке Шешељ које су заведене на основу лажних сумњичења од стране Тужилаштва Хашког трибунала.
2. Регистровање правних саветника др Војислава Шешеља и нормализовање услова за ширењу одбране.
3. Достављање судских и тужоачких докумената искључиво на италијанском и на српском језику.
4. Намењени бранилац у иправности Дејвид Хујер и његов помоћник Андреас О'Шија морају да се одстране из предмета др Војислава Шешеља. Истовремено, Трибунал мора да укине одлуку о именовању бранилаца у иправности, јер за њу не постоји уоришће ни у Статуу, ни у Правилнику о постојању и доказима.

Ми, доле потписани, подржавамо праведне захтеве др Војислава Шешеља

(Српска радикална странка организује потписивање петиције на јавним местима и у просторијама свих општинских одбора Српске радикалне странке).

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

КНИЖКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАЛКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.